

ՇԱԲԱԹՕՐՅԱ ԴՊՐՈՑՈՒՄ
ԱՍՏՎԱԾԱՇՆԶԻ ՈՒՍՈՒՄՆԱՍԻՐՈՒԹՅԱՆ ՁԵՌՆԱՐԿ

2013 ԹՎԱԿԱՆԻ ԱՌԱՋԻՆ ԵՌԱՍՄՅԱԿ

ՄԿԻՉԲԸ

Լ. Ջեյմս Գիբսոն

Բովանդակություն

Դաս 1	29.12-04.01	Հիսուսը երկնքի և երկրի Արարիչն է.....	6
Դաս 2	05.01-11.01	Աշխարհի արարումը	14
Դաս 3	12.01-18.01	Արարումն ավարտված է	23
Դաս 4	19.01-25.01	Աստվածաշնչում ներկայացված արարումը	32
Դաս 5	26.01-01.02	Արարումն ու բարոյականությունը	40
Դաս 6	02.02-08.02	Արարումն ու մեղանչումը	49
Դաս 7	09.02-15.02	Խամրած ապակու միջով	57
Դաս 8	16.02-22.02	Հիսուսը հոգում է և սատարում	65
Դաս 9	23.02-01.03	Ընտանիքը Եդեմից եկած պարզ և	73
Դաս 10	02.03-08.03	Կառավարումը և շրջակա միջավայրը	82
Դաս 11	09.03-15.03	Շաբաթը Եդեմից եկած պարզ և	90
Դաս 12	16.03-22.03	Արարումը և Ավետարանը	98
Դաս 13	23.03-29.03	Եվ կրկին՝ արարումը	106

ԵՐԵՎԱՆ
2012

ԲՈԼՈՐ ՍԿԻԶԲՆԵՐԻ ՍԿԶԲՈՒՄ

Բացելով Աստվածաշնչի առաջին գրքի առաջին գլխի առաջին իսկ տողը՝ դուք կնկատեք, որ այնտեղ բառ անգամ չի ասվում ո՛չ մեր մեղքերի համար մահացած Քրիստոսի, ո՛չ էլ մեռելներից Նրա հարության կամ երկրորդ գալստյան վերաբերյալ: Այստեղ չի հիշատակվում ո՛չ մահացածների վիճակի կամ դատաստանի օրվա, և ո՛չ էլ անգամ յոթերորդ օրվա՝ շաբաթի մասին:

Աստվածաշնչի առաջին բառերը չեն խոսում վերը թվարկվածների մասին, քանի որ այդ բոլոր ուսմունքները և դրանց հետ կապված ճշմարտություններն իմաստ չէին ունենա, եթե կտրվեին նրանից, ինչի մասին պատմում են Աստվածաշնչի առաջին խոսքերը՝ «Սկզբում Աստված ստեղծեց երկինքը և երկիրը»:

Արարումը Սուրբ Գրքի հիմնարար ճշմարտությունն է: Աստվածաշնչյան մնացած ամբողջ ուսմունքը՝ մարմնացումը, խաչը, երկրորդ գալուստը և մյուս դավանաբանությունները, հիմնվում են այն ճշմարտության վրա, որ մեր աշխարհը Տերն է արարել:

Այդ պատճառով արարման թեման շարադրված է ոչ միայն Աստվածաշնչի առաջին էջերում, այլ նաև Մովսեսի առաջին հինգ գրքերում, մարգարեական գրքերում, Սաղմոսներում, Ավետարաններում, առաքյալների թղթերում, Գործք առաքելոցում և Հայտնություն գրքում: Անհրաժեշտ է ընդգծել, որ գրեթե բոլոր դեպքերում աստվածաբանական համատեքստը պահանջում է այդ ճշմարտության բառացի ըմբռնում:

Օրինակ, Պողոսը գրում է, որ «մահը թագավորեց Ադամից մինչև Մովսեսը՝ Ադամի նման չմեղանչողների վրա էլ, որ օրինակ է նրա, որ գալու էր» (Հռոմեացիս 5.14): Պողոսը հենց այնպես չէ, որ բառացի Ադամին կապում է բառացի Հիսուսի հետ: Հռոմեացիներին ուղղված ուղերձի հիմնգրորդ գլխի համատեքստն ինքը այդ օղակը կապակցում է փրկության ծրագրի՝ հիմնական ուսմունքի հետ, որը նույնպես մենք հասկանում ենք բառացիորեն. մենք ընկած էակներ ենք, ում սպասում է կա՛մ հավիտենական մահ, կա՛մ հավիտենական կյանք՝ բառի բուն իմաստով:

Հիսուսն ինքը մեջբերում էր Ծննդոց Գրքի առաջին և երկրորդ գլուխների բառերը. «Նա էլ պատասխանեց և ասաց նրանց. Չե՞ք կարդացել, թե նա, որ սկզբից ստեղծեց, արու և էգ ստեղծեց նրանց, և ասաց. Սրա համար մարդ կթողնի իր հորը և իր մորը և իր կնոջը կհարի, և երկուսը կլինեն մեկ մարմին» (Մատթեոս 19.4,5): Եթե Հիսուսը արա-

րումն ընկալում էր տառացիորեն, ապա մեր կողմից ինչպիսի՜ անմտություն կլիներ՝ այլ կերպ ընդունել այն:

Հենց մեր «Յոթերորդ օրվա աղվենտիստներ» անվանումը անմիջականորեն ցույց է տալիս տառացի յոթնօրյա արարումը: Թեև ոմանք ցանկանում են մեր աստվածաբանության մեջ ներառել էվոլյուցիայի տեսությունը, Յոթերորդ օրվա աղվենտիստները գիտեն, որ դա անհնար է, քանի որ դա կնշանակեր ոչնչացնել այն ամենը, ինչին մենք հավատում ենք: «Յոթերորդ օրվա դարվինիստը» Յոթերորդ օրվա աղվենտիստ չէ և չի էլ կարող լինել:

Այս եռամսյակի դասերը նվիրված են Ծննդոց գրքի առաջին և երկրորդ գլուխներում ներկայացված արարման դավանաբանության ուսումնասիրմանը, ինչպես նաև՝ այդ դավանանքի կապին մեր մի շարք այլ հայացքների հետ, ներառյալ՝ բարոյականությունը, մեղքը, ամուսնությունը, կառավարումը և այլն: Բացի արարման պատմությունը բառացիորեն ընկալելու շեշտադրումից, ձեռնարկում ևս մեկ անգամ ցույց կտրվի, թե ինչպես է Աստվածաշնչի առանցքային լուրը հիմնվում արարման մասին պատմական ճշմարտության վրա:

Վերցնենք, օրինակ, Ավետարանը: Էվոլյուցիոն մոդելի համաձայն՝ Տերը մարմնանում է մարդանման կապկի մեջ, որն ստեղծվել է սպանությունների սարսափելի, ցավազին շարքի՝ այսպես կոչված բնական ընտրության արդյունքում, և այդ ամենը՝ որպեսզի վերացնի մահը՝ վերջին թշնամուն (տե՛ս Ա Կորնթացիս 15.26): Բայց ինչպե՞ս կարող է մահը լինել թշնամի, եթե դա մարդու արարման համար Աստծո ընտրած միջոցներից մեկն է: Չէ՞ որ եթե Աստված օգտագործել է էվոլյուցիան, Նա ստիպված է եղել բազում «ուղղագնաց», «հեղեղերբեղյան մարդ» և «նեանդերթալցի» ծախսել, որպեսզի վերջապես ստանա Իր կերպարին համապատասխանող մարդուն («բանական մարդուն»): Եթե էվոլյուցիան իսկապես տեղի է ունեցել, ապա Հիսուսը եկել է՝ մարդկությանը փրկելու այն գործընթացից, որի օգնությամբ Աստված ստեղծել է մեզ:

Այստեղ մենք կարող ենք տեսնել, որ աստվածաշնչյան ճշմարտությունների խառնումը ոչ աստվածաշնչյան տեսակետների հետ կարող է տրամաբանական անհեթեթություն առաջ բերել, և անկեղծորեն ճշմարտություն որոնողին այս հարցը պետք է անհանգստացնի: Այս եռամսյակի դասերն ուսումնասիրելիս մենք կտեսնենք, թե ինչու արարման բառացի յոթնօրյա շաբաթվա մասին ճշմարտությունն էական նշանակություն ունի այն ամենի համար, ինչին մենք հավատում ենք, և ինչու տվյալ հարցում փոխզիջումը փոխզիջման է հանգեցնում ամեն ինչում, ինչը մեզ դարձնում է այն, ով մենք կանք:

*Լ. Ջեյմս Գիքսոնը Երկրի մասին գիտության հետազոտական ինստի-
տուտի (www.grisda.org) տնօրենն է (Լոմա Լինդա, Կալիֆոռնիա), արար-
չագործության և գիտության միջև փոխադարձ կապի թեմայով
մի շարք հոդվածների հեղինակ:*

ՅԻՍՈՒՄԸ ԵՐԿՆՔԻ ԵՎ ԵՐԿՐԻ ԱՐԱՐԻՉՆ Է

Այս շաբաթվա ուսումնասիրության համար կարդացե՛ք.

Ծննդոց 1.1, Եբրայեցիս 11.3, Սաղմոս 18.2-4, Հովհաննես 1.1-3, 14, Կողոսսացիս 1.15, 16, Հովհաննես 2.7-11:

Հիշելու համարը.

«Սկզբում Աստված ստեղծեց երկինքն ու երկիրը» (Ծննդոց 1.1):

Ցանկացած իր ստեղծված է ինչ-որ ավելի մեծ մեկի կողմից, քան ինքն է: Այդպիսով, միայն տիեզերքից ավելի մեծ Անձնավորությունը կարող էր արարել տիեզերքը: Եվ այդ Անձը Աստված է, ով մեզ բացվում է Աստվածաշնչի էջերում, Աստված, ում մենք երկրպագում և ծառայում ենք, քանի որ, բացի ամեն մնացյալից, Նա մեր Արարիչն է:

Տիեզերքն արարած և ողջ տիեզերական տարածության մեջ գալակտիկաներ ստեղծած Աստված այն նույն Աստվածն է, ով եկավ երկիր, որ ապրի մեր մեջ՝ որպես մարդ և, որ ավելի զարմանալի է, որ Իր վրա կրի մեր մեղքերի պատիժը:

Երբեմն մենք լսում ենք ինչ-որ բանի մասին, որ «չափազանց լավն է ճշմարիտ լինելու համար»: Բայց ի՞նչը կարող է ավելի լավ լինել մեզ համար, քան այն հրաշալի ճշմարտության գիտակցումը, որ մեր Արարչի սերն այնքան մեծ է, որ Նա եկավ Քրիստոսի Անձով և Իրեն անքակտելի կապերով կապեց մեզանից յուրաքանչյուրի հետ:

Ինչպիսի՞ն պետք է լինի մեր կյանքն՝ ի պատասխան այդ զարմանահրաշ ճշմարտության:

Սիաշարթի

դեկտեմբերի 30

Սկզբում

«Սկզբում Աստված ստեղծեց երկինքն ու երկիրը» (Ծննդոց 1.1):

Այս պարզ համարում բազում խորը ճշմարտություններ են ամփոփված: Ամենաականավոր ճշմարտություններից մեկը ճշմարտությունն է այն մասին, որ տիեզերքն ունի սկիզբ: Թեև այդ գաղափարը այսօր մեզ առանձնապես արմատական չի թվում, այն հակասում է մշտագո

արարչագործության մասին տարածված հայացքին: Ընդհուպ մինչև քսաներորդ դարը, երբ լայն տարածում ստացավ «մեծ պայթյունի» տեսությունը, որի արդյունքում իբրև թե ի հայտ է եկել կյանքը, այն գաղափարը, որ տիեզերքն սկիզբ է ունեցել, համընդհանուր ճանաչում չունեի: Մինչ այդ շատերը հավատում էին, որ այն միշտ գոյություն է ունեցել: Նրանք չէին ընդունում տիեզերքի արարման գաղափարը, քանի որ դա ենթադրում էր Արարչի Անձի գոյություն: (Փաստորեն, «մեծ պայթյուն» անվանումը նպատակ ուներ ծաղրի ենթարկել տիեզերքի արարման մասին պատկերացումը): Բայց այն բանի վկայությունը, որ տիեզերքը սկիզբ է ունեցել, դարձել է այնքան հզոր, որ գրեթե բոլոր գիտնականները համաձայնել են դրան, առնվազն՝ ներկայումս (գիտական հայացքները, անգամ նրանք, որոնք նախկինում համարվել են անհերքելի, հաճախ փոփոխվել կամ հերքվել են):

Կարդացե՛ք Եբրայեցիս 11.3-ը: Այստեղ ի՞նչ է ասվում Աստծո և տիեզերքի արարման մասին: _____

Ինչպես և Ծննդոց 1.1-ում, Եբրայեցիս 11.3 համարում մենք խորհրդավոր շատ բան ենք գտնում, ինչ չենք կարող բացատրել՝ ելնելով մեր գիտելիքներից: Սակայն այդ համարն իսկապես խոսում է այն մասին, որ տիեզերքը չի ձևավորվել ավելի վաղ գոյություն ունեցող մատերիայից: Տիեզերքն ստեղծվել է Աստծո Խոսքի զորությամբ, այսինքն՝ ինչպես նյութը, այնպես էլ էներգիան գոյության են կոչվել Աստծո զորությամբ:

Ոչնչից արարումը լատիներեն արտահայտվում է «ex nihilo» (ոչընչից) եզրույթով: Մենք ասում ենք, որ մարդիկ բազում տարատեսակ իրեր են ստեղծել, բայց նրանք չեն կարող ստեղծել ոչնչից: Մենք կարող ենք փոխել ավելի վաղ գոյություն ունեցող նյութի ձևը, բայց ընդունակ չենք արարել «ex nihilo»: Միայն Աստծո գերբնական զորությունն է դրան ընդունակ: Դա Աստծո և մարդկանց ամենաէական տարբերություններից մեկն է, որը հիշեցնում է մեզ, որ մեր գոյությունն իսկ կախված է Աստծուց:

Ծննդոց 1.1-ի «ստեղծեց» բայը փաստորեն ծագում է եբրայերեն նույնարմատ բառից, որը հիմնականում օգտագործվում է Աստծո ստեղծարար ակտիվության վերաբերյալ: Միայն Աստված կարող է այդպես արարել, մարդիկ դա ի գործու չեն անել (տե՛ս նաև Հռոմեացիս 4.17):

ԻՆՉՈ՞Ւ Է ԻՐ արարչագործությունից անկախ (վեր և դուրս) գոյություն ունեցող գերբնական Արարչի գոյությունը արարման միակ

տրամաբանական բացատրությունը: Ձեր պատասխաններով կիսվե՞ք շաբաթ օրվա դասին:

Երկուշաբթի

դեկտեմբերի 31

Երկինքն է քարոզում

«Երկինքները պատմում են Աստծո փառքը, և հաստատություններ իմացնում է նրա ձեռքի գործերը: Օրը օրին խոսք է բխում, և գիշերը գիշերին գիտություն է ցույց տալիս: Լեզու չկա, և խոսք չկա. նրանց ձայնը լսելի չէ» (Սաղմոս 19.1-3, տե՛ս նաև Հռոմեացիս 1.19,20): Դուք համոզվե՞լ եք այս համարների ճշմարտացիության մեջ: Ժամանակակից գիտությունն ինչպե՞ս է օգնում մեզ՝ է՛լ ավելի գնահատելու Արարիչ Աստծո գործությունն ու իմաստությունը:

Ամեն աշխարհի չէ, որ ի վիճակի է պահպանել կյանքը: Ավելին, ըստ ամենայնի, աշխարհը պետք է հատուկ կերպով հարմարեցված լինի նրանում կյանքի գոյության համար: Նախ, ցանկացած նյութի «շինարարական մեծ աղյուսները»՝ ատոմները, պետք է բավականաչափ կայուն լինեն ամուր նյութական օբյեկտների ստեղծման համար: Ատոմների կապակցվածությունը կախված է այն ուժերից, որոնք դրանց մասնիկները պահում են միասին: Ատոմներում կան լիցքավորված մասնիկներ, որոնք ձգում և վանում են մեկը մյուսին: Ձգողության և վանման ուժերը պետք է հավասարակշռված լինեն: Եթե ձգողության ուժերը չափազանց ուժեղ լինեին, ապա կձևավորվեին միայն մեծ ատոմներ, և չէր լինի ջրածինը: Եթե գերակշռեին վանման ուժերը, ապա կձևավորվեին միայն փոքրիկ ատոմներ, ինչպես ջրածինը, և չէին լինի ածխածինը կամ թթվածինը: Առանց թթվածնի չէր լինի ջուրը, և չէր լինի կյանքը: Ածխածինը, ինչպես հայտնի է, նույնպես միանգամայն կարևոր է կյանքի բոլոր ձևերի համար:

Ատոմները պետք է լինեն ոչ միայն ամուր, այլև՝ ընդունակ փոխազդելու միմյանց հետ, որպեսզի ձևավորվեն հսկայական քանակությամբ տարբեր քիմիական կառուցվածքներ: Որպեսզի տեղի ունենան կյանքի համար անհրաժեշտ քիմիական փոխազդեցությունները, պետք է հավասարակշռություն պահպանվի մոլեկուլները միմյանց կապող ուժերի և մոլեկուլի ճեղքման համար անհրաժեշտ էներգիայի միջև:

Կյանքի համար մեր աշխարհի այդպիսի ապշեցուցիչ հարմարվածությունը հիացնում է գիտնականներին և նրանցից շատերին ստիպում ընդունել, որ այն ստեղծվել է գիտակից Անձի կողմից:

Աշխարհը մասնաշաղկապ է իմաստուն կերպով մտածված լինի, որպեսզի նրանում գոյություն ունենա կյանքը: Ջերմաստիճանների տիրույթը պետք է համատեղելի լինի կյանքի հետ, այդ պատճառով հեռավորությունը Արևից, պտույտի արագությունը և Երկրի մթնոլորտի բաղադրությունը՝ ամեն բան պետք է ճշգտորեն հաշվեկշռված լինի: Պետք է մանրագին կերպով մտածված լինեն մասնաշաղկապի բազմաթիվ այլ բաղադրիչներ: Հիբալի, Աստծո իմաստությունը երևում է այն ամենի մեջ, ինչ Նա արարել է:

Երեքշաբթի

հունվարի 1

Նրա Խոսքի զորությունը

Կարդացե՛ք Երեմիա 51.15,16-ը և Սաղմոս 33.6,9-ը: Բացի իմաստությունից, Աստծո ինչպիսի՞ բնութագիր է հիշատակվում արարման մասին պատմող այդ տեքստերում: Այդ հատկությունն ինչպե՞ս է արտահայտվել արարման մեջ: Ո՞րն է այդ ճշմարտության նշանակությունն այսօր մեզ համար: _____

Թեև մենք ճշգրիտ չգիտենք, թե Աստված հատկապես ինչպես է արարել, մեզ ասված է, որ Նա դա արել է Իր ամենագոր խոսքով: Տիեզերքի ողջ էներգիան սկիզբ է առել Աստծո խոսքից: Մեր ռեսուրսների ողջ էներգիան սկիզբ է առել Աստծո զորությունից: Տիեզերական ձգողության ողջ ուժը, իր ուղեծրով շարժվող ցանկացած աստղ, և յուրաքանչյուր սև խոռոչ Աստծո զորության արդյունքն է:

Հնարավոր է, որ էներգիայի մեծագույն քանակությունը պարունակվում է հենց ատոմի մեջ: Մենք արդարացիորեն տպավորված ենք միջուկային զենքի հզորությամբ, որում մի փոքր քանակի նյութը վերածվում է ահռելի քանակությամբ էներգիայի: Միևնույն ժամանակ գիտնականները վկայում են, որ ցանկացած նյութ պարունակում է էներգիա: Եթե փոքր քանակի նյութը կարող է այդպիսի էներգիա հաղորդել միջուկային զենքին, մտածե՛ք, թե որքան էներգիա է պահված մեր ողջ երկրի մատերիայի մեջ: Բայց դա ոչինչ է՝ տիեզերքի մատերիայի մեջ ամփոփված էներգիայի համեմատությամբ: Իսկ այժմ պատկերացրե՛ք Աստծո զորության հզորությունը, որ արարել է տիեզերքը:

Շատ գիտնականներ համարում են, որ արարման մեջ Աստված սահմանափակված է «բնության օրենքների» շրջանակներով, բայց այդպիսի տեսակետը չի համապատասխանում Աստվածաշնչին: Աստված սահմանափակված չէ բնական օրենքներով, ընդհակառակը, Նա է դրանք սահմանել: Աստծո զորությունը միշտ չէ, որ հետևում է այն մոդելներին, որոնք մենք անվանում ենք «բնության օրենքներ»:

Օրինակ, ամենահիմնարար «բնության օրենքներից» մեկը «նյութի և էներգիայի պահպանման օրենքն է»: Այդ օրենքը պնդում է, որ տիեզերքում նյութի և էներգիայի քանակը մնում է անփոփոխ: Բայց ինչպե՞ս ի հայտ կգար տիեզերքը, եթե այդ օրենքը լիներ անխախտելի: Աստծո արարիչ խոսքը կապված չէ գիտության «օրենքների» հետ: Աստված իշխում է Իր արարչագործության վրա և ազատ է մարմնավորելու Իր կամքը:

Որքան հնարավոր է, փորձեք պատկերացնել տիեզերքի չափերը: Խորհե՛ք այն անհավանական զորության մասին, որն անհրաժեշտ է այդ ամենի ստեղծման համար: Մտորե՛ք նաև այն մասին, որ Աստված, ով օժտված է այդպիսի զորությամբ, սիրում է մեզ, և նույնիսկ մահացել է մեզ համար: Մենք ինչպե՞ս կարող ենք սովորել մխիթարություն գտնել այդ զարմանալի ճշմարտության մեջ:

Հորեքշաբթի

հունվարի 2

Հիսուսն Արարիչ է

Կարդացե՛ք Հովհաննես 1.1-3,14-ը, Կողոսացիս 1.15,16-ը, Եբրայեցիս 1.1,2-ը: Ո՞ւմ են Նոր Կտակարանի հեղինակները ներկայացնում որպես Արարիչ: Դա ի՞նչ է նշանակում ձեզ համար: _____

Հովհաննեսը Հիսուսի մասին խոսում է որպես Խոսքի («Լոգոս») և Նրան համարում է Աստծուն հավասար: Հիսուսի միջոցով է ստեղծվել ամեն ինչ: Հովհաննեսի օրերում «լոգոս» բառը սովորաբար օգտագործվում էր ստեղծագործական սկզբունքը մատնանշելու համար: Հովհաննեսի ընթերցողները ծանոթ էին «լոգոսի» հայեցակարգին՝ որպես ստեղծագործական սկզբունքի կամ նույնիսկ որպես արարիչ: Հովհաննեսը նրանց ծանոթ այդ հայեցակարգն օգտագործում է Հիսուսի վերաբերյալ՝ Նրան ցույց տալով որպես ճշմարիտ Արարիչ:

Հիսուսը՝ Բանը, ով մարմնացավ, ով ապրում էր մեր մեջ, ոչ թե

պարզապես ներկա էր սկզբում, այլ տիեզերքի Արարիչն էր: Դա նշանակում է, որ Ծննդոց 1.1 տեքստը մենք կարող ենք կարդալ հետևյալ կերպ. «Սկզբում Հիսուսն ստեղծեց երկինքն ու երկիրը»:

Կողոսացիս 1-ին գլխում Պողոսի խոսքերը հաստատվում են Հովհաննեսի խոսքերով, երբ նա Հիսուս Քրիստոսին ընդունում է որպես Արարիչ: Նա է ստեղծել ամեն ինչ: Պողոսն ավելացնում է Հիսուսի ևս երկու բնութագրեր: Նախ, Նա աներևույթ Աստծո պատկերն է: Մեր մեղավոր վիճակում մենք չենք կարող տեսնել Հայր Աստծուն, սակայն մենք կարող ենք տեսնել Հիսուսին: Եթե մենք ցանկանում ենք իմանալ, թե ինչպիսին է Աստված, ապա կարող ենք ուսումնասիրել Հիսուսի կյանքը (Հովհաննես 14.9): Երկրորդ, Պողոսը Հիսուսին անվանում է «ամեն ստեղծվածներից առաջ ծնված» (Կողոսացիս 1.15): Տվյալ համատեքստում «ծնված» բառը ցույց է տալիս ոչ թե ծագումը, այլ կարգավիճակը: Առաջնեկն ընտանիքի գլուխն էր և ունեցվածքի ժառանգորդը: Հիսուսն «առաջնեկ» էր նախ՝ որպես Արարիչ, և հետո՝ մարմնացման շնորհիվ Նա մարդկային ընտանիքի օրինական Գլուխն է: Հիսուսը չի ստեղծվել, հավիտենից ի վեր Նա մեկ է եղել Հոր հետ:

Եբրայեցիս 1.1,2 համարները կրկնում են նույն միտքը, ինչ և Կողոսացիս թղթի հատվածը: Հիսուսը ամեն ինչի Ժառանգորդն է, Նա է ստեղծել աշխարհը: Ավելին, Նա ճշտորեն հայտնում է Հոր էությունը, ինչը ևս մեկ անգամ վկայում է, որ Հիսուսը Աստծո կերպարն է:

**Դուք ի՞նչ կատասխանեիք հարցին, թե ինչպիսին է Աստված:
Ինչի՞ վրա կհիմնվի ձեր պատասխանը:**

Հինգշաբթի

հունվարի 3

Արարիչը՝ մեր մեջ

Կարդացե՛ք Հովհաննես 2.7-11-ը, 6.8-13-ը, 9.1-34-ը: Այդ համարներն ի՞նչ են ասում Աստծո արարիչ գործության մասին: _____

Այս հրաշքներից յուրաքանչյուրն օգնում է տեսնել Աստծո գործությունը, որը գերազանցում է Նրա ստեղծած նյութական աշխարհին:

Օրինակ, ի՞նչ քիմիական գործընթաց կապահանջվեր, որպեսզի ջուրը միանգամից վերածվեր գինու: Մեզ հայտնի՝ և ոչ մի: Իսկապես, Աստծո այդպիսի գործողությունը դուրս է գալիս բնության օրենքների՝ առնվազն մեզ հայտնի շրջանակներից:

Ձկան և հացերի հրաշքում Հիսուսը հինգ հաց և երկու ոչ մեծ

ծկնիկ վերցրեց և դրանք վերածեց այնպիսի քանակությամբ սննդի, որ բավական եղավ բազում մարդկանց կշտացնելու համար, ինչից հետո դեռ 12 զամբյուղ էլ մնացորդ հավաքվեց: Ողջ սնունդը բաղկացած էր ատոմներից և մոլեկուլներից: Վերջում պարզվեց, որ սննդի ատոմներն ու մոլեկուլներն ավելի շատ էին, քան այն ժամանակ, երբ Հիսուսն սկսեց կերակրել ժողովրդին: Որտեղի՞ց ի հայտ եկան լրացուցիչ մոլեկուլները, եթե ոչ Աստվածային գերբնական միջամտության արդյունքում:

Այնուհետև, ի՞նչ ֆիզիկական փոփոխություններ տեղի ունեցան կույր մարդու հետ, երբ նա բժշկվեց: Պատահին ի ծնե կույր էր, այդ պատճառով նրա ուղեղը երբևէ չէր ձևավորել կերպարները, որոնք աչքն ուղարկում է տեսողական նյարդի միջոցով: Նշանակում է, որ նրա ուղեղը պետք է վերափոխվեր, որպեսզի մշակեր մուտք գործող տեղեկատվությունը, ձևավորեր կերպարները և մեկնաբաներ դրանց նշանակությունը: Բացի դրանից, ինչ-որ բան կարգին չէր հենց աչքերի հետ:

Հնարավոր է, որ որոշ ֆոտոռեցեպտորային մոլեկուլներ վնասվել էին՝ նրա ԳՆԹ-ում տեղի ունեցած փոփոխությունների արդյունքում: Կամ էլ, հնարավոր է, ծնվելիս որոշ փոփոխությունների էին տեղի ունեցել գեներում, որոնք հսկում են աչքի մասերի զարգացումը՝ ցանցաթաղանթը, տեսողական նյարդը, ակնաբյուրեղը և այլն: Կամ, կարող է պատահել, տեղի էին ունեցել ինչ-որ մեխանիկական վնասվածքներ, որոնք աչքերին խանգարում էին ճիշտ գործել:

Որոնք էլ լինեին այդ պատճառի կուրության պատճառները, Հիսուսի խոսքերը մոլեկուլները տեղադրեցին ճիշտ տեղերում՝ ստեղծելով ֆունկցիոնալ ռեցեպտորներ, նյարդաբջջային կապեր և ուղեղային բջիջներ, որպեսզի աչքի միջով անցնող լույսը ձևավորեր պատկեր, և մարդը կարողանար ճանաչել այն, ինչը նախկինում երբեք չէր տեսել:

Յրաշալի է, երբ հրաշքներ են տեղի ունենում, բայց ո՞րն է վտանգը, եթե մենք մեր հավատը կառուցում ենք միայն դրանց վրա: Ինչի՞ վրա պետք է հիմնվի մեր:

Ուրբաթ

հունվարի 4

Յերազա ուսումնասիրության համար

«Գիտությունը երբեք չի բացատրի արարման աշխատանքը: Ի՞նչ գիտություն կարող է բացատրել կյանքի առեղծվածը: Այն տեսությունը, թե իբրև Աստված չի ստեղծել մատերիան, երբ գոյության էր կոչում աշխարհը, զուրկ է որևէ հիմնավորումից: Մեր աշխարհի արարման

ժամանակ Աստված չի օգտագործել նախկինում գոյություն ունեցած մատերիան:

Հակառակը, ողջ նյութականն ու հոգևորն Աստծո առջև հայտնվեց Իր խոսքով և ստեղծվեց Իր իսկ նպատակի համար: Երկինքը և նրա բոլոր գործերը, երկիրը և այն ամենը, ինչ կա նրա վրա, ոչ միայն Նրա ձեռքի գործերն են, այլև ի հայտ են եկել Նրա շուրթերից ելած խոսքով» (Է. Ուայթ, Վկայություններ եկեղեցու համար, հտ.8, 258, 259):

«Աստված մարդկանց չի բացել, թե հատկապես ինչպես է իրականացվել արարման աշխատանքը: Մարդկային գիտությունը չի կարող ներթափանցել Ամենաբարձրյալի աստեղծվածների մեջ: Նրա ստեղծագործ գործությունը նույնքան անըմբռնելի է, որքան և Նրա գոյությունը» (Է. Ուայթ, Նահապետներ և մարգարեներ, 113):

Չարքեր քննարկման համար

1. Դասարանում քննարկե՞ք միաշաբթի օրվա նյութի վերջին հարցի ձեր պատասխանները:
2. Գիտությունը խոսում է այսպես կոչված մարդաբանական համընկնումների մասին (հունարեն «անթրոպոս»՝ մարդ բառից): Խոսքը վերաբերում է բնության մեջ ուժերի անհավատալիորեն ճշգրիտ հավասարակշռությանը, ինչը հնարավոր է դարձնում մարդկային կյանքը: Սակայն ուշադրություն դարձրե՞ք «համընկնումներ» բառի նշանակությանը: Եթե դուք չեք հավատում Աստծուն, նշանակում է՝ այդ զարմանալի համընկնումները վերագրում եք կույր պատահականությանը: Հավատը, որ այդ համընկնումներն Աստծո ստեղծագործ գործության արդյունքն են, առավել խելամիտ բացատրություն է, քան դրանք պարզ պատահականությանը վերագրելը:
3. Ստորեք Արարչի սիրո մասին, ով ստեղծեց Ադամին ու Եվային, նրանց շրջապատեց հիասքանչ պարտեզով՝ իմանալով, որ Ինքը ստիպված կլինի տառապել և Գողգոթայում մահանալ Իր իսկ արարածների ձեռքով: Չնայելով ոչ մի բանի՝ արարելու Աստծո որոշումն ի՞նչ է մեզ ասում Նրա սիրո մասին:
4. Ինչպե՞ս կարելի է համեմատել «մեծ պայթյունի» տեսությունը և Ծննդոց 1.1-ում գրի առնված արարման պատմությունը: Հնարավո՞ր է Աստծո խոսքով տիեզերքի ծագումը նկարագրել որպես «մեծ պայթյուն»: Դուք ի՞նչ խնդիրներ կամ բարդություններ եք տեսնում այդ գաղափարի մեջ: Ինչո՞ւ է վտանգավոր մեր աստվածաբանությունը որևէ գիտական տեսության հետ կապելը՝ հատկապես հաշվի առնելով այն փաստը, որ գիտությունն այդքան փոփոխական է:

ԱՇԽԱՐՀԻ ԱՐԱՐՈՒՄԸ

Այս շաբաթվա ուսումնասիրության համար կարդացե՛ք.

Ծննդոց 1.1-13, Եսայիա 45.18, Ա Հովհաննես 1.5, Հայրնություն 22.5, Բ Կորնթացիս 4.6, Բ Պետրոս 3.5, Հոր 38.4-6:

Հիշելու համարը

«Որովհետև այսպես է ասում Եհովան՝ երկինքն սրեղծողը, նա է Աստված, որ կազմեց երկիրը և արեց նրան՝ հասարարեց նրան. նրան չսրեղծեց դարարկ, այլ բնակվելու համար սրեղծեց նրան. ես եմ Եհովան, և ուրիշը չկա» (Եսայիա 45.18):

Գիտնականներին ավելի ու ավելի է զարմացնում այն, թե որքա՛ն լավ է երկիրը հարմարեցված այնտեղ կենդանի էակների բնակության համար: Եվ դա զարմանալի չէ, քանի որ մտահղացումն ու նպատակն իրենց հաստատումն են գտնում Աստվածաշնչում՝ սկսած Ծննդոց 1-ից: Սկսելով անձն ու դատարկ մոլորակից՝ առաջին երեք օրերին Աստված երկիր էր ստեղծում բնակության համար, իսկ հետագա երեք օրերին բնակեցնում էր այն: Այս շաբաթվա դասը կենտրոնացած է արարման շաբաթվա առաջին երեք օրերի վրա:

Որոշ գիտնականներ համաձայն չեն այն բանի հետ, որ Աստված բնությունն ստեղծել է որոշակի նպատակով. նրանք համարում են, որ Նա պարզապես նյութական աշխարհին թույլ է տվել՝ «լինել այն, ինչ կա» և զարգանալ՝ նրանում ներդրված բնական գործընթացների շնորհիվ: Այս տեսակետը համընդհանուր տարածում ունի «թեիստական էվոլյուցիայի»^{*} տարբեր տեսակների մասին քարոզչությունն իրականացնողների շրջանում: Բայց մման գաղափարները չեն համապատասխանում Սուրբ Գրքին և արարման հարցի մեր ըմբռնմանը: Տիեզերքը սեփական բնատուր կամք չունի: Արարչագործությունը գոյություն չունի Աստծուց անկախ, այն ընտրված է Աստծո կողմից, որպեսզի Նա կարողանա նրա վրա հեղել Իր սերը:

^{*} Թեիստական էվոլյուցիան հայեցակարգ է, որը պնդում է, թե Աստծո մասին դասական կրոնական ուսմունքները համատեղելի են Դարվինի կենսաբանական էվոլյուցիայի մասին ժամանակակից գիտական տեսակետի հետ:

«Անձն ու դատարկ»

«Սկզբում Աստված ստեղծեց երկինքը և երկիրը: Եվ երկիրն անձն ու դատարկ էր, և խավար կար անդունդի վրա, և Աստծո Յոգին շրջում էր ջրերի վրա» (Ծննդոց 1.1,2): Այս համարներն ի՞նչ են ասում երկրի մասին՝ նախքան Աստված կսկսեր կյանք ստեղծել նրա վրա: _____

Աստվածաշունչն սկսվում է արարման պատմությունից, իսկ այդ պատմությունն սկսվում է այն պնդումից, որ Աստված է Արարիչը: Հետո գալիս է աշխարհի նկարագրությունը, որն Աստված սկսեց նախապատրաստել բնակության համար: Աստվածաշնչյան պատումի սկզբում մոլորակն արդեն գոյություն ունի, բայց այն անձն է, դատարկ, խավար և ջրով ծածկված: Հետագա համարները նկարագրում են, թե ինչպես Աստված նախ աշխարհը դարձնում է բնակության համար պիտանի վայր, իսկ հետո լցնում այն կենդանի էակներով: Տեքստը չի ասում, թե հատկապես երբ են սկսել գոյություն ունենալ երկրի քարերը և ջուրը, այլ միայն հայտնում է, որ աշխարհը միշտ չէ, որ պիտանի է եղել կյանքի համար: Աշխարհը կենդանի էակների համար պիտանի է դարձել միայն Աստծո գործողությունների շնորհիվ:

Եսայիա 45.18 համարն ի՞նչ է մեզ հայտնում արարման ժամանակ Աստծո մտադրության մասին: _____

Երբ երկիրը նոր էր երևան եկել, այն պիտանի չէր կյանքի համար: Աստվածաշունչը չի ասում, թե որքան ժամանակ է անցել քարերի ու ջրի ստեղծման և շրջակա միջավայրի, կենդանի էակների արարման միջև: Որոշ հետազոտողներ համարում են, որ դա կարող էր տեղի ունենալ անմիջապես, մյուսները ենթադրում են, որ մեկի և մյուսի միջև շատ ժամանակ է անցել: Ճշմարտությունն այն է, որ մենք դա չգիտենք, և տվյալ տեղեկատվությունը մեզ համար մեծ նշանակություն չունի: Ինչպես էլ լինի, Աստված ստեղծել է երկիրը, իսկ հետո, երբ անհրաժեշտ է համարել, արարել է կյանքի համար բարենպաստ շրջակա միջավայր:

Կարևորն այն է, որ անկախ նախկինում գոյություն ունեցած մատերիալից՝ Տերը օգտագործել է այդ մատերիան, չնայած որ «նախասկզբնական» վիճակում այն եղել է «թոխու բաբոխու» (անձն ու դատարկ): Հետո Իր Խոսքի գորութեամբ Նա ստեղծել է մեր՝ ապրելու համար պիտանի աշխարհը:

Երկուշաբթի

հունվարի 7

«Եղիցի լույս»

«Եվ Աստված ասաց՝ Լույս լինի, և լույս եղավ: Եվ Աստված տեսավ լույսը, որ բարի է: Եվ Աստված բաժանեց լույսը խավարից: Եվ Աստված լույսը կոչեց Տերեկ, և խավարը կոչեց Գիշեր. և իրիկուն և առավոտ եղավ՝ առաջին օրը» (Ծննդոց 1.3-5): Այս համարներն ի՞նչ են հաղորդում արարման առաջին օրվա մասին: _____

Տվյալ հատվածից կարելի է մի ամբողջ շարք եզրակացություններ անել:

Նախ, լույսն ի հայտ եկավ ի պատասխան Աստծո հրամանի: Աստված Իր Խոսքի միջոցով արդյունավետորեն ղեկավարում է արարման գործընթացը:

Երկրորդ, լույսը «բարի» էր: Հարց է ծագում, թե ինչո՞ւ է համարը հայտնում, թե Աստված «տեսավ» լույսը՝ մի՞թե որևէ մեկը կասկածում է, որ Աստված ամեն բան տեսնում է: Այստեղ ընդգծվում է, որ Աստծո ստեղծած լույսը բարի էր անգամ Իր իսկ աչքերում: Մենք գիտենք, որ լույսը բարի է, քանի որ հենց այդպես Աստված գնահատեց այն:

Հետո Աստված Լույսը բաժանեց խավարից: Աստված իշխում է լույսին և խավարին, և դրանք չեն ազդում Նրա գործերի և գիտության վրա (տե՛ս Սաղմոս 139.12): Աստված ժամանակի լուսավոր և խավար հատվածներն անվանեց համապատասխանաբար «ցերեկ» և «գիշեր»: Նա իրավունք ունի անուններ դնել ժամանակահատվածներին, քանի որ ստեղծել է ժամանակը: Լինելով ժամանակի Տերը՝ Աստված նրանով սահմանափակված չէ: Այդ ժամանակը կախված է Նրանից:

Բերված հատվածը վկայում է, որ սահմանվել է խավարի փուլը և լույսի փուլը, որոնք միասին կազմում են օրը: Շատ է գրվել արարման պատմության մեջ օրվա նշանակության մասին: Մենք այդ հարցին ավել-

լի ուշ կվերադառնանք, բայց, այնուամենայնիվ, նշենք, որ առաջին օրը բաղկացած էր խավար և լուսավոր փուլերից ճիշտ այնպես, ինչպես և այսօր:

Առհասարակ, լույսը Աստծո ներկայության պարտադիր անկապ-տելի հատկանիշն է: Հարկ չկա ենթադրել, որ լույսն ստեղծվել է արար-ման առաջին օրը. չէ՞ որ Աստված գոյություն ուներ նախքան երկրի ստեղծումը, իսկ Նրա ներկայությունը միշտ կապված է լույսի հետ (Ա Հովհաննես 1.5, Հայտնություն 22.5): Պարզապես արարման ժամանակ երբեմնի խավար մի մոլորակի լույս պարզեցվեց:

Ինչպե՞ս կարող էին գոյություն ունենալ ցերեկն ու գիշերը՝ նախքան այն, երբ պատմության մեջ ի հայտ եկավ արևը: Մով-սեսը ճշգրիտ գիտեր արևի և ցերեկվա միջև եղած փոխադարձ կապը: Բայց, չնայելով այդ ակնհայտ գիտելիքին, նա հենց այդպես է գրել առաջին օրը լույսի և խավարի մասին: Ակներևա-բար, Աստված նրան արարման վերաբերյալ հատուկ գիտություն էր պարզեցել, որը մեզ այժմ անհասկանալի է, գիտություն, որը հնարավոր չէ ստանալ՝ ուսումնասիրելով բնության աշխարհը: Ինչո՞ւ մենք չպետք է զարմանանք այն բանից, որ արարման որոշ տեսանկյուններ առեղծված են մնում:

Երեքշաբթի

հունվարի 8

Երկնքի արարումը

«Եվ Աստված ասաց. Ջրերի մեջտեղը հաստատություն լինի, որ ջրերը ջրերից բաժանի: Եվ Աստված շինեց հաստատությունը և բաժանեց հաստատության տակի ջրերը հաստատության վրա եղած ջրերից: Եվ այնպես եղավ: Եվ Աստված հաստատությունը կոչեց Երկինք: Եվ իրիկուն և առավոտ եղավ՝ երկրորդ օրը» (Ծննդոց 1.6-8):

Աստված ստեղծեց երկնականարը, օժտեց այն որոշակի գործա-ռույթներով և այն անվանեց երկինք: Երկինքը պետք է ներքևի ջուրը բաժաներ վերևի ջրից: Այսօր, ասելով «երկինք» բառը, մենք ավելի շուտ այդ հասկացության տակ հասկանում ենք մթնոլորտը, որը մեր շրջակա միջավայրի մի մասն է, և մեր մթնոլորտի սահմաններից դուրս եղած տարածությունը, որտեղ գտնվում են Արևը, Լուսինը և աստղերը:

Մթնոլորտը, ըստ երևույթին, երկնքի մի մասն է, որն ստեղծվել է արարման երկրորդ օրը: Մթնոլորտը ջրին հնարավորություն է տալիս վե-

րն բարձրանալ. ջուրը կարող է գոլորշիանալ, ներթափանցել մթնոլորտ և այդպիսով փոխադրվել դեպի երկրի ցամակացած վայրը: Հետո այն կարող է կրկին վերադառնալ երկրի մակերևույթ՝ կա՛մ գոլորշու տեսքով, ինչպես նկարագրված է Ծննդոց 2.6-ում, կա՛մ էլ՝ անձրևի տեսքով:

Երկնքին անուն տալով՝ Աստված ցույց տվեց Իր տիրակալությունը դրա հանդեպ: Անուն տալը ենթադրում է, որ Աստված այդ ողջ տարածության Իշխանն է: Իսկ տարածությունը ոչ մի կերպ չի սահմանափակում Աստծո գործողությունները, քանի որ Նա ստեղծել և կառավարում է այն: Ինչպես և որ առաջին օրը աշխարհի լուսավորումը, երկնքի ստեղծումն էլ ավարտվել է նախքան երկրորդ օրվա՝ գիշերային խավարի և ցերեկային լույսի հաջորդ փուլի ավարտը:

Շատ քննարկումներ կան «հաստատություն» բառի շուրջ: Եբրայերեն «ռակիա» բառը երբեմն օգտագործվում է՝ նկարագրելու համար բարակ կոփված մետաղաթերթը, այստեղից՝ «հաստատություն» եզրույթը: Քննադատները պնդում են. հին հրեաները հավատում էին, որ երկրից վերև կա ամուր մակերևույթ, և քանի որ դա այդպես չէ, ուրեմն աստվածաշնչյան պատումը սխալ է: Սակայն այդպիսի մտահանգումը ճիշտ չէ: «Հաստատություն» բառի օգտագործումը տվյալ համատեքստում ցույց է տալիս երկինքը՝ որպես մթնոլորտ, և բուն տարածությունը: Հասկանալու համար, թե ինչի մասին է խոսքը, մենք պետք է դիտարկենք միայն անմիջական համատեքստը: Ծննդոց գրքում գրված է, որ թռչունները թռչում են «երկնքի հաստատության երեսին» (Ծննդոց 1.20), իսկ մեկ այլ տեղում ասված է, որ երկնային հաստատությունում կան լուսավորներ (Ծննդոց 1.14): Իհարկե, թռչունները չեն թռչում «ռակիայի» այն մասում, որտեղ գտնվում են լուսավորները:

Ինչպիսին էլ լինեն արարման մասին պատումի առեղծվածները, մի բան հստակ կերպով ուրվագծում է՝ ոչ մի բան պատահական չէ: Ինչո՞ւ է մեզ համար կարևոր դա իմանալը, հատկապես, երբ շատերը հավատում են, որ հենց պատահականությունն է հիմնական դեր խաղացել մեր արարման մեջ:

Տարածություն կյանքի համար

Կարդացե՛ք Ծննդոց 1.9-13-ը: Փորձե՛ք պատկերացնել Աստծո մեծագույն արարիչ զորությունը, որով Նա իրականացնում է այն, ինչի մասին պատմում է հատվածը: Ինչպե՞ս է պատումը

տրամաբանորեն շեշտադրում հին հարցը՝ «Ի՞նչն է ավելի շուտ եղել՝ հա՞վը, թե՞ ծու՞ն»: _____

Մինչ այդ ժամանակը երկիրը ծածկված էր ջրով: Մարդու ապրելու համար տեղ ստեղծելու նպատակով, ում Աստված նախատեսում էր արարել, Նա փոխեց երկրի մակերևույթը՝ ձևավորելով «ավազաններ», որոնք իրենց մեջ տեղավորեցին ջուրը և ձևավորեցին ծովերը: Դրա շնորհիվ ի հայտ եկան մայրցամաքները: Դա երկրի ֆիզիկական հատկությունների երրորդ բաժանումն էր: (Առաջին բաժանումը լույսի և խավարի միջև էր, երկրորդը՝ վերևի ջրերի և ներքևի ջրերի, երրորդը՝ ցամաքի և ծովերի):

Երրորդ անգամ նույնպես Աստված անվանում է այն, ինչ բաժանել էր: Ցամաքն ստանում է «երկիր» անունը, իսկ ջրերի ժողովը՝ «ծով»: Սա ևս մեկ անգամ ընդգծում է, որ Աստված ողջ տարածության Իշխանն է: Նա զննում է ցամաքի և ծովերի տեղադրությունը՝ հայտարարելով, որ դա «բարի» է:

Երրորդ օրը նշանավորվում է արարման ևս մեկ իրադարձությամբ: Ցամաքը դարձավ սնունդ աճեցնելու վայր այն արարածների համար, որոնք ի հայտ եկան ավելի ուշ: Աստված ցամաքից կյանքի է կոչում բույսերին: Կանաչը, խոտերը և պտղատու ծառերը առանձին են հիշատակվում: Նրանք սննդի աղբյուր պետք է դառնային երկրի բնակիչների համար: Տեքստը չի նշում, թե բույսերի քանի տեսակ ստեղծվեց, բայց ցույց է տրված բուսական աշխարհի բազմազանությունը, որը կար ի սկզբանե: Ի նկատի ունենալով այն, ինչ մենք տեսնում ենք այսօր, կարելի է ենթադրել, որ ստեղծվել է կենսաձևերի մի հսկա բազմազանություն: Սուրբ Գիրքը նաև հստակորեն վկայում է այն մասին, որ երկրի վրա չի եղել ոչ մի «նախնի», որից կգարգանային բոլոր բույսերը, ընդհակառակը, հենց սկզբից բուսականությունը գոյություն ունի իր ողջ բազմազանությամբ: Էվոլյուցիոն կենսաբանության հիմնական հայեցակարգն այն մասին, որ մեն-միակ բույսը նախնի է դարձել բոլոր մնացածների համար, հակասում է Աստծո Խոսքին:

Նայե՛ք մրգերի, բանջարեղենի և մյուս ուտելի բույսերի հսկայական բազմազանությանը: Ինչպե՞ս է այն վկայում մեր հոգատար Աստծո մասին: Ինչո՞ւ է անմտություն համարել, որ այդ ամենը ձևավորվել է, ինչպես պնդում են էվոլյուցիոնիստները, պատահական գործընթացների արդյունքում:

Աստծո զորավոր խոսքը

Ստորև բերված տեքստերն ի՞նչ են ասում Աստծո խոսքի զորության մասին:

Բ Կորնթացիս 4.6

Եսայիա 55.11

Բ Պետրոս 3.5

Աստվածաշունչը սովորեցնում է, որ Աստված արարում էր ոչնչից (եբրայերեն «բարա»՝ Ծննդոց 1.1)՝ Իր խոսքի զորությամբ, առանց որեւի՛ հակամարտության կամ դիմակայման: Հին աշխարհում արարումն այդպես էին հասկանում միայն հրեաները: Աշխարհի արարման ոչ աստվածաշնչյան պատումների մեծ մասը պատմում է արարման ժամանակ բռնությունների և հակամարտության մասին: Օրինակ, արարման մասին հինբաբելոնյան պատմությունը խոսում է Ապսու հրեշի և նրա կին Թիամատի մասին, որոնք լույս աշխարհի բերեցին աստվածների մի սերունդ, որոնց հետո փորձում էին ոչնչացնել: Բայց այդ պատերազմում Թիամատը մահացավ, նրա մարմինը բաժանվեց երկու մասի, որոնցից մեկը դարձավ երկինք, մյուսը՝ երկիր:

Ժամանակակից մարդիկ նույնպես հորինել են արարման պատմություն՝ բռնության օգնությամբ: Դրա համաձայն՝ Աստված կանխամտածված կերպով աշխարհն ստեղծել է սահմանափակ ռեսուրսներով, ինչը պատճառ է դարձել կենդանի էակների միջև հակամարտության, որի արդյունքում առավել թույլ էակները վերացվում էին առավել ուժեղների կողմից: Ըստ այդ ժամանակակից պատմության՝ ժամանակի ընթացքում օրգանիզմներն ավելի ու ավելի էին բարդանում, և ի վերջո ընդհանուր նախնուց ծագեցին մարդիկ և բոլոր մյուս կենդանի օրգանիզմները:

Բայց էվոլյուցիայի տեսության «աստվածները» (պատահական մուտացիան և բնական ընտրությունը) այնպիսին չեն, ինչպես Աստվածաշնչի Աստված: Աստվածաշնչի Աստված թույլերի Պաշտպանն է և առատաձեռն Պարգևող՝ հոգատար Իր ողջ արարչագործության հանդեպ: Մահը, տառապանքներն ու մյուս չարիքները չեն բխում Աստծուց, ընդհակառակը, դրանք Նրա բարի կառավարման դեմ ըմբու-

տության բնական հետևանքն են: Էվոլյուցիայի տեսության «աստվածներն» արարման ժամանակ օգտագործում են մրցակցությունը և թույլերի ոչնչացումը: Հենց մահն ու տառապանքներն են նրանց ստեղծագործական միջոցները:

Այսպիսով, Ծննդոց 1-ը և 2-ը ոչ մի կերպ չեն կարող ներդաշնակության մեջ գտնվել ժամանակակից էվոլյուցիայի տեսության հետ, որն իր էությանը հակասում է արարման մասին աստվածաշնչյան պատումին:

Չեղազա ուսումնասիրության համար

Թեև Սուրբ Գիրքը հատակ և արտահայտիչ կերպով չի խոսում այդ մասին, սակայն մենք հուսալի աստվածաշնչյան հիմք ունենք հավատալու, որ տիեզերքը գոյություն ուներ շատ ավելի վաղ, քան երկրի վրա ի հայտ եկավ կյանքը: Նախ, Հոբ 38.6,7 համարներում Աստված պնդում է, որ աշխարհի արարման ժամանակ բոլոր կենդանի էակները ցնծում էին: Դա ենթադրում է, որ նախքան երկրի արարումը կային էակներ, որոնք բնակեցնում էին տիեզերքը: Ա Կորնթացիս 4.9-ի հղումն այն աշխարհին, որ դիտում է մեզ, կարող է վերաբերել այդ նույն էակներին: Երկրորդը, օձը Եդեմի այգում էր նախքան Ադամի ու Եվայի մեղանշումը: Հայտնություն 12.9-ում այդ օձն անվանված է երկնքից վայր գցված սատանա: Հիսուսն ասաց, որ Ինքը տեսել է, թե ինչպես է դա տեղի ունեցել (Գուկաս 10.18): Եզեկիել 28.14,15-ում նկարագրվում է օծված քերովբեն, ով սկզբում կատարյալ էր, բայց ժամանակի ընթացքում ապստամբեց Աստծո դեմ: Դա ենթադրում է, որ իր ապստամբությունից առաջ սատանան որոշ ժամանակ արդեն ապրում էր տիեզերքում: Այսպիսով, Աստվածաշունչը վկայում է, որ Ադամն ու Եվան չեն եղել առաջին ստեղծված էակները:

«Երբ երկիրը դուրս եկավ Արարչի ձեռքից, այն արտասովոր կերպով գեղեցիկ էր: Երկիրը զարդարում էին լեռները, բլուրներն ու հարթավայրերը, հանդարտ հոսող գետերը, հրաշալի լճերը. լեռները չէին սարսափեցնում իրենց անմատչելի բարձրությամբ և սոսկալի անդունդներով, ինչպես մեր օրերում է: Սրագագաթ ժայռագագաթները հանգչում էին բերրի հողի շերտի տակ, որը ծածկված էր շքեղ բուսականությամբ: Չկային ո՛չ գարշելի ճահիճներ, ո՛չ անպտուղ անապատներ, այլ փարթալ թփուտներն ու քնքուշ ծաղիկներն ամենուր աչք էին շոյում: Ծառերը, որոնք շատ ավելի վեհաաքանչ էին, քան մեր օրերում, զարդա-

րում էին բլուրների կատարները: Օդը, որն աղտոտված չէր վնասակար արտանետումներով, մաքուր էր և թարմ: Ամենահիասքանչ պալատների այգիները խամրում են մախաստեղծ երկրի գեղեցկության առջև: Երկնային գորքերը հիացմունքով էին դիտում Աստծո հրաշալի գործերի տեսարանը» (Է. Ուայթ, Նահապետներ և մարգարեներ, 44):

Չարքեր քննարկման համար

1. Չնարավորինս շատ ապացույցներ թվարկեք աշխարհի՝ ըստ որոշակի ծրագրի արարման վերաբերյալ:
2. Դուք ի՞նչ փաստարկներ կարող եք բերել այն բանի օգտին, որ էվոլյուցիայի տեսությունը չի համապատասխանում արարման մասին աստվածաշնչյան ուսմունքին:
3. Անկասկած, մենք արարման մասին աստվածաշնչյան պատումի մեջ ամեն բան չէ, որ կարող ենք բացատրել: Սակայն ինչո՞ւ դա չի կարող պատճառ լինել՝ ժխտելու այն պատմության իրական լինելը, թե ինչպես Աստված ստեղծեց մեր աշխարհը:

ԱՐԱՐՈՒՄ ԱՎԱՐՏՎԱԾ Է

Այս շաբաթվա ուսումնասիրության համար կարդացե՛ք.

Ծննդոց 1, Մադնոս 8.4, Հռոմեացիս 8.19-22, Ղևրացոց 11.14-22, Ծննդոց 2.1-3, Մարկոս 2.28:

Հիշելու համարը.

«Եվ Աստված կարարեց յոթերորդ օրում իր գործերը, որ արեց, և յոթերորդ օրը հանգստացավ իր բոլոր գործերից, որ արեց» (Ծննդոց 2.2):

Այս շաբաթվա դասը տալիս է արարման վերջին երեք օրերի և շաբաթօրյա հանգստի վերաբերյալ աստվածաշնչյան համառոտ պատումի ակնարկը: Այս պատումը մենք գտնում ենք Ծննդոց 1.14-23-ում, սակայն Աստծո Խոսքի մյուս հատվածներն էլ դրան հղումներ ունեն: Սակայն արարման մասին պատմության ամենաապշեցուցիչ առանձնահատկություններից մեկը դրա բաժանումն է արարման օրերին համապատասխան:

Ինչո՞ւ Աստված որոշեց ստեղծել յոթնօրյա ժամանակային պարբերաշրջան, որը մենք շաբաթ ենք անվանում: Սուրբ Գիրքն ուղղակիորեն չի խոսում այդ մասին, բայց մենք ինքներս կարող ենք պատասխանը գտնել: Հնարավոր է, որ ամենագլխավոր պատասխանը շաբաթն է՝ Աստծո և մարդու շփման առանձնահատուկ ժամանակը: Կարող է պատահել, որ Աստված սահմանել է շաբաթը ապահովելու այն ժամանակահատվածը, որը պիտանի է սովորական աշխատանքի համար, սակայն կանոնավորապես հերթափոխվում է առանձին ժամանակահատվածի հետ, որը մեզ հիշեցնում է Աստծո հետ մեր փոխհարաբերությունների մասին (տե՛ս Մարկոս 2.28-ը): Այդպիսի պարբերականությունը պետք է մարդկանց օգնեի հիշել՝ Աստված բոլոր բարիքների ճշմարիտ Պարգևողն է, և մենք լիովին կախված ենք նրանից:

Ինչպիսին էլ որ լինեն պատճառները, մի բան անկասկած է՝ Ծննդոց գրքի առաջին գլխում գրի առնված պատումը վկայում է, որ արարումն ավարտվել է արտակարգ հոգատարությամբ և ուներ որոշակի նպատակ: Ոչ մի բան չի բողոմվել պատահականության կամքին:

Արևը, Լուսինը և աստղերը

Կարդացե՛ք Ծննդոց 1.14-19-ը: Ի՞նչ ստեղծվեց արարման չորրորդ օրը: Մենք ինչպե՞ս պետք է հասկանանք այդ հաղորդումը՝ հակասության մեջ չմտնելով այսօր հայտնի ֆիզիկական աշխարհի օրենքների հետ: _____

Հավանաբար, չորրորդ օրը քննարկվում է ավելի շատ, քան արարման մյուս վեց օրերը: Եթե Արևն ստեղծվել է չորրորդ օրը, ինչպե՞ս էին որոշվում օրական բոլորաշրջանները արարման առաջին երեք օրերին: Մյուս կողմից, եթե Արևն արդեն գոյություն ուներ, ի՞նչ տեղի ունեցավ չորրորդ օրը:

Արարման չորրորդ օրվա իրադարձությունների վերաբերյալ անորոշությունը ի հայտ է գալիս ոչ թե տրամաբանական հակասության, այլ հավանականությունների մեծաքանակության պատճառով: Մի հավանականությունը կարող է ամփոփվել նրանում, որ Արևն ստեղծվել է չորրորդ օրը, իսկ առաջին երեք օրերը լուսավորվում էին Աստծո ներկայությամբ, կամ լույսը բխում էր մեկ այլ աղբյուրից, այնպիսին, ինչպես գերմոդ աստղն է: Հայտնություն 21.23 համարը հաստատում է այդ գաղափարը, երբ ասում է, որ քաղաքն Արևի կարիք չունի, քանի որ այնտեղ ներկա է Աստված: Երկրորդ հավանականությունը բովանդակվում է նրանում, որ այդ օրն Աստված Արևին, Լուսինն և աստղերին օժտեց իրենց հատկություններով: Այս տեսակետը համապատասխանում է Սաղմոս 8.3-ին: Հրեա գիտնական Կ. Ջոն Քոլինզը գրում է, որ Ծննդոց 1.14-ի եբրայերեն տեքստը թույլ է տալիս այս երկու հնարավորությունները (Տե՛ս C. John Collins, *Genesis. 1.4: A Linguistic, Literary, and Theological Commentary* [Phillipsburg, New Jersey: P&R Publishing Co., 2006], 57):

Երրորդ հնարավորությունն այն է, որ Արևը կարող էր արդեն գոյություն ունենալ, սակայն ծածկված էր ամպերով կամ հրաբխային փոշով, այդ պատճառով մինչև արարման չորրորդ օրը այն չէր երևում կամ լիովին չէր կատարում իր գործառնությունները: Կարելի է հասկանալ, թե ինչի մասին է խոսքը, եթե հիշենք Վեներա մոլորակը, որի վրա այսօր նույն բանն է տեղի ունենում:

Տեքստը բերված մեկնաբանություններին հստակ հաստատում կամ հերքում չի տալիս, այդ պատճառով մարդիկ տարբեր եզրահանգումներ

են արել այս հարցի վերաբերյալ: Այստեղ տեղին է հիշել մի լավ կանոն, որը կոչ է անում հարցին ավելի մեծ նշանակություն չտալ, քան տալիս է հենց Աստվածաշունչը, և ընդունել, որ մեր ըմբռնումը ասիմանափակ է: Նման խոստովանությունը, հատկապես, արարման հարցերում, չպետք է մեր կողմից ընկալվի որպես ինչ-որ շատ դժվար բան: Ի վերջո, մտածե՛ք՝ որքա՛ն գիտական առեղծվածներ կան այսօր, որոնցով խորապես զբաղվում է փորձարարական գիտությունը, բայց դրանք այդպես էլ առեղծված են մնում: Որքա՛ն ավելի առեղծվածային է այն, ինչ ծածկված է այդքան հեռավոր անցյալում:

Թևափորների ու ջրլողների արարումը

Կարդացե՛ք Ծննդոց 1.20-23-ը: Այդ տեքստերում կա՞ ինչ-որ բան, որը պատահականություն է մատնանշում: _____

Ջրերը և մթնոլորտը բնակեցվեցին արարչագործության հինգերորդ օրը: Շատերը փոխադարձ կապ են տեսնում արարման երկրորդ և հինգերորդ օրերի միջև: Ջրերը մթնոլորտով բաժանվեցին երկրորդ օրը, իսկ հինգերորդ օրը ջուրն ու մթնոլորտը բնակեցվեցին կենդանի էակներով: Արարման իրադարձությունները տեղի են ունենում որոշակի հաջորդականությամբ, որն արտացոլում է կանխամտածված մոդելը՝ դրանով իսկ վկայելով Աստծո գործերում հոգատարության և կարգուկանոնի մասին: Այլ խոսքերով՝ արարման մասին պատմության մեջ պատահականության համար տեղ չկա:

Նկատե՛ք, որ ինչպես ջրային կենդանիները, այնպես էլ թռչունները հիշատակված են հոգնակի թվով: Դա վկայում է, որ հինգերորդ օրը ստեղծվել են բազմաթիվ ու բազմազան օրգանիզմներ: Յուրաքանչյուր էակ օժտված էր բազմամալու հատկությամբ: Բազմազանությունն առկա էր հենց սկզբից: Չկար ոչ մի ընդհանուր նախնի, որից հետագայում կառաջանային բոլոր մյուս տեսակները, բայց յուրաքանչյուր տեսակ ընդունակ էր առաջ բերել բազմազան, իրեն նման էակներ: Օրինակ, սովորական աղավնուց ստացվել են այդ թռչունի ավելի քան 400 նոր տարատեսակներ, նաև հայտնի են ոսկի ձկնիկի առնվազն 27 տեսակներ: Աստված Իր ամեն մի արարածի պարզևել է սերունդների բազում տարատեսակներ առաջացնելու ներուժ, ինչը լրացնում է արարչագործության բազմազանությունը:

21-րդ համարում ասված է. Աստված տեսավ, որ Իր ստեղծած ամեն բան բարի էր: Դա նշանակում է, որ Աստծո արարած բոլոր էակները համապատասխանում էին Նրա մտահղացմանը, հաճելի էին աչքի համար, չունեին թերություններ և ներդաշնակորեն ընդգրկվում էին այն ամենի մեջ, ինչի համար նախատեսված էր արարչագործությունը:

Շատ կենդանի էակներ չէ, որ մեզ մոտ այդքան հույզեր ու հիացմունք են առաջացնում, որքան թռչունները: Դրանք իսկապես զարմանալի, գեղեցիկ էակներ են, ունեն թեթև, բայց միևնույն ժամանակ ամուր, կոշտ և ճկուն փետուրներ: Թափահարող փետուրի մասերը միացած են մանրիկ «բեղիկների» բարդ կառուցվածքով, որոնք ապահովում են հուսալի և միաժամանակ թեթև ամրակցում: Թռչունի թոքը ստեղծված է այնպես, որ թթվածնով հարստանում է և՛ ներշնչման, և՛ արտաշնչման ժամանակ՝ ապահովելով թթվածնի բարձր մակարդակ, որն անհրաժեշտ է ակտիվ թռիչքի ժամանակ: Ավելին, թռչունների որոշ ոսկրեր ունեն օդային պարկեր, որոնք ապահովում են թթվածնի շարժը և թեթևացնում թռչնի մարմինը՝ նպաստելով առավել թեթև ու մանևրային թռիչքին: Թռչունները զարմանահրաշ արարածներ են: Հիշելով թռչունների կառուցվածքի մասին՝ կարդացե՛ք Մատթեոս 10.29-31-ը: Ինչպիսի՞ մխիթարություն եք գտնում այդ խոսքերում:

Երեքշաբթի

հունվարի 15

Ցամաքային կենդանիների արարումը

Ծննդոց 1.24-31-ում մենք կարդում ենք, որ ցամաքային կենդանիները և մարդիկ ստեղծվել են վեցերորդ օրը: Արարման երրորդ ու վեցերորդ օրերի միջև դիտվում է ճիշտ մույնպիսի փոխադարձ կապ, ինչպես և երկրորդ և հինգերորդ օրերի միջև, երրորդ օրը ցամաքի ու ծովի բաժանման և վեցերորդ օրը երկրի բնակեցման միջև: Եվս մեկ անգամ մենք տեսնում ենք արարման իրադարձությունների կարգավորված, նպատակաուղղված հաջորդականությունը, Աստծուն հատուկ կարգուկանոնը (տե՛ս Ա Կորնթացիս 14.33): Ինչպես և հինգերորդ օրը, արարման վեցերորդ օրը բազմաթիվ էակներ են ստեղծվել: Արարվել են տարբեր զագաններ, անասուններ և սողուններ:

Ցամաքային կենդանիները միասնական նախնի չունեն: Աստված ստեղծել է կենդանի էակների բազում տարատեսակներ:

Ուշադրություն դարձրե՛ք «իր տեսակի պես» արտահայտությանը և այլ նման դարձվածքների Ծննդոց 1.11,21,24,25 համարներում: Ոմանք

ջանում են այդ արտահայտություններն օգտագործել՝ հաստատելու համար «կայուն տեսակների» գաղափարը: Այդ գաղափարը վերցված է հունական փիլիսոփայությունից: Հին հույները համարում էին, որ յուրաքանչյուր անհատ անկատար արտացոլումն է անփոփոխ իդեալի, որը հայտնի է որպես «տիպ»: Սակայն տեսակների անփոփոխելիությունը չի համապատասխանում աստվածաշնչյան ուսմունքին այն մասին, որ ողջ բնությունը տառապում է մեղքի անեծքից (Հռոմեացիս 8.19-22): Մենք գիտենք, որ տեսակները փոխվել են, ինչպես այդ մասին ասված է Ծննդոց 3-ում: (Է. Ուայթը գրում էր երկրի «եռակի անեծքի» մասին՝ անեծքը մեղանշումից հետո, Կայենի մեղքից հետո և ջրհեղեղից հետո: Տե՛ս Նահապետներ և մարգարեներ, 90): Դրա հաստատումը մենք կարող ենք տեսնել մակաբույծների ու գիշատիչների մեջ, որոնք այդքան տառապանքներ ու բռնություններ են պատճառում: «Իր տեսակի նման» դարձվածքի նշանակությունը ավելի լավ է քննարկել ընդհանուր համատեքստում:

Կարդացե՛ք Ծննդոց 6.20-ը, 7.14-ը, Ղևտացոց 11.14-22-ը: «Իր տեսակի նման» արտահայտությունը կամ այլ համարժեք արտահայտություններ ինչպե՞ս են օգնում մեզ՝ հասկանալ նման արտահայտությունները Ծննդոց 1-ում: _____

«Իր տեսակի նման» կամ դրան համարժեք դարձվածքները պետք չէ հասկանալ որպես վերարտադրության ինչ-որ կանոն: Ավելի շուտ, այն ցույց է տալիս, որ խոսքը վերաբերում է կենդանի էակների տարբեր տեսակներին: Աստվածաշնչի որոշ թարգմանություններ օգտագործում են «տարբեր տեսակներ» դարձվածքը, որն ավելի է համապատասխանում համատեքստին: Տվյալ դարձվածքը վերաբերում է ոչ թե տեսակների անփոփոխությանը, այլ ցույց է տալիս վեցերորդ օրն ստեղծված էակների բազմազանությունը: Արարման սկզբից ի վեր ստեղծվել են բազում ամենատարբեր բույսեր ու կենդանիներ:

Չորեքշաբթի

հունվարի 16

Արարումն ավարտված է

Այն բանից հետո, երբ վեց օր անց արարումն ավարտվեց (մարդու արարումը կոհտարկենք ավելի ուշ), մենք հանդիպում ենք յոթերորդ օրվա մասին առաջին աստվածաշնչյան հիշատակմանը:

Կարդացե՛ք Ծննդոց 2.1-3-ը: Ուշադրություն դարձրեք առաջին համարին, որում ընդգծվում է Աստծո գործերի ավարտը: Ինչո՞ւ է դա այդքան կարևոր յոթերորդ օրվա մեր ըմբռնման համատեքստում: _____

Այս տեքստում հանգստի գաղափարը փոխանցող եբրայերեն բառը «շավաթ»-ն է (*դադարել, հանգստանալ*): Այն սերտորեն կապված է «շաբաթ» (եբրայերեն «շաբբաթ») բառի հետ և ցույց է տալիս աշխատանքի դադարեցումը գործն ավարտելուց հետո: Աստված չէր հոգնել և հանգստի կարիք չուներ (տե՛ս Եսայիա 40.28): Նա ավարտել էր արարման գործը և այդ պատճառով կանգ առավ: Յոթերորդ օրվա վրա հանգչում է Աստծո առանձնահատուկ օրհնությունը: Այդպիսով, Աստված հատուկ նշանակություն տվեց շաբաթին՝ Իր և մարդկանց միջև փոխհարաբերությունների համատեքստում:

Կարդացե՛ք Մարկոս 2.27,28-ը: Հիսուսի խոսքերով, ո՞րն է շաբաթվա նպատակը: _____

Ուշադրություն դարձրեք, որ շաբաթը տրվեց ոչ թե այն պատճառով, որ դրա կարիքն ուներ Աստված, այլ՝ որովհետև դրա կարիքն ուներ մարդը, իսկ Աստված հոգաց նրա կարիքը: Առաջին շաբաթվա ավարտին Աստված հանգստացավ արարման գործերից և Իր ժամանակը նվիրեց արարչագործության հետ շփմանը: Մարդիկ իրենց Արարչի հետ շփման կարիք ունեին, որպեսզի գիտակցեին իրենց տեղը տիեզերքում: Պատկերացրե՛ք այն ուրախությունն ու զարմանքը, որ զգում էին Ադամն ու Եվան՝ հաղորդակցվելով Աստծո հետ և դիտելով Նրա ստեղծած աշխարհը: Հանգստի վերաբերյալ այդ սահմանման իմաստությունը է՛լ ավելի ակնհայտ դարձավ մեղանչումից հետո: Մենք շաբաթօրյա հանգստի կարիք ունենք, որպեսզի տեսադաշտից չկորցնենք Աստծուն, չխրվենք ունայնության և նյութեղենության մեջ:

Աստված մեզ պատվիրում է մեր ժամանակի մեկ յոթերորդը նվիրել արարման վերաբերյալ մտորումներին: Դա ի՞նչ պետք է մեզ ասի տվյալ ուսմունքի կարևորության մասին: Դուք ինչպե՞ս կարող եք սովորել Տիրոջ հետ շփման է՛լ ավելի խորն ու հարուստ փորձառություն՝ հանգստանալով շաբաթ օրը, ինչպես դա անում էր Նա Ինքը:

Տառացի օրը

Կարդացե՛ք Ծննդոց 1.5,8,31-ը: Ինչի՞ց էր բաղկացած արարման օրը: Համարներում որևէ բան մատնանշո՞ւմ է, որ դրանք տառացի 24-ժամյա օրեր չէին: _____

Արարման օրերի բնույթը լայն քննարկումների առարկա է: Ոմանք հարց են տալիս՝ դրանք սովորական օրեր էին, թե՞ իրենցից ներկայացնում էին անհամեմատ ավելի երկար ժամանակահատվածներ: Համարում բերված արարման օրերի նկարագրությունը տալիս է տրված հարցի պատասխանը: Այդ օրերը բաղկացած էին երեկոյից (խավար ժամանակից) և առավոտից (լուսավոր ժամանակից), ինչպես նաև՝ դրանք հաջորդաբար համարակալված են: Այլ խոսքերով, օրերն այստեղ ներկայացված են շատ հստակ համապատասխանությամբ մերօրյա օրերին՝ երեկո և առավոտ, խավար և լուսավոր փուլեր: Դժվար է գտնել շաբաթվա օրերի առավել որոշակի ու արտահայտիչ նկարագրություն: Կրկնվող «Եվ երեկո և առավոտ եղավ» արտահայտությունն ընդգծում է յուրաքանչյուր օրվա տառացի բնույթը:

Կարդացե՛ք Ղևտացոց 23.3-ը: Տվյալ համարում ո՞ր նշումն է հաստատում այն գաղափարը, որ շաբաթվա բոլոր յոթ օրերը այնպիսին էին, ինչպես և ներկայիս օրերը: _____

Հին հրեաները չէին կասկածում շաբաթ օրվա բնույթին: Նրանց համար դա սովորական տևողությամբ օր էր, որը, սակայն, հատուկ օրհնություն ուներ Աստծուց: Ուշադրություն դարձրեք Աստծո աշխատանքային վեցօրյա շաբաթվա արտահայտիչ համեմատությանը մեր աշխատանքային վեցօրյա շաբաթվա հետ և Աստծո ու մեր հանգստի օրվա համեմատությանը (տե՛ս նաև Ելից 20.9,11): Անգամ շատ հետազոտողներ, ովքեր ժխտում են արարման օրերի տառացիության գաղափարը, հաճախ խոստովանում են, որ աստվածաշնչյան հեղինակները արարման օրերը ընկալում էին որպես տառացի օրեր:

Աստծո հետ մեր փոխհարաբերությունների համար չափազանց կարևոր է Նրան և Նրա խոսքին վստահելը: Եթե մենք չենք կարող

վստահել Աստծո Խոսքին այսպիսի հիմնարար և այսքան հստակ արտահայտված հարցում, ինչպես Ծննդոց գրքում նկարագրված արարումն է, որը տեղի է ունեցել տառացի վեց օրերի ընթացքում, ապա առհասարակ էլ ինչո՞ւմ կարող է արտահայտվել մեր վստահությունը:

Յերազա ուսումնասիրության համար

Ինչպես արդեն ասվել է, աստվածաշնչյան պատումի մեջ շաբաթվա օրերը ներկայացված են համարակալված և բաղկացած են երկու մասից՝ խավար փուլից (երեկոներ) և լուսավոր փուլից (առավոտներ): Այդ օրերի ամենախելամիտ մեկնաբանությունը կարող է լինել միայն այն ըմբռնումը, որ դրանք մույնպիսի օրեր էին, ինչպես և ներկայիս օրերը: Ջանալով ապացուցել, որ արարման յուրաքանչյուր օրն իրականում իրենից ներկայացնում է 1000 տարի, ոմանք դիմում են այնպիսի տեքստերի, ինչպես Սաղմոս 90.4-ը և Բ Պետրոս 3.8-ն են: Այդպիսի եզրակացությունը չի հաստատվում տեքստով և ոչ մի կերպ չի լուծում խնդիրը, որն ստեղծվել է նրանց կողմից, ովքեր ենթադրում են, թե այդ օրերը տևել են միլիարդավոր տարիներ:

Այն օրերը, որոնց մասին խոսվում է Ծննդոց գրքում, եթե իրենցից ամբողջ ժամանակաշրջաններ են ներկայացնում, ապա հարկ է սպասել բրածոների ի հայտ գալուն, որոնք համապատասխանում են այն կենդանի օրգանիզմների հաջորդականությանը, որոնք արարվել են արարման հաջորդական վեց «օրերի» ընթացքում: Այդպիսով, առաջին բրածոները պետք է լինեն բույսերը, որոնք ստեղծվել են երրորդ «օրը»: Հետո պետք է գան ձկներն ու թռչունները: Եվ միայն հետո մենք պետք է հայտնաբերենք առաջին ցամաքային կենդանիներին: Բայց բրածոները չեն համապատասխանում այդ հաջորդականությանը: Ջրային բնակիչներն ի հայտ են գալիս բույսերից առաջ, իսկ ցամաքային կենդանիները՝ թռչուններից առաջ: Առաջին բրածո պտղատու ծառերը և այլ ծաղկավոր բույսեր ի հայտ են գալիս այդ բոլոր խմբերից հետո: Միակ ընդհանուր համապատասխանություն այն է, որ և՛ այստեղ, և՛ այնտեղ մարդիկ ի հայտ են գալիս վերջում:

«Արարման յուրաքանչյուր նոր օրվա մասին Սուրբ Գիրքն ասում է, որ նա, բոլոր հաջորդների նման, բաղկացած էր երեկոյից ու առավոտից» (Է. Ուայթ, Նահապետներ և մարգարեներ, 112):

«Բայց սխալ ենթադրությունն այն մասին, որ առաջին շաբաթվա իրադարձությունների ավարտման համար յոթ ասիական անորոշ ժամանակահատված է պահանջվել, ուղղակի հարված է հասցնում շաբաթվա՝ չորրորդ պատվիրանի հիմունքներին: Այն անորոշ և անհասկանալի է դարձնում այն, ինչ Աստված դարձրեց ակնհայտ: Այդպիսին է անհավատության վատթարագույն տեսակը, որովհետև շատերի համար, ովքեր պնդում են, թե իրենք հավատում են արարման մասին գրվածին, դա քողարկված անհավատություն է» (Է. Ուայթ, Հոգևոր պարգևներ, հտ. 3, 91):

Հարցեր քննարկման համար

1. Նույնիսկ եթե Ծննդոց գրքում նկարագրվածը չմեկնաբանենք տառացիորեն, երկու տեսանկյուններ ակնհայտ են. արարման մեջ չի եղել ոչ մի պատահականություն և ոչ մի ընդհանուր նախնի, որից առաջացել են բոլոր տեսակները: Սակայն դարվինիստական էվոլյուցիան իր տարբեր տարատեսակներով հենց այդ երկու հիմնադրույթներն է սովորեցնում՝ պատահականություն և ընդհանուր նախնի, որից առաջացել են բոլոր տեսակները: Այդ դեպքում ինչպե՞ս ոմանք կարող են Ծննդոցը մեկնաբանել մի տեսության օգնությամբ, որն իր հիմքում հակասում է Ծննդոց գրքի բուն հիմքին:
2. Ինչո՞ւ է կարևոր հիշել, որ գիտությունը, չնայելով իր ողջ օգուտին, իրենից ներկայացնում է միայն անբացատրելի բացատրելու սոսկ թույլ մարդկային փորձեր:
3. Այն ամենը, ինչ կարող է ուսումնասիրել գիտությունը, միայն ընկած աշխարհն է, որը շատ բանում տարբերվում է սկզբնական արարչագործությունից: Ինչո՞ւ է կարևոր միշտ հիշելը այդ մասին:

ԱՍՏՎԱԾԱՇՆՉՈՒՄ ՆԵՐԿԱՅԱՅՎԱԾ ԱՐԱՐՈՒՄԸ

Այս շաբաթվա ուսումնասիրության համար կարդացե՛ք.

Ծննդոց 2, Մատթեոս 19.4-6, Հոր 38.1-21, 42.1-6, Եսայիա 45.18, Գործք առաքելոց 17.22-31:

Հիշելու համարը.

«Եվ տեսա մի ուրիշ հրեշտակ թռչելիս երկնքի մեջ, որ հավիտենական ավերիք ուներ, որ ավերարաններ երկրի վրա բնակվողներին, և ամեն ազգի և ցեղի և լեզվի և ժողովրդի: Եվ մեծ ձայնով ասում էր. Վախեցե՛ք Աստծուց և փառք տվե՛ք նրան, որովհետև Նրա դատաստանի ժամը եկավ. և երկրապազեցե՛ք երկինքը և երկիրը և ծովը և ջրերի աղբյուրները սրեղծողին» (Հայրնություն 14.6, 7):

Ծննդոց 1.1-2.3 հատվածը հիմք է ծառայում արարման մասին շատ աստվածաշնչյան համարների համար: Ծննդոց առաջին գլխին որոշ հղումներ միանգամայն ակնհայտ են, ուրիշները անուղղակի են: Անուղղակի հղումները հաճախ որոշ բառեր և մտքեր կրկնում են՝ առանց համարին ուղղակի հղման, օրինակ՝ Բ Կորնթացիս 4.6-ը՝ «Որովհետև Աստված, որ ասաց, թե՝ խավարից լույս ծագի, ինքը մեր սրտերի մեջ ծագեցրեց՝ Աստծո փառքի գիտության լուսավորությունը տալու համար՝ Հիսուս Քրիստոսի դեմքում»: Ահա և ուղղակի հղում Եբրայեցիս 4.4-ում. «Որովհետև մի տեղ յոթերորդ օրվա համար այսպես է ասում. Եվ Աստված յոթերորդ օրը հանգիստ առավ իր բոլոր գործերից» (մեջբերված է Ծննդոց 2.2-ը):

Այս շաբաթ մենք կդիտարկենք Ծննդոց գրքի պատումի տարբեր աստվածաշնչյան հղումներ և ցույց կտանք, որ մյուս աստվածաշնչյան հեղինակները այն հասկանում էին որպես մարդու ծագման տառացի նկարագրություն:

Արարումը Շննդոց 2-ում

«Սրանք են երկնքի և երկրի ծնունդները նրանց ստեղծված ժամանակ, այն օրը, որ Եհովա Աստված երկինքն ու երկիրը արեց» (Շննդոց 2.4):

Շննդոց 1-2.3-ում մենք հանդիպում ենք առաջին պատումին այն մասին, թե ինչպես էր Աստված արարում մեր աշխարհը: Այն ձևավորում է բոլոր մյուս ճշմարտությունների հիմքը, որոնց մենք որպես քրիստոնյաներ հավատում ենք:

Բայց արարման մասին պատումը դրանով չի ավարտվում: Սկսած Շննդոց 2.3-ից մինչև այդ գլխի վերջը մենք տեսնում ենք լրացուցիչ մանրամասներ, հատկապես՝ Ադամի ու Եվայի արարման վերաբերյալ: Այսպիսով, մենք պետք է Շննդոց 2.4-ը հասկանանք որպես ներածություն Ադամի ու Եվայի արարման առավել մանրակրկիտ պատմության, որը համառոտակի ընդհանրացված է Շննդոց 1.26-29-ում: Որոշ ժամանակակից հետազոտողներ համարում են, որ Շննդոց գրքի առաջին և երկրորդ գլուխները հակասում են միմյանց, բայց Մովսեսի և մյուս աստվածաշնչյան հեղինակների համար դա անակնկալ կլիներ: Եթե այդ պատմությունները հակասեին մեկը մյուսին, Մովսեսը երբեք չէր գրի դրանք, հատկապես՝ իրար այդքան մոտ: Այդ համարներում հակասություն չկա, դրանց հակասություն են ավելացնում ընթերցողները:

Կարդացե՛ք Մատթեոս 19.4-6-ը: Ինչպե՞ս է Յիսուսը հաստատում Շննդոց 1-ի և 2-ի պատմական արժանահավատությունը: _____

Ապահարզանի վերաբերյալ փարիսեցիների հարցին ի պատասխան՝ Հիսուսը մեջբերում է Շննդոց 1.27-ը և 2.24-ը՝ այդպիսով ցույց տալով, որ Ինքն այդ երկու ճշմարտությունները դիտում է միևնույն պատմական իրադարձության՝ աշխարհի և մարդու արարման համատեքստում: Էլ որքա՞ն ապացույցներ են մեզ հարկավոր, որ Շննդոց 1-ը և 2-ը իրենցից ներկայացնում են ներդաշնակ պատում արարման՝ դավանաբանության և ուսմունքի մասին, որը ձևավորում է մեր գոյության և նշանակության հիմքը: Մենք երկրի վրա ենք ոչ պատահաբար, մենք այստեղ ենք, որովհետև մեր բախտը բերել է՝ մենք Աստծո պատկերով էակներ ենք, իսկ Շննդոց 1-ում և 2-ում տրված պատումը արարման մասին մեր ծագման վերաբերյալ Աստծո հատուկ հայտնությունն է:

Կարդացե՛ք Ծննդոց 2-ը: Այս գլուխն ինչպե՞ս է օգնում մեզ՝ ավելի լավ հասկանալու, թե ինչ է նշանակում լինել Աստծո կերպարով ստեղծված և ազատ կամքով օժտված մարդ:

Երկուշաբթի

հունվարի 21

Արարումը Սաղմոսներում

Կարդացե՛ք Սաղմոս 8-ը: Դուք ի՞նչ փոխադարձ կապեր եք գտնում այս սաղմոսի և Ծննդոց 1-ին գլխի միջև: _____

Կարդացե՛ք Սաղմոս 104-ը: Ուշադրություն դարձրեք, թե ինչպես է այդ սաղմոսը փառաբանում Աստծուն Նրա մեծության համար, որ դրսևորվում է արարման և նախախնամության մեջ: Սաղմոս 104-ի ստորև առաջարկված համարներում նմանություններ գտեք Ծննդոց 1-ի հետ:

Համար 2 _____

Համարներ 5-7 _____

Համարներ 7-9 _____

Համար 14 _____

Համար 19 _____

Համար 25 _____

Նկատե՛ք, թե ինչպես տվյալ սաղմոսի թեմատիկ հաջորդականությունը համանման է Ծննդոց 1-ի թեմատիկ հաջորդականությանը: Բանաստեղծական կերպարների համախումբը վառ կերպով ներկայացված է համարներում, և այս յուրի մեջ հստակորեն դիտվում են Աստծո գորությունը, իմաստությունն ու բարությունը, ինչպես նաև՝ ողջ արարչագործության կախվածությունը Արարչից: Սաղմոսներում ոչ մի բան ցույց չի տալիս, թե Ծննդոց գրքի պատումը հարկ չկա տառացիորեն ընկալել:

Ուշադրություն դարձրեք առաջարկվող սաղմոսների հետևյալ օրինակներին, որոնք համապատասխանում են Ծննդոց 1-ին գլխին:

Սաղմոս 24.1,2 _____

Սաղմոս 33.6 _____

Սաղմոս 74.15,16 _____

Սաղմոս 89.11 _____

Սաղմոսները լի են Արարչի փառաբանությամբ: Երբեմն այդ փառաբանությունը արտահայտված է Ծննդոց 1-ը հիշեցնող լեզվով, այլ տեղերում հանդիպում են առավել ընդհանուր արտահայտություններով, բայց, բոլոր դեպքերում, արարման նկարագրությունը համապատասխանում է Ծննդոց 1-ին և մեզ հիշեցնում է Ծննդոց գրքի հիմնարար դերի մասին՝ որպես Աստծո որդիներ և դուստրեր մեր ծագման ըմբռնման հարցում:

Երեքշաբթի

հունվարի 22

Արարումը Հորի գրքում

Կարդացե՛ք Հոր 38.1-21-ը: Ուշադրություն դարձրեք արարման քեմային ստորև բերված համարներում:

Համարներ 4-7 _____

Համարներ 8-11 _____

Համար 12 _____

Համար 16 _____

Համար 19 _____

Կարևոր է հիշել Հորի կյանքի հանգամանքների մասին: Այդ մասին հասկանալու մեծագույն ողբերգություն էր այրում և փորձում էր հասկանալ, թե ինչպես այդպիսի բան կարող էր պատահել իրեն՝ Աստծո հավատարիմ հետևորդին: 38-ից ընդհուպ մինչև 41-րդ գլուխը Հորին ցավ պատճառող հարցերին ի պատասխան՝ Տերը խոսում է Իր ստեղծագործ գործության մասին:

Ուշադիր կարդացե՛ք Հորի պատասխանը Տիրոջը Հոր 42.1-6-ում: Ինչո՞ւ Հորը հենց այդ կերպ պատասխանեց: Մենք նրա պատասխանից ի՞նչ դասեր կարող ենք քաղել, որոնք կօգնեն մեզ՝ վստահելու Աստծուն մեր անձնական ողբերգությունների մեջ: _____

Արարման առեղծվածները բացատրելու Հորի անընդունակությունը նրան բերեց Աստծո մեծության ընդունմանը և Նրա նկատմամբ վստահությանը՝ չնայելով տեղի ունեցած ամեն ինչին: Մենք մույնպես հասկանում ենք, որ ընդունակ չենք պատասխանելու արարման հետ կապված շատ հարցերի, այդ պատճառով Հորի օրինակը պետք է դրդի մեզ՝ բոլոր պարագաներում վստահելու Նրան: Կյանքի շատ հարցերի մենք այդպես էլ պատասխան չենք գտնի երկրի վրա, բայց մեզ սպասվում է

հավիտենությունը, և այդ ժամանակ մենք կլսենք այն ամենի բացատրությունը, ինչն այժմ անբացատրելի է թվում:

Արարման հրաշքների շնորհիվ, որոնք մարդիկ այսօր հասկանում են շատ ավելի լավ, քան կարող էր դրանք հասկանալ Հոբբը, մենք պետք է սովորենք հավատ ընծայել Աստծո մեծ սիրուն և զորությանը:

Մենք, որ ապրում ենք Հիսուս Քրիստոսի խաչելությունից հետո, այսօր Արարչին գիտենք ճիշտ այնպես, ինչպես մեր խաչված Փրկչին: Հոբբն այդպիսի գիտելիք չուներ, գոնե այն չափով, ինչ չափով ունենք մենք: Որքա՞ն ավելի մենք պետք է վստահենք Աստծո բարությանը մեր հանդեպ՝ իմանալով, թե որքան շատ բան է Նա արել մեզ համար:

Չորեքշաբթի

հունվարի 23

Արարումը մարգարեական գրքերում

«Որովհետև այսպես է ասում Եհովան՝ երկինքն ու երկիրը ստեղծողը, նա է Աստված, որ կազմեց երկիրը և արեց նրան՝ հաստատեց նրան, նրան չստեղծեց դատարկ, այլ բնակվելու համար ստեղծեց նրան. ես եմ Եհովան, և ուրիշը չկա» (Եսայիա 45.18):

Եսայիա 45.18 տեքստը բացահայտում է Աստծո մտադրությունը՝ տեղ պատրաստել մարդու բնակության համար, այսպիսով՝ կյանքի համար երկրի պիտանի լինելը պատահականություն չէ:

Քննարկե՛ք երկրի մի քանի հատկություններ, որոնք այն մարդու ապրելու համար հարմար տեղ են դարձնում՝ ի տարբերություն Արեգակնային համակարգի մյուս մոլորակների: Նախ, ջրի առատությունը: Մարսի վրա դիտվում են ջրի ակտիվության որոշ նշաններ, սակայն ո՛չ այդ, ո՛չ էլ մեզ հայտնի մյուս մոլորակներում մշտական ջրամբարներ չկան, ինչպես երկրի վրա: Երկրի մյուս եզակի առանձնահատկությունը մթնոլորտի բաղադրությունն է, որը պարունակում է մոտ 21 տոկոս թթվածին և 78 տոկոս ազոտ: Մյուս մոլորակների մթնոլորտում գերակշռում է կա՛ն ածխաթթու գազը, կա՛ն հելիումը, և միայն երկրի մթնոլորտն է պիտանի կյանքի համար: Երկրի վրա ջերմաստիճանի տատանումների սահմանները հարմար են կյանքի համար՝ ի տարբերություն Արեգակնային համակարգի մյուս մոլորակների:

Երկրի և Արևի հեռավորությունը, մթնոլորտի բաղադրությունը, երկրի կշիռը, նրա պտույտի արագությունը, օրվա և գիշերվա որոշակի

տևողությունը՝ այս բոլորը և շատ այլ գործոններ երկիրը դարձնում են մեզ հայտնի մոլորակներից միակ պիտանին կյանքի համար:

Ստորև բերված համարներն ինչպե՞ս են հաստատում Ծննդոց 1-ում նկարագրված իրադարձությունները:

Եսայիա 44.24 _____

Եսայիա 45.12 _____

Երեմիա 51.15,16 _____

Ամովս 4.13 _____

Հովնան 1.9 _____

Չաքարիա 12.1 _____

Խորհեցե՛ք մեր ծագման մասին: Ինչո՞ւ է այդքան կարևոր ճիշտ հասկանալ այդ հարցը, եթե մենք ցանկանում ենք իմանալ, թե ով ենք, ինչու ենք գտնվում այստեղ և ինչի վրա կարող ենք հուսալ աշխարհում, որն ինքնին ոչ մի հույս չի ներշնչում:

Հինգշաբթի

հունվարի 24

Արարումը Նոր Կտակարանում

Կարդացե՛ք Գործք առաքելոց 17.22-31-ը: Ի՞նչ հանգամանքներում հնչեց Պողոսի քարոզը: Դիմելով այդ ուսյալ մարդկանց՝ առաքյալն առաջին հերթին ինչի՞ մասին սկսեց խոսել (*համարներ 24, 25*): Ի՞նչ ասաց Պողոսը Արարիչ Աստծո և մարդկանց փոխհարաբերությունների մասին (*համարներ 26-28*): _____

Անկասկած, տվյալ լսարանը ներառում էր փիլիսոփաների երկու խումբ՝ ստոիկներին և էպիկուրյաններին: Ստոիկները համամիտ էին բնության մեջ մտադրության իրական լինելուն, այն դեպքում, երբ էպիկուրյանները ժխտում էին դա: Ո՛չ սրանք, ո՛չ մյուսները գիտություն չունեին ճշմարիտ Աստծո մասին, բայց նրանց փաստարկները բնության մեջ մտադրության առկայության վերաբերյալ հար և նման են շատ ժամանակակից փաստարկների:

Այստեղ կարևոր է նկատել, որ հեթանոս մտածողներին իր վկայության մեջ Պողոսը շեշտադրում է այն ճշմարտությունը, որ Աստված ամեն ինչի Արարիչն է, մարդկության Արարիչը: Պողոսը քիչ ընդհանրություններ ուներ իր ունկնդիրների հետ, այդ պատճառով նա միանգամից դիմում է այն բանին, ինչն, այնուամենայնիվ, ընդհանուր էր նրանց համար՝

նրանց բուն գոյությանը, և ելնելով այդ անվիճելի իրականությունից՝ նա ձգտում էր կառուցել իր փաստարկները: Այսպիսով, մենք կրկին տեսնում ենք, որ արարումը Սուրբ գրքի կարևորագույն թեմաներից մեկն է:

Կարդացե՛ք հետևյալ համարները. *Մատթեոս 19.4-6, Մարկոս 2.27, Դուկաս 3.38, Հովհաննես 1.1-3, Բ Կորնթացիս 4.6, Եբրայեցիս 4.4, Հակոբոս 3.9, Բ Պետրոս 3.5, Հուդա 11, 14*: Հիացնում է այն, որ այս նորկտակարանյան հեղինակներից յուրաքանչյուրն ուղղակիորեն կամ անուղղակիորեն հղում է կատարում Ծննդոց գրքում արարման պատմությանը: Դա ևս մեկ անգամ վկայում է, թե աստվածաշնչյան հեղինակների կողմից որքան ընդունված էր Ծննդոց գրքում տրված՝ մեր ծագման մասին պատումը:

Կարդացե՛ք Դայտնություն 4.11-ը և 10.5,6-ը: Երկնային էակներն ի՞նչ են ասում Աստծո ստեղծագործ գործության մասին: _____

Արարումը պատահականություն չէր. այն տեղի է ունեցել Աստծո կամքով: Երկրորդ հատվածում հստակ հղում կա Ելից 11-ին: Եվս մեկ անգամ (ինչպես և Հովհաննես 1.1-3-ում) Հովհաննեսը ցույց է տալիս իր տեղյակ լինելը արարման պատմությանը և դրա հանդեպ հավատը: Մեր կողմից անմտություն կլինի այլ կերպ վարվելը:

Ուրբաթ

հունվարի 25

Յեդագա ուսումնասիրության համար

Աստվածաշունչը գիրք է Աստծո և մարդկանց ու մեր աշխարհի հետ Նրա փոխհարաբերությունների մասին: Արարման շաբաթվա իրադարձությունները եզակի են և գերբնական: Դրանք չեն մտնում գիտական հետազոտության ոլորտը երկու պատճառով: Նախ, դրանք եզակի են: Այդ իրադարձությունները տեղի են ունեցել միայն մեկ անգամ: Գիտության համար շատ դժվար է հետազոտել դրանք, քանի որ դրանք չեն կարող կրկնվել և ենթարկվել թեստավորման: Երկրորդ, արարման իրադարձությունները գերբնական են: Դրանք չեն եղել Աստծո կողմից արարման իրականացման բնական արդյունքը, այլ Նրա հատուկ նպատակաուղղված գործողություններն էին: Գիտությունը գործ ունի միայն պատրաստի նյութի հետ և չի ընդունում ոչ մի բացատրություն, որոնք կապված են Աստծո անմիջական միջամտության հետ (գոնե, այդպես է այժմ): Քանի որ արարման իրադարձությունները եզակի են

և գերբնական, դրանք գտնվում են գիտության հասանելիության սահմաններից դուրս: Դա կարևոր է գիտակցել, քանի որ մարդու կողմից իր ծագման ըմբռնումն ազդում է նրա էության և նույնականացման վերաբերյալ նրա հայացքների վրա: Մեր ծագման ըմբռնումն այնքան կարևոր է, որ Աստված այդ թեման տեղադրել է Աստվածաշնչի առաջին տեղում, և աստվածաշնչյան լուրը հիմնված է արարման վերաբերյալ պատումի պատմականության վրա: Պնդել, որ մենք կարող ենք իմանալ մեր երկրի պատմությունը գիտության օգնությամբ՝ նույնն է, թե ասել, որ այդ պատմությունը կարելի է բացատրել առանց Աստծո ուղղակի միջամտությունը հաշվի առնելու. դա մոլորություն է, որը տանում է էլ ավելի մեծ մոլորության:

«Մարդիկ ջանալու են արարման գործը, որն Աստված երբեք չի բացահայտել, բացատրել բնական պատճառներով: Բայց մարդկային գիտությունը չի կարողանա բացահայտել երկնքի Աստծո գաղտնիքները և բացատրել ամենագոր ուժի հրաշք արարման ահռելի աշխատանքը ավելի վաղ, քան այն կկարողանա բացատրել Աստծո ծագումը» (Է. Ուայթ, Հոգևոր պարգևներ, հտ. 1, 89):

Հարցեր քննարկման համար

1. Արարումն Աստվածաշնչի գլխավոր թեմաներից մեկն է: Կա՞ որևէ վկայություն, որ Աստվածաշնչի հեղինակները տարբեր հայացքներ են ունեցել արարման վերաբերյալ, կամ որ նրանցից որևէ մեկը կասկածել է Ծննդոց գրքի որոշ հատվածների ճշմարիտ լինելուն: Ինչո՞ւ է կարևոր այդ հարցին պատասխանելը:
2. Ի՞նչ փաստարկներ են բերում մարդիկ՝ բացատրելով, թե ինչու իրենք չեն հավատում, որ բնությունն ինքը վկայում է Արարչի մտահղացման մասին:
3. Հիսուսը հաստատեց Մովսեսի գրքերի հեղինակությունը (Ղուկաս 16.29-31), այդ թվում նաև՝ արարման մասին պատմությունը (Մարկոս 2.27,28, Մատթեոս 19.4-6): Հիմնված լինելով վերն ասվածի, ինչպես նաև Հիսուսի օրինակի վրա՝ ինչպիսի՞ն պետք է լինի մեր դիրքորոշումը արարման պատմության վերաբերյալ:

ԱՐԱՐՈՒՄԸ ԵՎ ԲԱՐՈՅԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

Այս շաբաթվա ուսումնասիրության համար կարդացե՛ք.

Ծննդոց 2.16,17, Ծննդոց 1.26-28, Հակոբոս 3.9, Գործք առաքելոց 17.26, Առակաց 14.31, Մատթեոս 5.44-48, Հայրնություն 20.11-13:

Հիշելու համարը.

«Եվ Եհովա Աստվածը պատվիրեց մարդուն՝ ասելով. Պարտեզի ամեն ծառից համարձակ կեր, բայց բարոս և չարի գիտության ծառից մի՛ կեր, որովհետև նրանից կերածդ օրը մահով պիտի մեռնես» (Ծննդոց 2.16,17):

Մարդիկ սիրում են խոսել մարդու իրավունքների մասին: Այն ժամանակից, երբ գրվել է Ազատությունների մեծ խարտիան (1215 թ.), Մարդու և քաղաքացու իրավունքների հռչակագիրը (1789 թ.), և մինչև ՄԱԿ-ի վերջին հռչակագրերը, զարգանում է այն գաղափարը, որ մարդիկ օժտված են որոշակի «անկապտելի» իրավունքներով, որոնք ոչ ոք չի կարող խել նրանցից: Դրանք մերն են այն բանի հիման վրա, որ մենք մարդ ենք (գոնե այդպես է ասում տեսությունը):

Բայց մնում են հարցեր՝ ի՞նչ իրավունքներ են դրանք: Ինչպե՞ս մենք կարող ենք դրանք որոշել: Կարո՞ղ են այդ իրավունքները ձևափոխվել, և եթե այո, ապա ինչպե՞ս: Ինչո՞ւ մենք՝ որպես մարդիկ, անպայման պետք է ունենանք այդ իրավունքները:

Օրինակ, որոշ երկրներում կանանց չէր թույլատրվում մասնակցել քվեարկություններին ընդհուպ մինչև քսաներորդ դարը (որոշ ժողովուրդներ մինչ այժմ մերժում են այդ իրավունքը): Այդ դեպքում կառավարությունն ինչպե՞ս կարող է պարզել մարդկանց ինչ-որ բան, ինչն արդեն հանդիսանում է նրանց «անկապտելի իրավունքը»:

Մրանք բարդ հարցեր են, որոնց պատասխաններն անխզելիորեն կապված են մարդու ծագման՝ այս շաբաթվա դասի թեմայի հետ:

Մեր կախվածությունն Արարչից

Ծննդոց 2.7-ում պատմվում է այն մասին, թե ինչպես Աստված արարեց Ադամին, ընդ որում՝ մյուս արարածներից առանձին: Տեքստը մարդուն ներկայացնում է որպես մտավորական բարոյական էակ, և ոչ թե որպես կենդանի: Համարում նշված չեն մանրամասները, բայց մենք կարող ենք պատկերացնել, թե ինչպես է Աստված ձեռքը վերցնում երկրի հողը, որպեսզի դրան տա մտածված ձևն ու չափերը: Որևէ մեկը կարող է մտածել, թե տիեզերքի մեծ Իշխանը չէր կռանա և չէր աղտոտի ձեռքերը՝ կերտելով մարդուն, սակայն Աստվածաշունչը պատկերում է այնպիսի Արարչի, ով խորապես ներգրավված է արարման գործընթացի մեջ և սերտորեն փոխգործակցում է Իր արարածների հետ: Չէ՞ որ Ծննդոց 2.7-ում օգտագործված «շինել» բառը (եբրայերեն՝ «յացառ») տառացիորեն նշանակում է ձևավորել, կերտել: Սուրբ Գիրքը պատմում է բազում դեպքերի մասին, երբ Աստված հաճույքով փոխգործակցում էր Իր արարածների հետ: Որպես օրինակ կարելի է բերել այնպիսի հատվածներ. ինչպես Ելից 32.15,16-ը, Դուկաս 4.40-ը, Հովհաննես 9.6-ը: Իսկապես, Քրիստոսի մարմնացումը մարդկային մարմնով և Նրա ամենօրյա կյանքը Իր ստեղծած աշխարհում, որը գործնականում նման է մերին, հերքում է այն հասկացությունը, որ Աստված չէր կռանա, որպեսզի «ձեռքերը աղտոտի» մարդու համար:

Կարդացե՛ք Ծննդոց 2.16,17-ը: Աստված ինչպիսի՞ պատվեր տվեց Ադամին: Ո՞րն է այդ պատվերի էությունը: _____

Մենք կարող ենք հարցնել, թե Աստված իրավունք ունե՞ր կանոններ սահմանել Ադամի ու Եվայի համար: Այդ իրավիճակը համեմատե՛ք ընտանիքի իրավիճակի հետ, որտեղ կա փոքրիկ երեխա: Ծնողները երեխայի համար ապահովում են բնակարան և կյանքի համար անհրաժեշտ ամեն բան: Նրանք սիրում են իրենց երեխային և կենտրոնացված են նրա վրա, ինչը լավագույնն է նրա համար: Նրանց ոչ փոքր փորձը և իմաստությունը կարող են երեխային ազատել շատ դժբախտություններից, եթե նա, իր հերթին, հնազանդություն դրսևորի: Որոշ երեխաների համար դժվար է հնազանդվել ծնողներից, բայց համընդհանուր ճանաչում ունեցող մորմ է այն փաստը, որ քանի դեռ երեխան կախված է ծնողներից, նա պարտավոր է ընդունել նրանց կանոնները: Ճիշտ մույն

կերպ մենք էլ միշտ կախված ենք մեր երկնային Հորից, ով պահպանում է մեր կյանքը և մեզ տալիս է անհրաժեշտ ամեն ինչ, այդ պատճառով էլ մեզ համար ճիշտ կլինի ընդունել Նրա առաջնորդությունը: Քանի որ Նա սիրո Աստված է, մենք կարող ենք հավատ ընծայել, որ Նա միշտ գործելու է իսկապես մեզ:

Կարդացե՛ք Սաղմոս 95.6,7-ը և Սաղմոս 100-ը: Սաղմոսերգուն ինչպե՞ս է արտահայտում մեր կախվածությունն Աստծուց: Այդ կախվածությունն ի՞նչ պարտականություններ է դնում մեզ վրա, հատկապես՝ այլ մարդկանց վերաբերմամբ: _____

Երկուշաբթի

հունվարի 28

«Աստծո պատկերով»

Կարդացե՛ք Ծննդոց 1.26-28-ը: Աստված ի՞նչ առանձնահատկությամբ օժտեց մարդուն, ինչը պակասում է կենդանիներին: _____

Ի՞նչ է նշանակում «Աստծո պատկերով»: Այս հարցն անթիվ քննարկումներ և տարբեր կարծիքներ է առաջ բերել: Բայց բուն աստվածաշնչյան համարներում կարելի է գտնել տվյալ արտահայտության ըմբռնման բանալին: Նախ, ուշադրություն դարձրեք, որ Աստծո պատկերով ստեղծված լինելը ենթադրում է, որ մենք պետք է որոշակի նմանություն ունենանք Աստծուն: Աստծո պատկերի մի կարևոր տեսանկյունն այն է, որ Աստված մարդուն իրավունք է պարգևել՝ իշխել մնացյալ արարածներին: Քանի որ Աստված ամեն բանի Իշխանն է, Նա մարդուն փոխանցել է իշխանության մի մասը՝ նրան պարգևելով ձկներին, թռչուններին և կենդանիներին իշխելու իրավունքը:

Նաև ուշադրություն դարձրեք, որ Աստված մտածել էր մարդուն ստեղծել «Մեր» պատկերով, այսինքն՝ պատկերն արտացոլում է Աստվածության հոգնակիությունը: Տերն ստեղծել է մարդկանց՝ տղամարդուն և կնոջը: Աստծո պատկերը լիովին արտացոլվում է ոչ թե մեկ մարդու, այլ փոխհարաբերությունների մեջ: Ինչպես որ Աստվածությունը փառավորվում է երեք Անձերի փոխհարաբերություններում, այնպես էլ մարդու մեջ Աստծո պատկերը դրսևորվում է տղամարդու և կնոջ փոխհարաբերություններում: Փոխհարա-

քերություններ կառուցելու ունակությունը Աստծո պատկերի մի մասն է: Իսկ փոխհարաբերությունները, բնականաբար, ենթադրում են պատասխանատվություն, ինչն անխզելիորեն կապված է բարոյականության հետ: Հետևաբար, արդեն այստեղ մենք տեսնում ենք, որ բարոյականության արմատները գտնվում է արարման պատմության մեջ:

Կարդացե՛ք Ծննդոց 9.6-ը և Հակոբոս 3.9-ը: Գաղափարը, որ մարդիկ ստեղծված են Աստծո պատկերով, ինչպե՞ս է սերտորեն կապված բարոյականության հայեցակարգի հետ: _____

Մարդիկ մի հազարամյակ չէ, որ գլուխ են կոտրում բարոյականության հարցի վրա: Բայց նախքան կիսջողվի գլուխ հանել, թե ինչպիսին պետք է լինի բարոյականությունը, բարոյականության գաղափարն ընդհանուր առմամբ բազում խորը խնդիրներ է վեր հանում: Ինչո՞ւ, ի տարբերություն երկրի մյուս բոլոր էակների, մարդիկ օժտված են խղճով և ճիշտը սխալից տարբերելու ունակությամբ: Արարածները, որոնք ստեղծված են, ըստ էության, բարոյականությունից շատ հեռու նյութից (քվարկներից, գլյուոններից, էլեկտրոններից և այլն), ինչպե՞ս կարող են ինչ-որ բան իմանալ բարոյական հայեցակարգերի մասին: Պատասխանը կարելի է գտնել Աստվածաշնչի առաջին գլուխներում, որոնք բացահայտում են, որ մարդիկ բարոյական էակներ են՝ ստեղծված «Աստծո պատկերով»:

Երեքշաբթի

հունվարի 29

Մի արյուն

Ծննդոց 2.23-ում Ադամն իր կնոջն անվանում է «Եվա» (եբրայերեն՝ *խավա*): Այդ բառը կապված է եբրայերեն *խայա* բառի հետ, որը նշանակում է «ապրել», «կյանք առնել»: Այդ պատճառով «Եվա» անունը կարող է թարգմանվել «Կյանք տվող կին»: Եվայի անունը խոստում է այն մասին, որ նա բոլոր մարդկանց նախամայրն է: Մենք ամենքս մի ընտանիք ենք՝ բառիս բուն իմաստով:

Կարդացե՛ք Գործք առաքելոց 17.26-ը: Պողոսն ինչպե՞ս է ողջ մարդկության եղբայրությունը կապում արարման հետ: Համեմատե՛ք Մատթեոս 23.9-ի հետ: _____

Մենք միավորված ենք նրանով, որ բոլորը ծագել են մեկ կնոջից՝ Եվայից, և մեկ տղամարդուց՝ Ադամից: Բայց մեր ճշմարիտ Հայրը, Արարիչը, Կենսատուն Աստված է: Այդ փաստը մարդկային հավասարության հիմքն է: Խորհե՛ք, թե որքան կփոխվեին մարդկային փոխհարաբերությունները, եթե բոլոր մարդիկ ընդունեին այս կարևոր ճշմարտությունը: Եթե մեզ ապացույց է հարկավոր, թե որքան ենք մենք ընկել, որքան է մեղքն աղավաղել մեզ, ապա կարող ենք դա տեսնել այն տխուր փաստի մեջ, որ հաճախ մարդիկ միմյանց ավելի վատ են վերաբերվում, քան կենդանիներին:

Կարդացե՛ք Առակաց 14.31 և 22.2-ը: Այս տեքստերն ինչպե՞ս են օգնում մեզ՝ հասկանալ փոխադարձ կապը բարոյականության և այն փաստի միջև, որ մեզ Աստված է արարել: _____

Մարդկությունը բաժանվում է տարբեր գործոններով՝ քաղաքական, ազգային, էթնիկական, տնտեսական: Տնտեսական գործոնը, հավանաբար, ամենաձանրակշիռներից է (թեև ոչ այնքան, որքան նախատեսում էր Կարլ Մարքսը. աշխարհի աշխատավորներն այդպես էլ երբեք չմիացան, հակառակը, նրանք միմյանց հետ պատերազմում էին ազգային և տարածքային-տնտեսական պատճառներով): Այսօր, ինչպես և միշտ, աղքատները և հարուստները հաճախ միմյանց վերաբերվում են կասկածով և արհամարհանքով: Որքա՞ն հաճախ են այդ զգացմունքները հանգեցրել բռնության և նույնիսկ պատերազմների: Աղքատության պատճառները և այդ խնդրի լուծումը առաջվա նման մեզ փակուղի են մտցնում (*լեւս Մատթեոս 26.11*), բայց մի բան անվերապահորեն բխում է Աստծո Խոսքից. հարուստ թե աղքատ, մենք ամենքս ունենք արժանապատվություն, որը մեզ է պատկանում ծագման իրավունքով:

Դարվինիզմի ժողովրդականացումից հետո որոշ մարդիկ սկսեցին արդարացնել հարուստների կողմից աղքատների շահագործումը՝ «սոցիալական դարվինիզմի» հիման վրա: Տվյալ գաղափարի իմաստը հետևյալն է. եթե բնաշխարհում ուժեղները հաղթում և շահագործում են թույլերին, ապա ինչո՞ւ նույն սկզբունքը չի կարող տեղ գտնել տնտեսության մեջ: Կարելի՞ է այդ գաղափարը համարել ևս մեկ օրինակ նրա, թե ինչու ծագման հարցի ճիշտ ըմբռնումը միանգամայն կարևոր է բարոյականության հարցի ըմբռնման մեջ:

Մեր Արարչի բնավորությունը

Աստված մեզ արարել է Իր պատկերով. դա նշանակում է, որ մենք պետք է ներկայացնենք նրա բնավորությունը: Այսինքն, որքանով հնարավոր է մարդու համար, մենք պետք է լինենք այնպիսին, ինչպիսին Նա է: Ուշադրություն դարձրեք՝ Աստծուն *նման լինելու* (բնավորությամբ Աստծուն նման դառնալու) և Աստված *լինելու* ցանկության միջև հսկայական տարբերություն կա: Բայց Աստծուն նման լինելու, այսինքն՝ Նրա բնավորությունն արտացոլելու համար մենք պետք է ճիշտ հասկանանք այդ բնավորությունը:

Կարդացե՛ք Մատթեոս 5.44-48-ը: Այս համարներն ի՞նչ են ասում Աստծո բնավորության և այն մասին, թե ինչպես մենք կարող ենք մեր կյանքում արտացոլել Նրա բնավորությունը: _____

Կարդացե՛ք Ղուկաս 10.29-37-ը: Եվ կրկին, այստեղ ի՞նչ է ասվում Աստծո բնավորության և այն մասին, թե ինչպես դա պետք է արտացոլվի մարդու կյանքում: Տե՛ս նաև Փիլիպեցիս 2.1-8-ը: _____

Հիսուսի պատմած պատմության մեջ երկու մարդ են պատկերված երկու անհաշտ խմբերից: Բայց Հիսուսը ցույց տվեց, որ նրանք մտերիմներ էին: Յուրաքանչյուրը մյուսի առջև պատասխանատվություն էր կրում, և Աստծուն հաճելի էր տեսնել, որ նրանց տարբերությունները մի կողմ են թողնված, և մեկը մյուսին վերաբերվում է բարությանը և կարեկցանքով: Ինչպիսի՞ հակադրություն կա Աստծո Թագավորության սկզբունքների և սատանայի կառավարման սկզբունքների միջև: Աստված ուժեղներին կոչ է անում հոգ տանել թույլերին, այն դեպքում, երբ սատանայի սկզբունքները պահանջում են ուժեղներից՝ ոչնչացնել թույլերին: Աստված ստեղծել է բարի փոխհարաբերությունների աշխարհ, բայց սատանան այնքան է աղավաղել այն, որ շատերն այս աշխարհում ողջ մնալը համարում են ամենախելամիտ վարքը: Եթե մարդն ի հայտ է եկել բնական ընտրության դաժան գործընթացի արդյունքում (որում ուժեղները դուրս են մղում թույլերին), ապա նա ինչո՞ւ պետք է այլ կերպ վարվի: Եթե մենք ընդունում ենք այդ կարծիքը, ապա սեփական շահերն առաջ մղելը նրանց հաշվին, ովքեր չեն հաղթահարել «բնական

ընտրությունը», մեզ համար դառնում է ոչ թե պարզապես նորմա, այլ Աստծուն հետևելու և Նրա կողմից սահմանված բնության պահանջ:

Մեր ծագման ըմբռնումը է՞լ ինչ կերպ կարող է ազդել բարոյականության մասին մեր պատկերացումների վրա:

Հինգշաբթի

հունվարի 31

Բարոյականությունն ու պատասխանատվությունը

Նախորդ դասին մենք դիտարկեցինք Աթենքում Պողոսի քարոզը (Պորժ առաքելոց 17.16-31): Յետևե՛ք նրա փաստարկների ընթացքին՝ ուշադրություն դարձնելով քարոզի ավարտին: Ինչո՞ւ է այդքան կարևոր այն եզրակացությունը, որին հանգեց առաքյալը, հատկապես՝ ինչ վերաբերում է ծագման և բարոյականության հարցին:

Աթենացիներին Պողոսի քարոզն սկսվեց արարման թեմայից և ավարտվեց դատաստանի թեմայով: Ըստ Պողոսի՝ աշխարհն ու նրանում եղած ամեն ինչ ստեղծած Աստված սահմանել է մի օր, որում դատելու է աշխարհը: Լինել բարոյական՝ նշանակում է պատասխանատվություն կրել, և մեզանից յուրաքանչյուրը պատասխան է տալու իր արարքների և խոսքերի համար (*Կեն ժողովող 12.13,14, Մատթեոս 12.36,37*):

Կարդացե՛ք Հայտնություն 20.11-13-ը և Մատթեոս 25.31-40-ը: Ի՞նչ հստակ ուսմունք է շարադրված այս համարներում, և ինչպե՞ս է այն կապված բարոյականության հետ:

Բոլոր մարդիկ, ովքեր երբևէ ապրել են երկրի վրա, Աստծո ներկայությամբ հանդիպելու են դատաստանի ժամանակ: Հիսուսի առակում մարդկանց երկու խմբերի միջև եղած տարբերությունն այն է, թե ինչպես էին նրանք վերաբերվում կարիքավորներին: Արարչի համար միևնույնը չէ, թե ինչպես են Իր արարածները վերաբերվում իրար, հատկապես՝ կարիքի մեջ գտնվողներին: Երկնքում տեղ չկա բնական ընտրության սկզբունքի համար, այն հակասում է աշխարհի Աստծո բնավորությանը:

Աստվածաշունչը հստակ կերպով սովորեցնում է, որ մի անգամ Աստված Ինքը կվերականգնի արդարությունը, որն այսօր այնքան պա-

կատում է աշխարհին: Ավելին, դատաստանի գաղափարը ենթադրում է բարոյական Օրենքի առկայություն՝ մի՞թե Աստված կդատեր և կպատժեր, եթե մինչ այդ տված չլիներ բարոյական չափորոշիչներ, որոնց մարդիկ կկարողանային հետևել: (Տե՛ս Հակոբոս 2.12, Բ Կորնթացիս 5.10):

Ստորե՛ք դատաստանի իրական և անխուսափելի լինելու մասին: Մենք ինչպե՞ս կարող ենք վստահ լինել դատաստանում մեր գործի ելքի մասին: Ինչո՞ւ են դրա համար մեզ անհրաժեշտ Բարի լուրը և Քրիստոսում փրկության խոստումը:

Ուրբաթ

փետրվարի 1

Ջեյազգա ուսումնասիրության համար

Ըստ Սուրբ Գրքի՝ Ադամը եղել է առաջին մարդը, ում ստեղծել է Աստված հողի փոշուց: Բարոյականության ակունքների մեր ըմբռնումը հիմնված է Ադամի ծագման վրա: Բարոյականության աստվածաշնչյան հայեցակարգը անբաժանելի է արարման մասին աստվածաշնչյան ուսմունքից:

Ադամին որպես առաջին մարդ ընդունելը նույնպես հերքում է այն գաղափարը, որ ինչ-որ բրածոներ եղել են Ադամի կամ այլ մարդկանց նախնիները: Որտեղի՞ց հայտնվեցին այդ բրածոներն ու մնացորդները: Գոյություն ունեն տարբեր ենթադրություններ: Նախ, մարդանման բրածոները, հնարավոր է, եղել են մարդիկ, ովքեր ունեցել են նորմալ միտք, բայց ոչ ստանդարտ կառուցվածք: Մեկ այլ ենթադրություն ամփոփվում է նրանում, որ մարդիկ կարող էին այլանդակվել կենսակերպի, շրջակա միջավայրի կամ այլ գործոնների պատճառով: Երրորդ հնարավորությունը ենթադրում է, որ գտնված բրածոները կարող էին լինել սատանայի միջնորդավորված փորձերի արդյունքը՝ արարածներին աղավաղել մեզ անհայտ կերպով: Եվս մեկ հնարավորություն ենթադրում է, որ դրանք առհասարակ եղել են ոչ թե մարդիկ, այլ միայն մարդանման էակներ: Տարբեր մարդիկ գերադասում են տարբեր բացատրություններ, բայց, քանի որ մենք ուղղակի ապացույցներ չունենք այս հարցը փակելու համար, ավելի լավ է այս թեմայով մտորումներին դոգմատիկ բնույթ չհաղորդել: Բրածոներին չեն գտնում նրանց ամրացված ցուցանակներով, ասենք՝ «Արտադրվել է Չինաստանում, 500 միլիոն տարի առաջ»: Երկրային պատմության մեր ըմբռնումը, որը միանգամայն ոչ միանշանակ է գիտական շրջանակներում, մեզ տալիս է միայն կմախքը,

որի շրջանակներում մենք բացատրում ենք բրաժոները, սակայն մեր բացատրություններն ապացույցներ չունեն:

Չարցեր քննարկման համար

1. Խորհե՛ք, թե ինչ կպատահեր, եթե չլիներ Աստված, ով մարդուն պարզել է բարոյական Օրենքը: Որտեղի՞ց կհայտնվեին բարոյական սկզբունքները: Շատ մարդիկ, թեև չեն էլ հավատում Աստծուն, այնուամենայնիվ, որոշակի բարոյական սկզբունքներ ունեն: Բացի Աստծո Օրենքից, ինչի՞ հիման վրա մարդը կարող է զարգացնել բարոյական նորմերը: Ենթադրաբար, դա ինչի՞ կարող էր հանգեցնել: Ո՞ր բացարձակ թերությունը կբնութագրեր բոլոր արդյունքները:
2. Արարման վերաբերյալ մեր տեսակետն ինչպե՞ս է ձևավորում մեր կարծիքը այնպիսի խնդիրների վերաբերյալ, ինչպես էվթանազիան, կլոնավորումը, հղիության արհեստական ընդհատումները և այլն:
3. Տեղաբնակը, ով կամավոր կերպով համաձայնել էր ուղեցույց լինել Դախաուի նացիստական համակենտրոնացման ճամբարում, էքսկուրսիան սկսեց Չարլզ Դարվինի էվոլյուցիոն տեսության վերաբերյալ զրույցից՝ ենթադրելով, որ հենց այդ տեսությունն է թույլ տվել Դախաուի և այլ նման վայրերի գոյությունը: Ո՞րն է դատողությունների նման շղթայի ակնհայտ տրամաբանությունը: Ինչո՞ւն այն կարող է սխալ դուրս գալ:

ԱՐԱՐՈՒՄԸ ԵՎ ՄԵՂԱՆՉՈՒՄԸ

Այս շարաքվա ուսումնասիրության համար կարդացե՛ք.

Ծննդոց 3.1-15, Մատթեոս 4.3-10, Կողոսացիս 2.20-23, Հովհաննես 3.17, Հայրնություն 14.6,7:

Հիշելու համարը.

«Եվ Ես բնականորեն եմ դնում քո և կնոջ մեջտեղը, քո սերնդի և նրա սերնդի միջտեղը. նա քո գլուխը ջախջախի, և դու նրա գարշապարը խայթես» (Ծննդոց 3.15):

Մի կատակերգակ դերասան հաճախ խաղում էր Ջերալդինայի՝ նախարարի կնոջ դերը: Մի անգամ կինը տուն եկավ նոր թանկարժեք շրջագգեստով: Նրա ամուսինը (ուն դերը նույն դերասանն էր խաղում) գայրացավ: Իսկ Ջերալդինան ի պատասխան գոչեց. «Սատանան ստիպեց ինձ գնել այս զգեստը: Ես չէի ուզում գնել այն, բայց սատանան ինձ հանգիստ չէր տալիս»:

Հեղինակը ենթադրում էր, որ դա պիտի որ ծիծաղելի լիներ: Բայց մեր աշխարհը և նրանում թագավորող չարիքը վկայում են, որ սատանան կատակ բան չէ:

Որոշ մարդիկ սատանայի գոյության գաղափարն ընկալում են որպես հնագույն նախապաշարմունք, որին չարժե լրջորեն վերաբերվել: Սակայն Սուրբ Գիրքը որոշակիորեն ասում է՝ թեև սատանան պարտված թշնամի է (Հայտնություն 12.12, Ա Հովհաննես 3.8), նա, այնուամենայնիվ, գտնվում է այստեղ՝ երկրի վրա, և ցանկանում է Աստծո արարածներին հնարավորինս շատ վնաս ու ավերածություն պատճառել:

Այս շաբաթ մենք կքննարկենք սատանայի առաջին հարձակումը և կփորձենք այդ դեպքից որոշակի դասեր քաղել, որպեսզի, ենթարկվելով նրա հարձակումներին, կարողանանք հուսալ մեզ խոստացված Քրիստոսի հաղթանակին:

«Բայց օձը ավելի խորամանկ էր»

Կարդացե՛ք Ծննդոց 3.1-ը: Այստեղ ինչպե՞ս է նկարագրված օձի կերպարանք ընդունած սատանան: _____

Օձի խորամանկությունն ի հայտ է գալիս նրանում, թե ինչպես է նա գայթակղում: Նա բացեիքաց հարձակում չի ձեռնարկում, այլ փորձում է կնոջը ներքաշել զրույցի մեջ: Ուշադրություն դարձրեք, որ օձի խոսքերն առնվազն երկու կասկած են բովանդակում: Նախ, նա հարցնում է, թե իսկապե՞ս Տերը որոշակի հայտարարություն է արել: Երկրորդ, նա իր հարցը կառուցում է այնպես, որ կասկածի տակ դնի Աստծո մեծահոգությունը: Նա փաստացի հարցնում է. «Մի՞թե Աստված իսկապես ինչ-որ բան է թաքցնում ձեզանից: Մի՞թե ձեզ չի կարելի ուտել այգում եղած բոլոր ծառերից»: Նպատակաուղղված կերպով աղավաղելով Աստծո հրահանգները՝ օձը կնոջը դրդում է ուղղել ասվածը և այդպիսով հաջողությամբ խոսքի է բռնվում նրա հետ: Նրա ռազմավարությունն իսկապես խորամանկ է:

Իհարկե, սատանայի մարտավարությունը չպետք է զարմացնի մեզ: Հիսուսը նրան անվանել է ստախոս և ստության հայր (Հովհաննես 8.44): Հայտնություն 12.9-ում ասված է, որ սատանան նպատակ ուներ մոլորեցնել ողջ տիեզերքը, իսկ դա նշանակում է, որ ոչ մեկը, անգամ Յոթերորդ օրվա աղվենոտիստ քրիստոնյաները, անվտանգության մեջ չեն: Միանգամայն ակնհայտ է, որ սատանան իր խորամանկության և նենգության մի փոքր մասն անգամ չի կորցրել: Նա առաջվա մման օգտագործում է այն նույն ռազմավարությունը, որի օգնությամբ հաջողությամբ գայթակղել էր Եվային: Նա հարցականի տակ է դնում Աստծո Խոսքը և Նրա մտադրությունները՝ հուսալով կասկածներ սերմանել և մեզ ներքաշել «երկխոսության» մեջ: Նրա խարդավանքներից դիմակայելու համար մենք պետք է արթուն լինենք (Ա Պետրոս 5.8):

Համեմատե՛ք Մատթեոս 4.3-10-ը Ծննդոց 3.1-ի հետ: Սատանան ինչպե՞ս էր փորձում Հիսուսի նկատմամբ կիրառել այդ նույն հնարքը, բայց ինչո՞ւ այն չազդեց: Անապատում սատանայի հարձակումներից Հիսուսի պատասխաններից մենք ի՞նչ դասեր կարող ենք քաղել: Սատանան ինչպե՞ս է ջանում միևնույնն այսօր անել մեզ հետ: _____

Կինը և օձը

Կարդացե՛ք Ծննդոց 3.2,3-ը: Կինն ի՞նչ պատասխանեց օձին: Ի՞նչ սխալներ նա գործեց: _____

«Հրեշտակները Եվային նախազգուշացրել էին՝ այգում առօրյա աշխատանքների ժամանակ չհեռանալ ամուսնուց, քանի որ նրա հետ կնոջը փորձության ենթարկվելու ավելի քիչ վտանգ կսպառնար: Բայց, իր հաճելի աշխատանքով կլանված, նա աննկատ հեռացավ ամուսնուց: Երբ Եվան նկատեց, որ միայնակ է մնացել, նա վերահաս վտանգի ինչ-որ մտայն կանխազգացում ունեցավ, բայց շուտով իրենից վանեց առաջացած վախը՝ որոշելով, որ ինքը բավականաչափ խելացի և ուժեղ է, որպեսզի տարբերի չարը և դիմակայի նրան: Նա մոռացավ հրեշտակների նախազգուշացումները և շուտով հայտնվեց արգելված ծառի առջև՝ դրան նայելով հետաքրքրասիրության և հիացմունքի խառը զգացմունքով: Ծառից կախված պտուղները հիասքանչ էին, և Եվան տարակուսում էր, թե ինչու Աստված արգելեց ուտել դրանք:

Փորձիչի համար հարմար պահը հասավ... «Ուտելով այդ ծառից, - ասում էր սատանան, - դուք կկարողանաք ներթափանցել գոյության բարձրագույն ոլորտները և է՛լ ավելի շատ գիտելիքներ ձեռք բերել»: Հետո, ասես ի հաստատումն իր խոսքերի, նկատեց, որ ինքը նույնպես փորձել է արգելված պտուղները և դրա շնորհիվ ձեռք է բերել խոսելու ընդունակություն... Եվ միայն այն պատճառով, որ այդ պտուղներն օժտված են իմաստություն և զորություն հաղորդելու հրաշալի հատկությամբ, Աստված նրանց արգելել է նրանց ոչ միայն ուտել, այլև անգամ դիպչել դրանց» (Է. Ուայթ, Նահապետներ և մարգարեներ, 54):

Ինչպե՞ս ենք մենք գաթակղվում՝ անել այն, ինչի մասին նախազգուշացվել ենք: Ինչպե՞ս մենք կարող ենք դիմակայել այդպիսի գաթակղություններին:

Խաբված ակներևով

Կարդացե՛ք Ծննդոց 3.4-6-ը: Եվայի ո՞ր եզրակացությունները նրան հասցրեցին անկման: Մենք ի՞նչ դասեր կարող ենք քաղել

այդ փորձառությունից, որոնք կօգնեն մեզ՝ գլուխ հանել ցանկացած փորձությունից, որոնք հանդիպում են մեր ճանապարհին: _

Սատանան հաջողությամբ Եվային ներքաշում է երկխոսության մեջ և կասկածներ ցանում այն բանի վերաբերյալ, թե ինչ և ինչու ասաց Աստված: Հետո նա հայտնում է Եվային, որ Աստված չի պատմում ողջ ճշմարտությունը, ինչպես նաև՝ հայտարարում է պտուղներն ուտելու արգելքի դրդապատճառները: Համաձայն սատանայի բացատրությունների՝ Աստված նրանցից ինչ-որ լավ բան է թաքցնում՝ Ադամին ու Եվային թույլ չտալով բացահայտել իրենց բոլոր հնարավորությունները: Այժմ սատանան հենվում է իր նախորդ հարցի վրա այն մասին, թե իսկապե՞ս Աստված նրանց թույլ չի տալիս ուտել ծառերի պտուղներից:

Եվան հենվում է երեք պահի վրա, ինչը նրան հանգեցնում է եզրակացության. ուտելով պտուղը՝ ինքն օգուտ կստանա: Նախ, նա տեսնում է, որ ծառը լավ է ուտելու համար: Թեև Ադամն ու Եվան նախազգուշացված էին, որ չուտեն այդ պտուղներից, կինը նկատում է, որ «ծառը լավ է ուտելու համար»: Խորհե՛ք զգացողությունների և «Այսպես է ասում Տերը» խոսքերի հակամարտության մասին:

Երկրորդ պատճառը, որը Եվային դրդեց ուտել պտուղը, այն էր, որ այն հաճելի էր աչքի համար: Անշուշտ, այգու բոլոր պտուղներն էլ հիասքանչ էին, սակայն ինչ-որ պատճառով Եվային հատկապես դուր եկավ սատանայի առաջարկած պտուղը:

Պտղի՝ իմաստություն պարզելու ենթադրյալ հատկությունը դարձավ երրորդ պատճառը, որ Եվան փափագեց ուտել պտուղը: Օձը համոզեց նրան, որ պտուղն ուտելով՝ նա ավելի մեծ գիտելիք կստանա և Աստծո նման կդառնա: Ցավալի է, բայց Եվան չի իշեց այն մասին, որ ինքն արդեն նման էր Աստծուն (Ծննդոց 1.27):

Մեզ ասված է, որ Եվան խաբվեց, իսկ Ադամը՝ ոչ (Ա Տիմոթեոս 2.14): Եթե Ադամը խաբված չէր, ինչո՞ւ նա կերավ պտուղը: Ադամը գիտակցաբար չհնազանդվեց Աստծուն՝ գերադասելով հետևել Եվային, ոչ թե Աստծուն: Այսօր մենք հաճախ ենք նման վարքի ակնմատես լինում: Որքա՞ն հեշտությամբ մենք կարող ենք ենթարկվել շրջապատողների խոսքերին ու գործերին ենթարկվելու գայթակղությանը, թեև դրանք լիովին հակասում են Աստծո Խոսքին: Աստծուն ենթարկվելու փոխարեն՝ Ադամը ենթարկվեց Եվային, և դա դուռ բացեց այն մղձավանջի առջև, որը հայտնի է որպես մարդկային պատմություն (տե՛ս Հռոմեացիս 5.12-21):

Շնորհն ու դպրը Եդեմում Մաս առաջին

Ծննդոց 3-ում տեղի ունեցած մեղանշումից հետո Տերը մարդկանց է դիմում հարցերով. «Որտե՞ղ ես... Ո՞վ պատմեց քեզ, թե դու մերկ ես: Արդյոք այն ծառից, որի համար քեզ պատվիրեցի, որ նրանից չուտես, կերա՞ր... Դա ի՞նչ ես արել» (Ծննդոց 3.9,11,13):

Այս հարցերին հետևում է Աստծո առաջին հաստատական հայտարարությունը, Նրա կողմից փաստերի առաջին մեջբերումը: Ի՞նչ է ասում Աստված՝ դիմելով օծին, և ո՞րն է Նրա խոսքերի նշանակությունը: Տես Ծննդոց 3.14, 15:

Խորհե՛ք տեղի ունեցածի իմաստի և հետևանքների մասին: Ընկած աշխարհին Աստծո առաջին դեկլարատիվ հայտարարությունը փաստորեն իրենից ներկայացնում է սատանայի, և ոչ թե մարդու դատապարտումը: Եվ նույնիսկ սատանայի այս դատապարտման մեջ Աստված մարդկությանը տալիս է հույս և Ավետարանի խոստումը (*համար 15*): Սատանայի հանդեպ մեղադրական դատավճիռ կայացնելով՝ Նա հույս է հռչակում մարդկության համար: Չմայելով նրանց մեղքին՝ Տերն անմիջապես Ադամին ու Եվային բացահայտում է փրկագնման խոստումը:

Նաև ուշադրություն դարձրեք, որ միայն այդ խոստումից հետո, միայն շնորհի ու փրկության հույսից հետո, որ տրված է 15-րդ համարում (որը հայտնի է նաև որպես «առաջին ավետարանական խոստում»), Տերը հնչեցնում է Ադամի ու Եվայի դատավճիռը. «Եվ կնոջն ասաց. Շատ պիտի շատացնեն քո հղիության ցավերը, և ցավով զավակ ծնես... Եվ Ադամին ասաց. Որովհետև դու լսեցիր քո կնոջ խոսքին...» (Ծննդոց 3.16,17):

Մի՛ անտեսեք հետևյալ պարագան՝ նախ գալիս է փրկության խոստումը, հետո գալիս է դատը: Դատն ընթանում է միայն Ավետարանի համատեքստում, այլ կերպ ասած՝ դատը ենթադրում է դատապարտում, բայց Սուրբ Գիրքը հստակ կերպով ասում է. «Որովհետև Աստված իր Որդուն չուղարկեց աշխարհ, որ աշխարհին դատի, այլ որ աշխարհը նրանով փրկվի» (Հովհաննես 3.17):

Ինչո՞ւ է կարևոր միշտ մտորել այն մասին, որ Աստծո նպատակը մեզ փրկելն է, և ոչ թե դատապարտելը: Ինչպե՞ս է մեր կյանքում մեղքը երբեմն մթագնում այդ կարևորագույն ճշմարտությունը: Այլ խոսքերով՝ ինչպե՞ս է մեղքը մեզ Աստծուց հեռացնում:

Հինգշաբթի

փետրվարի 7

Շնորհը և դպրը Եդեմում Երկրորդ մաս

Ծննդոց 1-ում և 2-ում Աստված դեկլարատիվ պնդումներ (կամ հրամաններ) է արտասանում, այնպիսիք, ինչպես՝ «Լուսավորներ լինեն երկնքի հաստատությունում... Երկիրը շնչավոր կենդանի հանի իր տեսակի պես... Լավ չէ, որ մարդը մենակ լինի»: Այս բոլոր հրամանները վերաբերում են արարմանը և այդ արարչագործության մեջ մարդկության բնակեցմանը: Ինչպես մենք երեկ տեսանք, Աստվածաշնչում գրի առնված հաջորդ հաստատական հայտարարությունը հանդիպում է Ծննդոց 3.14,15-ում: Այնտեղ Աստված մարդկությանն առաջարկում է Ավետարանը:

Եվ այսպես, Սուրբ Գրքում Աստծո առաջին պնդումները վերաբերում են արարմանը, իսկ հետո՝ փրկագնմանը, և այդ փրկագնումն ի հայտ է գալիս բուն դատաստանի համատեքստում: Այդպես էլ պետք է լիներ: Ի վերջո, ո՞րը կլիներ Ավետարանի նպատակը, ինչո՞ւմ կամփոփվեր «Բարի լուրը», եթե չլիներ դատը, չլիներ դատապարտումը, որից անհրաժեշտ է փրկագնել: Ավետարանի հայեցակարգն ինքը կրքում է դատապարտման գաղափարը, բայց այդ դատապարտումը մենք ստիպված չենք լինի վերապրել: *Սա Բարի լուր է:*

Թեև մենք խախտել ենք Աստծո Օրենքը, և թեև Աստված դատելու է օրինախախտներին, Քրիստոս Հիսուսում բոլորը, ովքեր ընդունել են Նրա քավչարար զոհը, ազատված են դատապարտումից, որն անխուսափելիորեն կրերի դատաստանը:

Արարում, Ավետարան ու դատ՝ այս թեմաները հանդիպում են Աստվածաշնչի ոչ միայն առաջին, այլ նաև վերջին էջերում: Կարդացե՛ք Հայտնություն 14.6,7-ը: Այս համարներն ինչպե՞ս են կապված Ծննդոց գրքի առաջին երեք գլուխների հետ: Ի՞նչ զուգահեռներ կարելի է տեսնել այդ համարներում: _____

Հայտնություն 14.6,7-ում Աստված ներկայացված է որպես Արարիչ, դա նաև Ծննդոց գրքի առաջին երեք գլուխների հիմնական թեման է: Հայտնություն 14-ում, ինչպես և Ծննդոց 3-ում, նախ հնչում է «հավիտենական Ավետարանը», իսկ հետո՝ դատի մասին հաղորդումը: Այստեղ խոսվում է դատի մասին, բայց ոչ ավելի վաղ, քան Ավետարանի մասին: Եվ այսպես, մեր լուրի հիմքը այսօր պետք է լինի շնորհը՝ բարի լուրը ահա թե ինչի մասին. թեև մենք արժանի ենք դատապարտման, սակայն մենք կարող ենք արդարացվել, մաքրվել և ներվել Հիսուսի միջոցով: Առանց Ավետարանի մեր ճակատագիրը կլիներ այնպիսին, ինչպես և օձի ու նրա սերնդի ճակատագիրը, և ոչ թե այնպիսին, ինչպես կնոջը և նրա սերնդին: Ապշեցուցիչ է, որ այդ մեծ լուրը հնչում է արդեն Եդեմում՝ ընկած աշխարհին ուղղված Աստծո առաջին իսկ բառերում:

Ուրբաթ

Վերջավարի 8

Չեղազա ուսումնասիրության համար

«Աստված մեր նախածնողներին տվել էր սնունդ, որը նա սահմանել էր ողջ մարդկային ընտանիքի համար: Արարված էակներից որևէ մեկի կյանքը խլելը հակասում է Նրա ծրագրին: Եդեմում չպետք է մահ լիներ» (Է. Ուայթ, Խորհուրդներ եկեղեցու համար, 228):

«Սատանան աստվածային օրենքը ներկայացնում է որպես շահախնդրության օրենք: Նա պնդում է, որ ամենար է ենթարկվել օրենքի պատվիրաններին: Մեր նախածնողների անկման և մեղքի բոլոր դառը հետևանքների մեղքը նա գցում է Արարչի վրա՝ մարդկանց դրդելով Աստծուն վերաբերվել որպես իրենց մեղքի, տառապանքների ու մահվան մեղավորի: Հիսուսը պետք է բացահայտեր այդ խաբեությունը» (Է. Ուայթ, Դարերի փափագը, 24):

«Բայց մարդը չթողնվեց իր ընտրած մեղքի հետևանքների քմահաճույքին: Սատանայի դատավճռում կար փրկագնման հույսը... Այդ դատավճիռը, որ արտասանվեց առաջին մարդկանց ներկայությամբ, նրանց համար խոստում դարձավ: Նախքան փշերի ու տատասկների, ծանր աշխատանքի ու դառնությունների մասին լսելը, որոնք դառնալու էին իրենց ճակատագիրը, Ադամն ու Եվան լսեցին խոսքեր, որոնք նրանց սրտերում հույս առաջացրին: Այն ամենը, ինչ նրանք կորցրել էին՝ ենթարկվելով սատանային, նրանց կվերադարձվի Քրիստոսի գոհի միջոցով» (Է. Ուայթ, Դաստիարակություն, 27):

Չարքեր քննարկման համար

1. Դասարանի հետ քննարկե՛ք երկուշաբթի օրվա դասի վերջին հարցերը: Մենք որտե՞ղ կարող ենք ուժ փնտրել փորձությունների դեմ պայքարելու համար:
2. Եվան, անտեսելով Աստծո հստակ պատվերը, վստահեց իր զգացմունքներին: Ինչո՞ւ ենք մենք հաճախ նույն կերպ վարվում:
3. Խորհե՛ք արարման պատմության և բնական դաժանությունը որպես Աստծո նախասկզբնական ստեղծարար գործընթացի մի մասը ներկայացնող էվոլյուցիոն գաղափարների միջև եղած տարբերությունների մասին: Ինչո՞ւ ծագման մասին այդպիսի հակադիր հայացքները հնարավոր չէ միավորել՝ առանց աղավաղելու աստվածաշնչյան ճշմարտությունների հստակ իմաստը: Ինչո՞ւ է արարման հարցի ճիշտ ըմբռնումը կարևոր մեղանչումը ճիշտ հասկանալու համար:
4. Որոշ մշակույթներում ընդունված է սատանայի իրական գոյության գաղափարն ընկալել ոչ այլ կերպ, քան անհեթեթություն, ուրիշները, ընդհակառակը, չափազանց շատ ուշադրություն են դարձնում չար ուժերին ու հոգիներին: Ի՞նչ կարելի է ասել ձեր մշակույթի մասին: Ի՞նչ միտումներ կան, և ինչպե՞ս դուք կարող եք սովորել ճիշտ հավասարակշռություն պահել այն գերբնական պայքարի իրական լինելու հարցում, որին մենք մասնակցում ենք:

ԽԱՄՐԱԾ ԱՊԱԿՈՒ ՄԻՋՈՎ

Այս շաբաթվա ուսումնասիրության համար կարդացե՛ք.

Հոր 12.10, Ա Կորնթացիս 6.19,20, Ծննդոց 3.17, Հովհաննես 12.31, Ա Կորնթացիս 1.18-21:

Հիշելու համարը.

«Որովհետև այս աշխարհի իմաստությունը հիմարություն է Աստծո առաջ. որովհետև գրված է, թե իմաստուններին բռնում է իրենց խորագիտության մեջ» (Ա Կորնթացիս 3.19):

Աստվածաբան Ուիլյամ Փալեյը 1802 թվականին գրել է «Բնական աստվածաբանություն» գիրքը, որում ապացուցում էր, որ մարդիկ, դիտելով բնությունը, կարող են ավելի լավ հասկանալ Աստծո բնավորությունը: Նա շատ է գրել այն մասին, որ կենդանիների համար բնական է դրսևորել հոգատարություն և այլ դրական որակներ, որոնք դրել է Արարիչը: Հնարավոր է, որ Փալեյը չափազանցում էր կենդանիների որոշ հատկանիշներ, քանի որ հաշվի չէր առել մեղանշման և մեղքի ազդեցությունը, բայց, ընդհանուր առմամբ, նրա փաստարկները երբեք չեն հերքվել, ինչ չի կարելի ասել բազում աղմկահարույց հակառակ հայտարարությունների մասին:

Ի տարբերություն Ուիլյամ Փալեյի՝ Չարլզ Դարվինը համարում էր, որ բնությունն ստեղծած Աստծուն չի կարելի լավ և բարի անվանել: Ապացուցելով իր տեսակետը՝ նա իբրև օրինակ բերում էր մակաբույծին, որը ներսից ուսում է իր տիրոջը, և մկան հետ խաղացող կատվին: Նրա համար այդ օրինակները վկայությունն էին նրա, որ գոյություն չունի սիրող Արարիչ Աստված:

Թեև ակնհայտ է, որ Փալեյն ավելի մոտ էր ճշմարտությանը, քան Դարվինը, այս շաբաթ մենք կփորձենք տեսնել, թե ինչ է ասում Աստվածաշունչը բնության մեջ Աստծո մասին հայտնվածի և չհայտնվածի վերաբերյալ:

Աստծո երկիրը

Մի առակում պատմվում է, թե ինչպես մի գիտնական որոշեց, որ իրեն Աստված պետք չէ: Նա հայտարարեց, որ ինչպես Աստված, ինքն էլ կարող է մարդ ստեղծել: Աստված ասաց. «Շա՛տ լավ, փորձի՛ր»: Գիտնականն սկսեց հողը թմբել, բայց Աստված կանգնեցրեց նրան. «Սպասի՛ր: Նախ ստեղծի՛ր քո հողը»:

Թեև սա միայն առակ է, էությունը պարզ է. միայն Աստված կարող է արարել ոչ մի բանից: Աստված ստեղծել է տիեզերքի բոլոր նյութերը՝ ներառյալ մեր մոլորակը, այն ամենը, ինչ մենք ունենք, և հենց մեզ: Նա ամեն բանի օրինական Տիրակալն է:

Ո՞րն է այն հիմնական լուրը, որ մեզ է հղվում բերված տեքստերից: Այդ լուրն ի՞նչ է ասում այն մասին, թե ինչպես մենք պետք է վերաբերվենք աշխարհին, միմյանց և Աստծուն: Սաղմոս 24.1,2, Սաղմոս 50.10, Եսայիա 43.1,2, Ա Կորնթացիս 6.19,20: _____

Մի հանրահայտ քրիստոնեական օրհներգ սկսվում է հետևյալ բաներով. «Սա իմ Հոր աշխարհն է»: Սա իսկապես մեր Հոր աշխարհն է, քանի որ Նա է ստեղծել այն: Սեփականության իրավունքի առավել օրինական պահանջ չկա, քան այն փաստը, որ դու ինչ-որ բանի ստեղծողն ես: Աստված ստեղծել է տիեզերքը, այդ պատճառով տիրապետում է նրան, երկնքին, երկրին և այն ամենին, ինչ կա նրանցում:

Աստված պարզապես չի տիրում աշխարհին, Նա նաև հավակնում է տիրապետության՝ երկրի վրա ապրող յուրաքանչյուր կենդանի էակի նկատմամբ: Ուրիշ ոչ ոք կյանք արարելու հատկություն չունի: Աստված հանդիսանում է ողջ արարչագործության միակ Արարիչը և բացարձակ Իշխանը: Մեր գոյությունը լիովին կախված է Աստծուց: Մենք չենք կարող Աստծուն առաջարկել ոչինչ, բացի մեր հավատարմությունից. ամեն մնացյալն առանց այդ էլ պատկանում է Նրան:

Ավելին, մենք Աստծուն ենք պատկանում ոչ միայն նրան համար, որ Նա է արարել մեզ, այլ նաև, ինչն ավելի կարևոր է, որովհետև Նա փրկագնել է մեզ: Եվ չնայած Աստծո հրաշալի պարգևին՝ մարդու կյանքն աղավաղված է մեղքով և ավարտվում է մահով՝ մի հեռանկար, որը կյանքը գրկում է ամեն իմաստից ու նպատակից: Կյանքն իր իսկական կերպարանքով այնքան էլ հիասքանչ չէ: Մեր միակ հույսը փրկա-

զմման զարմանալի խոստումն է, միակ բանը, ինչը կարող է կրկին ամեն բան «ուղիղ» դարձնել: Այսպիսով, մենք Քրիստոսին ենք պատկանում արարման և փրկագման իրավունքով:

Ընկած աշխարհը

Մի բան անկասկած է. այն աշխարհը, որում մենք հիմա ապրում ենք, արմատապես տարբերվում է այն աշխարհից, որը դուրս էր եկել Տիրոջ ձեռքից արարման շաբաթվա ավարտին: Իհարկե, գեղեցկության և ձևավորման հզոր ապացույցներ գոյություն ունեն գրեթե ամենուր: Սակայն մենք մեղքից աղավաղված էակներ ենք, որ ապրում ենք մեղքից աղավաղված աշխարհում և փորձում ենք հասկանալ այն: Դեռևս նախքան ջրհեղեղը մեղքն իր կործանարար ազդեցությունն էր թողել աշխարհի վրա: «Նոյի օրերում երկրի վրա ընկած էր կրկնակի անեծք, որը դարձել էր Ադամի մեղքի և Կայենի գործած սպանության արդյունքը» (Է. Ուայթ, Պայքար և արիություն, 32):

Ի՞նչ կերպ է անիծվել երկիրը և որո՞նք են այդ անեծքների հետևանքները: Ծննդոց 3.17, 4.11,12, 5.29: _____

Ադամի մեղքի պատճառով երկրի անեծքն ընկավ բուսական աշխարհի վրա, և արդյունքում սկսեցին փշոտ բույսեր ու մոլախոտեր աճել: Ողջ արարչագործությունն իր վրա կրում է մեղքի անեծքը: Վերը Է. Ուայթից բերված մեջբերումը միանշանակորեն հաստատում է, որ Կայենի անեծքը չսահմանափակվեց միայն նրանով, այլ ընկավ ողջ աշխարհի վրա:

Ցավոք, մեղքի անեծքները դրանով չավարտվեցին, քանի որ աշխարհի վրա ևս մեկ անեծք ընկավ, որը նրա վրա անջնջելի հետք թողեց: Դա, իհարկե, համաշխարհային ջրհեղեղն էր: «Եվ Եհովան անուշ հոտը հոտոտեց, և Եհովան ասաց իր սրտում. Այլևս չեմ անիծի երկիրը մարդու պատճառով, որովհետև մարդի սրտի խորհուրդը չար է իր մանկությունից, և այլևս չեմ զարկի բնավ ոչ մի կենդանու, ինչպես արի» (Ծննդոց 8.21):

Ջրհեղեղը խախտեց արարման ժամանակ Աստծո կողմից հաստատված ոռոգման համակարգը՝ երկրի որոշ վայրերից պոկելով հողը և տանելով այլ վայրեր: Անգամ հիմա անձրևները շարունակում են

լվանալ հողը՝ գրկելով այն բերրիությունից և անշեղորեն իջեցնելով բեր-
քատվությունը: Աստված Իր ողորմությամբ խոստացել է կրկին չանիծել
երկիրը, Բայց մեր ժառանգած հողը շատ է տարբերվում այն հարուստ,
բերրի հողից, որն սկզբում ստեղծել էր Աստված:

**Կարդացե՛ք Զոմնացիս 8.19-22-ը: Այս համարներն ինչպե՞ս են
վերաբերում այն բանին, ինչ մենք տեսնում ենք այսօր: Մենք ի՞նչ
հույս կարող ենք քաղել դրանցից:**

Երեքշաբթի

փետրվարի 12

Այս աշխարհի իշխանը

**«Եվ Տերն ասաց սատանային. Որտեղի՞ց ես գալիս: Եվ սատա-
նան պատասխանեց Տիրոջը և ասաց. Երկրի վրա շրջելուց և
նրանում ման գալուց» (Յոբ 1.7):**

**«Արթուն եղեք, հսկում արեք, որովհետև ձեր ոսոխ թշնամին՝
սատանան, գոռոզ առյուծի պես ման է գալիս և որոնում է, թե որին
կուլ տա» (Ա Պետրոս 5.8):**

Մենք գիտենք, որ աշխարհը Աստծուն է պատկանում արարման
և փրկագնման իրավունքով: Բայց մենք նաև չպետք է մոռանանք մեծ
պայքարի, սատանայի և նրա ցանկության մասին՝ վերահսկել հնարա-
վոր ամեն բան: Թեև խաչի վրա նրա հանդեպ անվիճելի հաղթանակ է
տարվել, նա հանգիստ ու լուռ չի հեռանում: Նրա զայրույթն ու կործա-
նարար ուժը թեև զսպվում են Աստծո կողմից, սակայն երբեք չարժե
դրանք թերագնահատել: Նաև չարժե մոռանալ, որ ինչ դժվարություններ
ու ապրումներ էլ ծագեն, հիմնական պայքարը հանգում է միայն երկու
անձերի՝ Քրիստոսի և սատանայի վրա: Չեզոք տարածք չկա: Ինչպես
մենք գիտենք, շատերն այս աշխարհում զինվորագրվել են թշնամուն,
անցել են նրա կողմը, այդ պատճառով զարմանալի չէ, որ մեր աշխարհն
այսպես խեղված է:

**Կարդացե՛ք Զովհաննես 12.31-ը, 14.30-ը, 16.11-ը, Եփեսացիս
2.2-ը, 6.12-ը: Թշնամու իրական լինելու և ուժի մասին ի՞նչ կա-
րևոր ճշմարտություն է բովանդակվում այս համարներում: _____**

Հորի գրքում կիսաբացվում է վարագույրը, որը թաքցնում է մեծ
պայքարի իրական լինելը, և ցույց է տրվում, որ սատանան իսկապես ի
վիճակի է հսկայական վնաս պատճառել մարդուն և բնության աշխար-

հին (տե՛ս Հոբ 1, 2): Ինչ էլ ենթադրվի «այս աշխարհի իշխան» արտահայտության ներքո, ակնհայտ է, որ այս դերում սատանան առաջվա նման հզոր կործանարար ազդեցություն է գործում երկրի վրա: Այս ճշմարտությունն օգնում է մեզ գիտակցել, որ բնաշխարհը դաժանաբար աղավաղվել է, և մեզ անհրաժեշտ է միանգամայն զգույշ լինել՝ բնությունից դասեր քաղելով Աստծո մասին: Ի վերջո, տեսե՛ք, թե որքան սխալ էր աշխարհի վիճակը մեկնաբանում Դարվինը:

Ձեր կյանքի ո՞ր ոլորտներում եք դուք ակներևաբար տեսնում սատանայի կործանարար ազդեցությունը: Ինչո՞ւ են խաչն ու Աստծո Խոսքի խոստումները ձեզ հույս պարգևում:

Չորեքշաբթի

փեպրվարի 13

Աշխարհի «իմաստությունը»

Մենք՝ մարդիկս, անհավանական գիտելիք ու անհամար քանակության տեղեկատվություն ենք ստացել, հատկապես՝ վերջին երկու հարյուր տարվա ընթացքում: Սակայն գիտելիքն ու տեղեկատվությունը դեռևս իմաստություն չեն: Ի տարբերություն մեր նախորդների՝ մենք ստացել ենք նաև բնաշխարհի առավել լայն ըմբռնում: Բայց «առավել լայն ըմբռնումը» նույնպես իմաստության հոմանիշ չէ:

Կարդացե՛ք Ա Կորնթացիս 1.18-21-ը, 3.18-21-ը: Ինչպե՞ս են այդ համարներում ներկայացված և սրանից գրեթե երկու հազար տարի առաջ գրված մեծ ճշմարտությունները դրսևորվում մեր ժամանակներում և ժամանակակից համատեքստում: _____

Մարդն իր իմաստաստությունների մեջ հաճախ մարտահրավեր է նետում Աստծո Խոսքին: Խոսքը կվերաբերի Հիսուսի հարությանը, արարմանը թե ցանկացած այլ հրաշքի, մարդկային «իմաստությունը» (անգամ հաստատված գիտական «փաստերով») հիմարություն է դառնում, եթե հակասում է Տիրոջ Խոսքին:

Այսօր գիտության հիմնական միտումը, հատկապես՝ մարդու ծագման հարցերում, զուտ բնապաշտական հեռանկարն է: Թեև անցյալի շատ հանճարեղ գիտնականներ, այնպիսիք, ինչպես Նյուտոնը, Կեպլերը, Գալիլեյը, հավատացյալ մարդիկ են եղել և համարել են, որ իրենց աշխատանքն օգնում է բացատրել Աստծո արարչագործությունը (Կեպլերը մի անգամ գրել է. «Աստված իմ, ես մտածում եմ Քո մտքերով՝ Քո

հետքով»), այսօր գիտական աշխարհի որոշ ներկայացուցիչներ ծաղրում են նման զգացմունքները:

Իսկ ուրիշները նույնիսկ փորձում են Աստվածաշնչում նկարագրված հրաշքները բացատրել նրանով, թե իբր դրանք եղել են սովորական երևույթներ, պարզապես այն ժամանակվա մարդիկ չեն իմացել բնության օրենքների մասին և ամեն բան ընկալել են որպես ի վերուստ միջամտություն: Օրինակ, գոյություն ունեն բազում բնապաշտական տեսություններ, որոնք փորձում են Կարմիր ծովի բաժանումը ներկայացնել որպես աստվածային հրաշքի հետ ոչ մի առնչություն չունեցող մի բան: Մրանից մի քանի տարի առաջ մի «գիտնական» ենթադրեց, որ Մովսեսը թմրանյութեր էր ընդունում, այդ պատճառով գաղափարն այն մասին, որ Աստված նրան քարե տախտակների վրա տվել է Տառը պատվիրանները, լոկ նրա զգայախաբությունն է:

Որքան էլ անմիտ են թվում նման հայտարարությունները, եթե մարդը հերքում է Աստծուն և ամեն գերբնականը, նա ջանում է ամեն բան իր ձևով բացատրել: Այստեղից բխում է այն «անմտությունը», որի մասին այնքան հստակորեն մարգարեաբար գրել է Պողոսը:

Հինգշաբթի

փետրվարի 14

Հավաքի աչքերով

8-րդ սաղմոսը ամենասիրված սաղմոսներից մեկն է: Դավիթը՝ որպես հավատավոր մարդ, արարման մեջ տեսնում է Տիրոջ մեծությունն ու սերը: Ի՞նչ հատուկ դասեր քաղեց Դավիթն արարչագործությունից, ինչպես այդ մասին գրված է Սաղմոս 8-ում: Նաև հաշվի առնելով այն, ինչ մենք արարման մասին գիտենք այսօր Լուսնի, աստղերի և այլնի մասին, ի տարբերություն նրա, ինչ հայտնի էր այն ժամանակ, ինչո՞ւ պետք է Դավթի խոսքերը մեզ է՛լ ավելի զարմանալի թվան: _____

Միայն վերջին հարյուր տարում մենք իսկապես սկսել ենք գիտակցել տիեզերական տարածության անվերջությունը և, հետևաբար, մեր ֆիզիկական ոչնչությունը նրա համեմատությամբ: Անհնար է պատկերացնել մի մարդու, ով, նման Դավթին, պատկերացում ունենար այն մասին, թե որքա՞ն մեծ է «երկինքը», եթե դա նրան բացված չլիներ ի

վերուստ: Եթե նա երկյուղած դող էր զգում այն ժամանակ, որքա՛ն ավելի այդպիսի դող պետք է զգանք մենք՝ իմանալով, որ չնայած տիեզերքի անվերջությանը՝ այդ տիեզերքի Արարիչը՝ Աստված, մեզ սիրում է սիրով, որը մենք անգամ ի գործ չենք հասկանալ:

Կարդացե՛ք Սաղմոս 19.1-3-ը: Դավիթն ի՞նչ էր տեսնում երկընթուս՝

Շատերը, նայելով աստղերին, գիտակցում են Աստծո մեծությունը և մարդկության ոչնչությունը, այդ պատճառով Նրան փառք են տալիս Իր հոգատարության համար: Ուրիշները կենտրոնացած են բնության մեջ եղած չարիքի խնդրի վրա և Աստծուն մեղադրում են նրանում, ինչն իրականում իրենց սեփական որոշումների ու սատանայի գործունեության արդյունքն է:

Հավատավոր մարդու համար արարչագործությունն իսկապես վկայում է Աստծո հոգատարության մասին, թեև մենք շրջապատված ենք սատանայի ստեղծած չարիքով: Սակայն մույնիսկ այնպիսի հզոր վկայությունը, ինչպիսին արարված աշխարհն է, ոչ լիակատար հայտնություն է, հատկապես՝ եթե հաշվի առնենք մեղանշման և նրա բերած անեծքի հետևանքները:

Կարդացե՛ք Հովհաննես 14.9-ը և մտածե՛ք խաչված Հիսուսի մասին: Ինչո՞ւ Գողգոթայի խաչը մեզ համար միշտ պետք է լինի Աստծո էության և բնավորության գլխավոր հայտնությունը:

Ուրբաթ

փետրվարի 15

Չեղբայր ուսումնասիրության համար

«Ես նախագգուշացվեցի (1890 թ.), որ այն ժամանակից սկսած, մենք մշտական վեճեր ենք ունենալու: Այսպես կոչված գիտությունն ու կրոնը հակադրվելու են միմյանց, քանի որ սահմանափակ մարդիկ չեն կարողանա հասկանալ Աստծո ամենագործությունն ու մեծությունը: Ինձ ներկայացվեցին Սուրբ Գրքի այս խոսքերը. «Եվ հենց ձեզանից մարդիկ վեր կկենան, որ ծուռ բաներ կխոսեն, որ աշակերտներին իրենց ետևից քաշեն» (Է. Ուայթ, Բժշկական ծառայություն, 98):

Հարցեր քննարկման համար

1. Խորհե՛ք երկրի «եռակի անեծքի» մասին (Է. Ուայթ, Հոգևոր պարզկներ, հտ. 3, 88) (անեծքը Ադամի մեղանշման պատճառով, Կայենի մեղքի

հետևանքով և անդրջրհեղեղյան աշխարհի մեղսավորության պատճառով): Այդ անեծքների ընդհանուր արդյունքը, բազմապատկված հազարամյակներով, նշանակում է, որ ժամանակակից աշխարհը կտրականապես տարբերվում է սկզբում Աստծո կողմից ստեղծված աշխարհից: Հետևաբար ինչո՞ւ մենք՝ ժամանակակից աշխարհի բնակիչներս, պետք է զգույշ լինենք առաջին աշխարհի վերաբերյալ մեր եզրակացություններում:

2. Խորհեցե՛ք գիտության կատարած աշխատանքի մասին, հատկապես՝ կյանքի ծագման ոլորտում: Գոյություն չունեն ցուցանակներ, որոնք կբացատրեին այն, ինչ մենք տեսնում ենք: Գիտությունը զուտ մարդկային հայտնագործություն է, իսկ մարդկային միտքը սահմանափակ հնարավորություններ ունի և հակված է հակադրվել Աստծո հեղինակությանը: Ավելին, սատանայի ազդեցությունն ուժեղ զգացվում է բնության մեջ, այնպես որ շատ բան նրանից, ինչ մենք տեսնում ենք, անհամատեղելի է Աստվածաշնչում աստվածային ինքնահայտնությանը: Այդ պատճառով շատ կարևոր է ավելի շատ վստահել Սուրբ Գրքին, քան գիտությանը, հատկապես՝ այնպիսի բացառիկ իրադարձությունների վերաբերյալ, ինչպիսին մեր աշխարհի արարումն է:
3. Մենք չենք հասկանում Սուրբ Գրքի ու այսպես կոչված գիտության միջև հակասությունների բոլոր տեսանկյունները, բայց Աստված անհամեմատ ավելի իմաստուն է, քան մենք, և մենք պետք է հասկանանք, որ արարումն իր մեջ կրում է անհամեմատ ավելին, քան երբևէ կարող է հայտնաբերել գիտությունը: Ինչո՞ւ մենք չպետք է զարմանանք որոշ անհամապատասխանություններից, որոնք առկա են Աստվածաշնչում նկարագրված գերբնական իրադարձությունների և գիտական մատերիալիստական մոտեցման միջև:
4. Եվս մեկ անգամ կարդացե՛ք Է. Ուայթից վերը բերված մեջբերումը: Մենք ի՞նչ կերպ ենք տեսնում այդ խոսքերի կատարումը մեր եկեղեցում: Մենք ինչպե՞ս կարող ենք հաղթահարել այդպիսի լուրջ վտանգները մեր առաքելության և լուրի համար՝ չզիջելով մեր դիրքերը արարմանը և Սուրբ Գրքին վերաբերող հարցերում: Մենք ինչպե՞ս կարող ենք այդ ընթացքում եկեղեցին որպես «անվտանգ վայր» պահել նրանց համար, ովքեր պայքարում են այդ դժվարին խնդիրների դեմ:
5. Կարդացե՛ք Հռոմեացիս 11.33-36-ը և Հոբ 40.1,2-ը: Որքանո՞վ է մարդկային իմաստությունը հուսալի՝ Աստծո մտահղացումները հասկանալու փորձերում: Մենք ի՞նչ դիրքորոշում պետք է ունենանք այն դժվարությունների վերաբերյալ, որոնց բախվում ենք՝ ջանալով համաձայնեցնել գիտությունը և Սուրբ Գիրքը:

ՀԻՍՈՒՍԸ ՀՈԳՈՒՄ Է ԵՎ ՍԱՏԱՐՈՒՄ

Այս շաբաթվա ուսումնասիրության համար կարդացե՛ք.

Եբրայեցիս 1.3, Կողոսացիս 1.16,17, Հոբ 42, Մատթեոս 5.45, 6.25-34, 10.28:

Հիշելու համարը.

«Եվ իմ Աստվածը լրացնի ձեր ամեն կարողությունն իր հարստության չափով՝ փառքով Քրիստոս Հիսուսում» (Փիլիպեցիս 4.19):

Աստված այնքան ճշգրիտ է ստեղծել ու պահում Իր արարածներին, որ ոմանց դա հանգեցրել է այն մտքին, թե տիեզերքը մի մեխանիզմ է, որին Աստված թույլ է տվել գործել ինքնուրույն:

Սակայն ավելի լավ է տիեզերքը համեմատել ոչ թե մեխանիզմի, այլ երաժշտական գործիքի հետ, որն Աստված օգտագործում է՝ հնչեցնելու ցանկալի «մեղեդին»: Այսինքն՝ Նա մշտապես սատարում է Իր արարածներին:

Տիեզերքում ոչինչ գոյություն չունի Աստծուց անկախ: Նա է ստեղծել այն ամենը, ինչ արարված է: «Ամեն ինչ նրանով եղավ, և առանց նրա ոչինչ չեղավ, ինչ որ եղավ» (Հովհաննես 1.3): Ավելին, Նա պահում է Իր ստեղծած ամեն բան: Ապշեցուցիչ է, որ Տիեզերքն ստեղծողն ու պահողը խաչվել է հանուն մեզ:

«Պողոս առաքյալը Սուրբ Հոգու ազդեցության ներքո Քրիստոսի մասին գրում է, որ «ամեն բաները նրանով և նրա համար ստեղծվեցին: Եվ նա ամենից առաջ է, և ամեն բան նրանով է հաստատ» (Կողոսացիս 1.16,17): Ձեռքերը, որոնք աշխարհները պահում էին տարածության մեջ, ձեռքերը, որոնք պահպանում են կարգավորված շարժումը և անդադրում գործունեությունը Աստծո ողջ տիեզերքում, այդ ձեռքերը խաչին գամվեցին հանուն մեզ» (Է. Ուայթ, Դաստիարակություն, 132):

Աստված սադարում է

Կարդացե՛ք Եբրայեցիս 1.3-ը և Կողոսացիս 1.16,17-ը: Ո՞րն է Հիսուսի դերը տիեզերքում կյանքի պահպանման հարցում: _____

Իր գործությամբ Հիսուսը շարունակում է պահպանել տիեզերքի գոյությունը: Տիեզերքն ինքնուրույն չէ, նրա գոյությունը կախված է աստվածային կամքի մշտական դրսևորումից: Այդ փաստը հերքում է դեիզմի տեսությունն այն մասին, որ Աստված ստեղծել է աշխարհն ու թողել, որ այն զարգանա ինքնուրույն, առանց Արարչի որևէ հետագա միջամտության: Աստվածաշունչը բացառում է նման տեսությունները:

Աստված նաև չի գտնվում արարչագործության ներսում՝ մշտապես ստեղծելով այն, ինչպես պնդում են պանթեիզմի (Աստված և տիեզերքը միևնույնն են) կամ պանենթեիզմի (Աստված գտնվում է տիեզերքում, ինչպես եթե այն լիներ Նրա սեփական մարմինը) կեղծ տեսությունները: Աստված ոչ մի կերպ կախված չէ տիեզերքից: Նա եղել և շարունակում է մնալ անկախ դրանից: Տիեզերքը կախված է Աստծուց, Աստված կախված չէ տիեզերքից:

Կարդացե՛ք Ա Կորնթացիս 8.6-ը և Գործք առաքելոց 17.28-ը: Պողոսն ինչպե՞ս է նկարագրում մեր փոխադարձ կապը Հիսուսի հետ: _____

Ամեն ակնթաթ, օրեցօր մենք կախված ենք Աստծո սատարող գործությունից: Նրա սիրո շնորհիվ մենք շարունակում ենք գոյություն ունենալ, աշխատել, շփվել: Դա հատկապես ակնհայտ է նրանց կյանքում, ովքեր իրենց նվիրել են Աստծուն, ովքեր ապրում են, ինչպես ասում է Պողոսը, «Քրիստոսում» (Բ Կորնթացիս 5.17, Եփեսացիս 2.10: *Ուշադրություն դարձրե՛ք արարմանը հղումներին այդ համարներում*): Սակայն փրկությունը մերժողները նույնպես կախված են իրենց կյանք պարզևող սատարող ուժից: Դանիելը հստակ կերպով ընդգծեց այդ միտքը, երբ Բաղդասար թագավորին ասաց. «Աստծուն, որի ձեռքին է քո շունչը, և որինն են քո բոլոր ճանապարհները, չփառավորեցիր» (Դանիել 5.23):

Այս ամենն ի նկատի ունենալով՝ մենք ինչպե՞ս ենք հասկանում ազատ կամքի և ընտրության ազատության իրական լինելը: Մեր

գոյության այդ բաղադրիչներն ինչո՞ւ են այդքան կարևոր մեր հավատի համար:

Երկուշաբթի

փետրվարի 18

Առաքաձեռն Պարգևողը

Ծննդոց 1.29,30 տեքստերը ցույց են տալիս, որ ստեղծելով կենդանի էակներին, Աստված հոգաց նրանց սննդի մասին: Խոտը, մրգերը, սերմերը սնունդ էին մարդկանց և կենդանիների համար: Գոյություն չունեին գիշատչությունը կամ պայքարը հանուն ռեսուրսների: Առատաձեռն Պարգևողը բավականաչափ սնունդ էր ստեղծել յուրաքանչյուրի համար, որպեսզի բոլորը կարողանային սնվել առանց բռնության դիմելու անհրաժեշտության:

Ինչպիսի՞ հակադրություն էվոլյուցիայի տեսության առաջարկած գոյության մոդելի հետ, որը պնդում է. մարդկային կյանքը և առհասարակ ողջ գոյություն ունեցող կյանքը առկա է բացառապես գիշատչության և առավել հարմարվածների գոյատևման բռնի գործընթացի շնորհիվ: Ծննդոց գրքի առաջին գլուխներում ոչ մի նման բան չկա: Հակառակը, դրանք բացահայտում են մեզ այն աշխարհը, որն սկզբում եղել է դրախտ: Աստվածաշնչում այսպիսի խոսքեր են գրված. «Եվ Աստված տեսավ բոլորն, ինչ որ արել էր, և ահա շատ բարի էր» (Ծննդոց 1.31):

Կարդացե՛ք Ծննդոց 2.8,9-ը: Այս հատվածում ի՞նչ է ասվում Ադամի ու Եվայի կարիքների համար Աստծո հոգածության մասին:

Մենք արդեն ասել ենք, որ Աստված սնունդ էր ստեղծել Իր բոլոր արարածների, այդ թվում՝ նաև մարդու համար: Շարունակությունը կարդալով՝ մենք տեսնում ենք, թե ինչպես է Արարիչն անում հաջորդ քայլը: Նա ոչ միայն սնունդ տվեց ամեն կենդանի արարածի, այլ նաև Ադամի ու Եվայի համար պատրաստեց հատուկ այգի, որտեղ աճում էին գեղեցիկ ծառեր, որոնք համեղ պտուղներ էին տալիս (*տե՛ս Ծննդոց 2.9*): Այդ հիասքանչ այգին, որում կար բազմազան սնունդ, վկայում էր Աստծո անսահման առատաձեռնության, սիրո ու շնորհի մասին: Դա շնորհի պարգև էր. չէ՞ որ Ադամն ու Եվան ոչ մի այնպիսի բան չէին արել, որպեսզի վաստակեին այն, բայց անհատույց հարուստ պարգև ստացան:

Ինչպես ասվել է նախորդ դասին, մենք շատ հեռու ենք գնացել սկզբնական արարչագործությունից: Մեր աշխարհը շատ խիստ վնաս-

ված է: Փաստորեն, երկրի վրա անվնաս մնացած որևէ բան չկա: Բայց նույնիսկ այդ ողջ անկատարության մեջ առկա է Աստծո սիրո հզոր վկայությունը:

«Բնությունը ուժ է, սակայն բնության Աստված սահմանափակված չէ իր հզորության մեջ: Նրա գործերը վկայում են Նրա բնավորության մասին: Նրանք, ովքեր Աստծո մասին դատում են Նրա գործերով, ոչ թե նշանավոր մարդկանց ենթադրություններով, Նրա ներկայությունը կտեսնեն ամեն ինչում» (Է. Ուայթ, Ժամանակի նշանները, 1884 թ. մարտի 13): Նայե՛ք բնությանը: Մենք ինչպե՞ս ենք տեսնում «Նրա ներկայությունը ամեն ինչում»:

Երեքշաբթի

փետրվարի 19

Բնական չարիքը

Ամենալուրջ հարցերից մեկը, որին բախվում են սիրող Աստծուն հավատացողները, չարի խնդիրն է ոչ թե մարդկանց կողմից դրսևորվող չարի, այլ այսպես կոչված բնական չարիքի խնդիրը: Նկատի են առնվում բնական աղետները (ջրհեղեղները, փոթորիկները, երաշտները, երկրաշարժերը և այլն), որոնք շատ ցավ ու տառապանք են պատճառում ոչ միայն մարդկանց, այլ նաև կենդանիներին:

Ինչպե՞ս հասկանանք այդ ամենը: Ի վերջո, եթե Աստված իշխում է ստեղծագործությանը, ինչո՞ւ են այդպիսի բաներ տեղի ունենում:

Աստվածաշնչյան ամենասիին գրքերից մեկը՝ Հոբի գիրքը, բացահայտում է, թե ինչպես այդ (և այլ) հարցերը Հոբի համար ցավագին իրականություն դարձան (տե՛ս դաս 4):

Կարդացե՛ք Հոբ 42-ը: Ի՞նչ հարցերի է պատասխանում այդ գլուխը: Ի՞նչ հարցեր են մնում անպատասխան: _____

Հոբի գիրքը կարևոր ճշմարտություններ է բացահայտում մեծ պայքարի մասին (տե՛ս նաև Հայտնություն 12.12), որոնք օգնում են մեզ՝ հիմք ձևավորել չարի ծագման ըմբռնման համար: Սակայն մեծ պայքարի սցենարը չի բացատրում չարի ի հայտ գալու յուրաքանչյուր դեպք: Փաստորեն, եթե չարը հնարավոր լիներ բացատրել, հնարավոր կլիներ նաև արդարացնել այն, *իսկ մենք երբեք չենք կարողանա անել դա*: Մեծ պայքարը կարող է լուսաբանել չարի խնդրի շատ կողմեր, բայց դա միշտ չէ, որ պատասխանում է չարի դրսևորման յուրաքանչյուր առանձին դեպքի մասին հարցերին:

Հորը չէր հասկանում, չենք հասկանում և մենք, երբ տեսնում ենք այդպիսի աղետալի կորուստներ: Թեև Աստված խոսում էր Հորի հետ, Նա պատասխաններ չտվեց նրա հարցերին, չբացատրեց տեղի ունեցածի պատճառը, Նա պարզապես հիշեցրեց Հորին՝ շատ բաներ նա ի վիճակի չէ ըմբռնել, նա պետք է վստահի Աստծուն, ինչ և Հորը արեց: Մենք նման փորձառություն ենք ապրում, երբ պատասխան չենք ստանում մեր հարցերին: Բայց Հորի պատմությունն իրականում օգնում է մեզ՝ հասկանալ չարի բնույթը և ցույց է տալիս, որ Աստված գիտի մեր ապրումների մասին:

Կարդացե՛ք Է. Ուայթից մեջբերումը դասի սկզբում: Այդ մեջբերումն ինչպե՞ս է օգնում մեզ՝ ավելի լավ հասկանալ չարի հարցը, չե՞ որ մեզ հայտնի է, որ Աստված նույնպես դաժան տառապանքներ կրեց դրա պատճառով:

Չորեքշաբթի

փետրվարի 20

Կառավարելով աղավաղված արարչագործությունը

Կարդացե՛ք Մատթեոս 5.45-ը և Սաղմոս 65.9,10-ը: Ինչպե՞ս է գործում Աստված՝ սատարելու համար Իր արարածներին: Դա ի՞նչ է ասում մեզ արարված աշխարհի հարցում Աստծո շահագործվածության մասին:

Մեզ ծանոթ են արևի լույսն ու անձրևը, և գիտնականները նկարագրում են այդ երևույթներին ուղեկցող գործընթացները: Բայց գիտությունը չի կարող բացատրել ամեն բան: Դրա հետևում կանգնած է Աստված, ով անդադար հոգում է Իր արարածների կարիքները: Մենք կարող ենք չհասկանալ Նրա ճանապարհները, սակայն գիտենք, որ Նա վերահսկում է ամեն բան: Ինչպես վարժ երաժիշտը, նվագելով իր գործիքը, այնքան հիասքանչ հնչյուններ է արտաբերում, որ մեր ուշադրությունը սևեռված է ավելի շատ երաժշտությանը, քան հենց երաժիշտին, այդպես էլ Աստված արարչագործությունը կառավարում է այնպես, որ մենք հաճախ տեսնում ենք բուն կարգուկանոնը և զարմանում ենք արարչագործության վեհությամբ: Միևնույն ժամանակ, մենք կարող ենք չգիտակցել, որ այդ ամենի հետևում կանգնած է Աստված, ով կառավարում է Տիեզերքը Իր կամքով, որպեսզի ամեն բան գործի ներդաշնակ՝ Իրեն սիրողների համար ի բարին (Հռոմեացիս 8.28):

Ի՞նչ ընդհանուր երևույթ է հիշատակվում հետևյալ տեքստերում՝ Ծննդոց 8.1, Ելից 10.13, Թվոց 11.31: _____

Քամին սովորական բնական երևույթ է, և մենք, ընդհանուր առմամբ, հասկանում ենք, թե ինչից է այն առաջանում: Բայց այդ տեքստերում քամին ի հայտ է գալիս հատուկ հանգամանքների կապակցությամբ: Մենք կարող ենք դրանք բնութագրել որպես «կանխորոշված քամիներ»: Դրանք ի հայտ են գալիս հատուկ ժամանակ և հատուկ վայրերում՝ հատուկ նպատակներով: Թեև դրանք կարող են բնական թվալ, գոյություն ունի անտեսանելի Պատճառ, որն Իր նպատակներն իրականացնում է Իր կամքին համապատասխան՝ օգտագործելով Նրա նպատակների իրականացման համար ստեղծված բնությունը:

Դ Թագավորաց 20.9-11 տեքստերում մենք հանդիպում ենք Աստվածաշնչի ամենաարտասովոր հրաշքներից մեկի նկարագրությանը: Արևի և երկրի փոխազդեցությունը և դրանով պայմանավորված՝ օրվա երկարությունը, թվում է, բնության մեջ ամենակայուն երևույթներն են դիտարկումների ողջ ժամանակահատվածում: Պատկերացրե՛ք ներկայիս գիտական հասարակության արձագանքը, եթե նման իրադարձություն տեղի ունենար մեր օրերում: Սակայն մենք պետք է հարցնենք. «Եհովայի համար դժվար բան կա՞ արդյոք» (Ծննդոց 18.14): Այդ հրաշքը, ինչպես և շատ ուրիշները, վկայում են, որ ոչ ամեն ինչ է մեզ հայտնի, և ամենևին էլ ոչ ամեն բան ենք մենք հասկանում արարչագործության և տիեզերքում Աստծո գործերի մասին: Այդ պատճառով էլ այդքան կարևոր է անձամբ ճանաչել Աստծուն և անձնական փորձառությամբ զգալ Նրա սիրտ իրական լինելը: Այդպես մենք սովորում ենք վստահել Նրան՝ չնայելով այն բանին, ինչ մեզ անհասկանալի է:

Հինգշաբթի

փետրվարի 21

Հոգալով խեղված արարչագործության մասին

«Մտիկ արեք երկնքի թռչուններին, որ չեն սերմում, և ոչ էլ հրնձում, և ոչ՝ ամբարների մեջ ժողովում, և ձեր երկնավոր հայրը կերակրում է նրանց. չէ՞ որ դուք նրանցից ավելի լավ եք» (Մատթեոս 6.26):

Նույնիսկ այն բանից հետո, երբ Ադամն ու Եվան մեղանչեցին և արդեն չէին կարող գտնվել Եդեմում, Աստված հոգաց նրանց ամենօրյա կարիքները: Մեղքն իր հետ նոր կարիք բերեց՝ հագուստի անհրա-

ժեշտությունը: Աղամն ու Եվան փորձում էին իրենց համար հագուստ պատրաստել, սակայն թզենու տերևները վատ հումք էին դրա համար: Ինչ-որ ավելի լավ բան էր անհրաժեշտ, և Աստված նրանց կաշվե հագուստ հագցրեց: (Մենք այդ հագուստի իմաստի մասին կխորհենք մեկ այլ դասում): Գլխավորն այն է, որ Աստված հոգաց նրանց կարիքները՝ չնայելով այն բանին, որ նրանք մեղանչել էին: Սա Աստծո շնորհի ևս մեկ օրինակ է, ով մեզ պարգևում է ամեն անհրաժեշտը, թեև մենք արժանի չենք դրան:

Կարդացե՛ք Մատթեոս 6.25-34-ը: Ի՞նչ կարևոր լուր է հաղորդում Աստված այդ համարներում: Մենք ինչպե՞ս կարող ենք հասկանալ դա՝ այն ողբերգությունների ու փորձությունների համատեքստում, որոնք մեր կյանքի անբաժան մասն են: _____

Այս խոսքերը լի են մխիթարությամբ, և մենք պետք է դրանց հուսանք ամբողջ սրտով, հոգով ու մտքով, հատկապես՝ տառապանքների, կորուստների ու կարիքի ժամանակ: Հիսուսը մահացել է *մեր փոխարեն*, ոչ թե շուշանների ու թռչունների: Մենք կարող ենք վստահ լինել մեր հանդեպ Նրա սիրուն՝ չնայելով այն հանգամանքներին, որոնք երբեմն, ինչպես մենք ամենքս գիտենք, լինում են սարսափելի: Ամենուրեք մենք տեսնում ենք քաղց, երաշտ, ջրհեղեղներ, համաճարակներ ու մահ, և քրիստոնյաները նույնպես ապահովագրված չեն այդ ողբերգություններից:

Աստված Իր ժողովրդին շքեղ կյանք չի խոստացել, որում չի լինի տառապանք, բայց Նա խոստացել է հոգ տանել մեր կարիքների մասին և ամրացնել մեզ, որպեսզի մենք կարողանանք դիմակայել փորձություններին: Մենք չենք կարող պարզապես մոռանալ մեծ պայքարի իրողության և այն մասին, որ գտնվում ենք ընկած աշխարհում:

Կարդացե՛ք Մատթեոս 10.28-ը: Այդ համարը, ինչպես նաև այսօրվա համար առաջարկված մյուս համարները ինչպե՞ս են օգնում մեզ՝ գլուխ հանել կյանքի դաժան իրողությունից:

Ուրբաթ

փետրվարի 22

Յեպագա ուսումնասիրության համար

«Եվ, այնուամենայնիվ, գիտնականները ենթադրում են, թե իրենք ի վիճակի են հասկանալ Աստծո իմաստությունն այն բանում, ինչ Նա արարել է կամ կարող էր արարել. Աստծուն Նրա իսկ օրենքներով

սահմանափակելու գաղափարը լայն տարածում է գտել: Մարդիկ կա՛մ հերքում են Աստծո գոյությունը, կա՛մ համառորեն հրաժարվում են ինչ-որ բան իմանալ Նրա մասին, կա՛մ էլ ցանկանում են բացատրել ամեն բան՝ անգամ մարդկային սրտի վրա Սուրբ Հոգու ազդեցությունը: Նրանք ո՛չ երկյուղածություն ունեն Նրա անունից, ո՛չ վախ՝ Նրա զորությունից: Նրանք չեն հավատում գերբնականին, չեն հասկանում ո՛չ Աստծո օրենքները, ո՛չ Նրա անվերջ զորությունը, որ գործում է իրենց մեջ՝ Նրա կամքի կատարման համար: Սովորաբար «բնության օրենք» հասկացությունը ենթադրում է այդ օրենքներից նրանք, որոնք մարդիկ ի վիճակի են եղել հայտնագործել, և որոնք կառավարում են ֆիզիկական աշխարհը: Բայց որքա՛ն սահմանափակ են նրանց գիտելիքները, և որքա՛ն անընդգրկելի է այն ոլորտը, որտեղ Արարիչը կարող է գործել Իր սեփական օրենքներին համաձայն՝ շատ հեռու գնալով մահկանացու էակների ըմբռնման ու բանականության շրջանակներից» (Է. Ուայթ, Նահապետներ և մարգարեներ, 114):

Կարդացե՛ք նաև Է. Ուայթ, Վկայություններ եկեղեցու համար, հտ. 8, 259-261, «Բնության օրենքները» գլուխը:

Հարցեր քննարկման համար

1. Ուշադիր կարդացե՛ք վերը բերված մեջբերումը Է. Ուայթից: Ինչի՞մ մասին է այստեղ խոսվում: Ժամանակակից գիտնականները հենց այդպիսի՞ տեսակետներ ունեն, որոնց մասին խոսում է Սարգարեական Հոգին:
2. Ժամանակակից գիտությունը նշանակալիորեն առաջ է շարժվել բացատրելու հնարավորության մեջ, թե ինչու են տեղի ունենում կամ տեղի չեն ունենում այս կամ այն երևույթները: Խնդիրը ոչ թե «բնական միջոցներն» ու «բնության օրենքներն» են, այլ գաղափարն այն մասին, որ այդ միջոցների ու օրենքների հետևում ոչ ոք չկա, և առհասարակ, ոչ մի գերբնական ուժ էլ գոյություն չունի: Ի՞նչն է սխալ այդ տեսակետում: Ինչո՞ւ է այն անմիտ (չէ՞ որ այդ օրենքները նույնպես ինչ-որ մեկը պետք է սահմաներ), և չի համապատասխանում Աստվածաշնչի հիմնարար ուսմունքին:
3. Ինչո՞ւ է երաժշտական գործիքի կերպարը ի զորու տալ արարչագործության հետ Աստծո փոխհարաբերությունների առավել ճշգրիտ պատկերը, քան այդ կարող է անել մեխանիզմի կերպարը:
4. Սուրբ Գրքից է՞լ ինչ օրինակներ դուք կարող եք բերել, երբ Աստված հատուկ իրադարձություններ էր կյանքի կոչում, որոնք մենք կարող էինք ընկալել որպես «բնության ուժեր»: Տես, օրինակ, Գ Թագավորաց 19.11,12-ը:

ԸՆՏԱՆԻՔԸ ԵՂԵՄԻՑ ԵԿԱԾ ՊԱՐԳԵՎ Է

Այս շաբաթվա ուսումնասիրության համար կարդացե՛ք.

Ծննդոց 2.18-25, Մարկոս 10.7-9, Եփեսացիս 5.22-25, Մաթթեոս 5.27-30, Բ Կորնթացիս 3.18:

Հիշելու համարը.

«Եվ Եհովա Աստվածն ասաց. Լավ չէ, որ մարդը մենակ լինի. նրա նման մի օգնական չինեմ իրեն հարմար» (Ծննդոց 2.8):

Մտորե՛ք երջանիկ ամուսնության և սիրող ընտանիքի օրինությունների մասին: Որքա՛ն երջանիկ են մեզան փորձառություն ունեցող մարդիկ: Յավոք, շատ մարդկանց համար ամուսնությունը դարձել է ավելի շատ ցավ ու ցասում, քան ուրախություն ու խաղաղություն բերող փորձառություն: Սակայն այն դրա համար չէ սահմանվել, այդպես չպետք է լիներ: Այդքան շատ ամուսնությունների ողբալի վիճակը ակներևորեն ու անհերքելիորեն հաստատում է այն ետլընթացի մասին, որ մարդկությանը պատճառել է մեղքը:

«Աստված տոնում էր առաջին ամուսնությունը: Այդպիսով, ամուսնական օջախը նույնպես ստեղծվել է տիեզերքի Արարչի կողմից: «Ամուսնությունը ամեն կողմանե պատվական է [թող լինի]» (Եբրայեցիս 13.4): Այն ամենաառաջին պարզևներից մեկն է, որ Աստված տվել է մարդկանց: Ամուսնությունը եղել է այն երկու սահմանումներից մեկը, որ Ադամը դրախտի դարպասներից դուրս տարավ անկումից հետո: Երբ ամուսնության մեջ ղեկավարվում են աստվածային սկզբունքներով և հնազանդվում են դրանց, այդ ժամանակ այն օրինություն է դառնում, օգնում է պահպանել բարոյական մաքրությունը և մարդկային ցեղի երջանկությունը: Այդպիսի ամուսնությունը բավարարում է հասարակական պահանջները և մարդուն վեհացնում է ֆիզիկապես, մտավորապես ու բարոյապես» (Է. Ուայթ, Նահապետներ և մարգարեներ, 46):

Որքա՛ն հրաշալի իդեալ է: Այս շաբաթվա դասը դիտարկում է երջանիկ ամուսնության որոշ սկզբունքներ:

«Լավ չէ»

Աստված մեր աշխարհին ստեղծել է ոչնչից՝ Իր խոսքի գերբնական զորությամբ: Արարման մասին պատումի մեջ ամեն փուլը գնահատվում է «բարի է» բառերով: Ամեն ինչի ավարտին հնչում է «շատ բարի է» արտահայտությունը (Ծննդոց 1.31):

Սակայն այդ ողջ հրաշագեղության մեջ կար ինչ-որ բան, որի մասին ասված է՝ «Լավ չէ»: Կարդացե՛ք Ծննդոց 2.18-ը: Ի՞նչն էր, որ «Լավ չէր», և ինչո՞ւ: Ի՞նչ է մեզ ասում այս տեքստը: _____

Աստված արարման բոլոր փուլերը՝ մինչև Ադամի արարումը, գնահատում էր «բարի է» բառերով: Այդ պահին Ադամը միակ մարդն էր: Թեև նա ստեղծվել էր Աստծո պատկերով, սակայն միայնակ չէր կարող լիովին արտացոլել Աստծո պատկերը, քանի որ Աստված գոյություն ունի Աստվածության մյուս Անձերի հետ փոխհարաբերության մեջ: Աստված Իր մեջ ներառում է Հորը, Որդուն և Սուրբ Հոգուն: Այդ պատճառով Ադամն իր նմանի կարիք ուներ, ում հետ կկարողանար կառուցել փոխադարձ սիրով և համագործակությամբ լի փոխհարաբերություններ, որոնք կարտացոլեին Աստվածության ներսում առկա սիրով լի փոխհարաբերությունները:

Կարդացե՛ք Ծննդոց 2.19-21-ը: Ո՞ր գործողությունից հետո է Աստված քուն բերում Ադամի վրա և հետո կնոջն ստեղծում նրա մարմնից: Նախորդ գործողությունն ինչպե՞ս կարող է Ադամի համար կապված լինել կնոջ ստեղծման հետ: _____

Ակնհայտորեն, պատասխանը կարելի է գտնել 20-րդ համարի վերջին դարձվածքի մեջ: Անուն տալով կենդանիներին՝ Ադամը պետք է նկատեր, որ ի տարբերություն իրեն՝ միակ մարդու, նրանք բոլորն ունեն գույգեր, որոնք բաղկացած են արական և իգական սեռերից: Մենք կարող ենք վստահ լինել, որ Աստված հենց սկզբից մտադիր էր Ադամին կին տալ: Հնարավոր է՝ Տերը ցանկանում էր, որ Ադամն զգա այդ ջերմ ցանկությունը, զգացողությունը, որ իր կյանքում ինչ-որ բան պակասում է, որպեսզի ավելի ուշ նա ըստ արժանվույն գնահատեր այն պարզև, որ Տերը մտադիր էր տալ նրան՝ կնոջը:

Ուշադրություն դարձրեք ողջ արարչագործությանը տրված «բարի է» գնահատականի և Ադամի միայնակության վերաբերյալ արված «լավ չէ» հայտարարության միջև եղած հակասությանը: Ի՞նչ է դա մեզ ասում փոխհարաբերությունների արժեքավորության մասին: Դուք ի՞նչ կարող եք անել՝ ձեզ համար կարևոր փոխհարաբերությունների ամրապնդմանը նպաստելու համար:

Երկուշաբթի

փետրվարի 25

Ադամի օգնականը

Ծննդոց 2.20 տեքստը, որտեղ Ադամն անուններ է տալիս կենդանիներին, օգնում է տեսնել, թե մարդը որքան է տարբերվում մյուս երկրային արարածներից: Ադամին նման ոչ մի կենդանի չկար: Անգամ կապիկների մեջ չգտնվեց մարդուն նմանը, որովհետև Ադամը կապիկի նման չէր: Մեզ համար կարևոր է հիշել այդ մասին, քանի որ մեր հասարակության մեջ շատերը հավատում են, որ մարդիկ պարզապես «առաջադիմած» կապիկներ են: Մենք կապիկներ չենք, և կապիկը ոչ մի կերպ չէր կարող դառնալ Ադամի օգնականը, ինչպես և այսօր նա չի կարող մեզ համար փոխարինել մարդու հետ փոխհարաբերություններին:

Կարդացե՛ք Ծննդոց 2.21, 22-ը: Աստված ինչպե՞ս օգնական արարեց Ադամի համար: Ինչո՞ւ դա նշանակություն ունի: _____

Նման նրան, ինչպես Աստված անձամբ կերտեց Ադամի մարմինը հողի փոշուց, այնպես էլ Նա անձամբ կերտեց Եվայի մարմինը՝ դրա համար վերցնելով Ադամի կողոսկրերից մեկը: Աստծուն Եվայի ստեղծման համար անհրաժեշտ չէր Ադամի կողոսկրը: Նա կարող էր կնոջն ստեղծել ճիշտ այնպես, ինչպես և Ադամին, կամ էլ մի խոսքով գոյության կոչել նրան: Բայց Աստված պատճառ ուներ՝ Եվային ստեղծել հենց Ադամի կողոսկրից: Եթե տղամարդն ու կինը ստեղծվեին միանգամայն առանձին, դա կարող էր նշանակել, որ էությանը նրանք միմյանցից բացարձակապես անկախ էակներ են: Բայց երկու մարդկանց մեջ մարմնի ընդհանուր մասը ցույց է տալիս, որ երկուսը միավորվել էին՝ մեկ մարմին դառնալու համար:

Ստեղծելով Եվային՝ Աստված նրան բերեց Ադամի մոտ, որպեսզի կինը դառնար նրա օգնականը (*համար 18*): Եվան ստեղծվել էր Ադամից (*համար 22*) և պարզևկեց նրան (*համար 22*): Գործընթացը, որի միջո-

ցով Աստված ստեղծեց Եվային, հստակ կերպով վկայում է, որ Նա կարող էր Ադամին պարզել ցանկացած ընկերոջ, ում կարիքը նա ուներ: Այս հանգամանքը կարևոր է դառնում ավելի ուշ, երբ Ադամը բախվում է փորձությանը՝ Եվայի հետ մեկտեղ համտեսել՝ արգելված պտուղը, թե՞ ճգնաժամային իրավիճակում վստահել Աստծուն: Ադամը Աստծուն վստահելու համար բավականաչափ հիմքեր ուներ, և դա էլ ավելի ծանրացրեց նրա մեղքը:

Կարդացե՛ք Ծննդոց 2.23-ը: Ադամն ի՞նչ ասաց Եվային: _____

Տեսնելով Եվային՝ Ադամն այնքան հուզվեց, որ այդ պահին սկսեց բանաստեղծորեն խոսել: Դա Աստվածաշնչի առաջին բանաստեղծությունն է, այն արտահայտում է Ադամի վերաբերմունքն իր կնոջ հանդեպ և նրանց փոխհարաբերությունների սերտությունը: Կինը պետք է հավասար լիներ ամուսնուն՝ ևս մեկ տեսանկյուն, որը խախտվեց մեղքի պատճառով:

երեքշաբթի

փետրվարի 26

Իդեալական ամուսնությունը

Գրող Վիլյամ Ֆոլքները մի անգամ ամուսնությունն անվանել է «սխալմունք» և գրել, որ «դրանում խաղաղությունը պահպանելու միակ միջոցը... մնալ առաջին և միակ կնոջ հետ, բայց նրանից հնարավորինս հեռու մնալ՝ հուսալով, որ դու նրանից ավելի երկար կապրես»: Սա մի ցավալի մեկնաբանություն է, որը բնորոշում է շատ ամուսնությունների վիճակը:

Կարդացե՛ք Մարկոս 10.7-9-ը: Աստվածաշնչյան ո՞ր տեքստերն էր մեջբերում Հիսուսը այդ հատվածում: Լավ ամուսնության ի՞նչ բնութագիր են պարունակում Հիսուսի խոսքերը: _____

Սեփական ընտանիք ստեղծելու նպատակով ծնողներին թողնելու առավելություններն այնքան լավ հայտնի են, որ հազիվ թե հարկ լինի դրանք հիշատակել: Ամուսինների հարազատների հետ խնդիրները հանգեցնում են ամուսնական տարաձայնությունների: Դեպի երջանիկ ընտանիք տանող առաջին քայլերից մեկը ամուսինների անկախության նկատմամբ հարգանքն է, որն արտահայտվում է ծնողներից առանձին

ապրելու ձգտման մեջ, եթե միայն այդպիսի հնարավորություն կա: Այն դեպքերում, երբ դա հնարավոր չէ, միևնույնն է, անհրաժեշտ է հարգանք դրսևորել ամուսնության մասնավոր, ինտիմ տեսանկյան հանդեպ:

Միաբանությունը լավ ամուսնության արտահայտություններից մեկն է: Միաբանությունը չի նշանակում, թե զուգընկերներից յուրաքանչյուրը չպետք է օգտագործի իր բանականությունը, նրանք պետք է միասնական լինեն միմյանց և իրենց միության համար լավագույնն անելու նպատակի մեջ:

Հիսուսը մաս ընդգծում էր ամուսնության անխախտելիությունը: Ամուսնությունը չի ենթադրում պատահական փոխհարաբերություններ, որոնք ցանկության դեպքում հնարավոր է պահպանել կամ խզել: Դա պարտավորություն է ողջ կյանքի համար: Մարդիկ, ովքեր իրենց պատրաստ չեն զգում մման պարտավորության համար, պետք է այդ քայլը հետաձգեն այնքան, մինչև որ պատրաստ կլինեն:

Կարդացե՛ք Եփեսացիս 5.22-25-ը: Այդ համարներն ինչպե՞ս են բացահայտում լավ ամուսնության սկզբունքները: _____

Ամուսնու արտոնությունն այն է, որ սիրո ծառայության մեջ իրեն նվիրի կնոջը, ինչպես և Ջրիստոսն Իրեն նվիրեց եկեղեցուն: Կինն, իր հերթին, պետք է հարգի ամուսնուն և համագործակցի նրա հետ՝ ընդհանուր նպատակներին հասնելու համար: Ահա լուծումը տարածայնությունների դեպքում, որոնք մեղքը մտցրել է ամուսնական փոխհարաբերությունների մեջ: Անշահախնդիր սիրուն ի պատասխան՝ կլինի հարգանք, սեր և երկուստեք երջանկություն: Մեր տները կարող են դառնալ երկնքի կանխավայելումը:

Չորեքշաբթի

փեյրվարի 27

Պաշտպանելով արժեքավորը

Մարդկանց հանդեպ Աստծո սիրո մեծագույն օրինակներից մեկը կարելի է տեսնել մարդկային մտերմիկ, ինտիմ հարաբերությունների մեջ: Դա իսկապես Աստծո հրաշալի պարզկներից է: Բայց, ինչպես և մյուս պարզկները, այն չի տրվել առանց պայմանների: Աստված որոշակի կանոններ է սահմանել: Նա Իր կամքն արտահայտել է չափազանց հստակորեն. ինտիմ հարաբերությունները պետք է լինեն ամուսնու և կնոջ, տղամարդու և կնոջ միջև, և բացառապես միայն ամուսնության

համատեքստում: Հարաբերությունների ցանկացած այլ ձևերը մեղք են համարվում:

Կարդացե՛ք Մատթեոս 5.27-30-ը: Տեսե՛ք, թե որքան լրջորեն է Հիսուսը վերաբերվում այն հարցերին, որոնց մասին խոսում է: Վերջին հաշվով, ի՞նչ է դրված խաղաքարտի վրա: _____

Որքան էլ մեզ դուր գա (և դա ճիշտ է) ուշադրություն նվիրելը շնորհին և ներմանը, որ մեղավորներին պարզևում է Հիսուսը, մենք չենք կարող մոռանալ բարոյականության բարձր չափանիշները, որոնցով Նա ապրում էր և որոնք քարոզում էր: Դժվար է պատկերացնել, թե ինչպես Հիսուսը կարող էր նախազգուշացնել սեռական անբարոյականության մասին առավել խիստ, քան շարադրված է այդ մի քանի համարում: *Հանե՛լ աչքը: Կտրե՛լ ձեռքը:* Եթե դա է պահանջվում մաքրությունը պահպանելու համար, նշանակում է՝ արժե դա անել, հակառակ դեպքում դուք կարող եք կորցնել հավիտենական կյանքը:

«Բոլոր նրանք, ովքեր հայտարարում են, թե հնազանդվում են Աստծո օրենքին, եթե զատ լինեին անօրենությունից, իմ հոգին հանգիստ կլինեիր. բայց նրանք ազատ չեն: Անգամ նրանցից ոմանք, ովքեր պնդում են, թե պահում են Աստծո բոլոր պատվիրանները, գործում են շնության մեղքը: Ես ի՞նչ կարող եմ ասել՝ արթնացնելու համար նրանց կոշտացած զգայունակությունը: Խստորեն պահպանվող բարոյական սկզբունքները հոգու միակ պաշտպանությունն են» (Է. Ուայթ, Խորհուրդներ առողջ կենսակերպի մասին, 621, 622):

Որքան էլ գորեղ լինեն Հիսուսի վերը բերված նախազգուշացումները, մենք պետք է նաև հիշենք այն կնոջ պատմությունը, ով բռնվել էր շնություն գործելիս (Հովհաննես 8.1-11): Մենք ինչպե՞ս կարող ենք ճիշտ հավասարակշռություն պահպանել Հիսուսի պատվիրած չափանիշներին հետևելու և մեղավորի հանդեպ գթասրտություն ու կարեկցանք դրսևորելու միջև, ինչպես ցույց է տրված այս պատմության մեջ:

Հինգշաբթի

փետրվարի 28

Ամուսնությունը՝ որպես եկեղեցու այլաբանական պարկեր

Աստվածաշունչն ուսումնասիրող մարդկանց քաջ հայտնի է, որ

ինչպես Հին, այնպես էլ Նոր Կտակարաններում ամուսնությունը ծառայում է որպես Աստծո և Նրա ընտրյալ ժողովրդի միջև փոխհարաբերությունների խորհրդանիշ: Այդ պատճառով, օրինակ, մի շարք դեպքերում Աստվածաշունչն օգտագործում է անհավատարիմ կնոջ կերպարը՝ ցույց տալու համար Աստծուց հեռանալը, որ տեղ էր գտել Հին Իսրայելում: Ելից զբքում գրված է, որ Տերն Իր ժողովրդին արգելել էր սերտ հարաբերությունների մեջ մտնել շրջապատող հեթանոսների հետ, քանի որ վերջիններս շատ անբարոյական մարդիկ էին և կարող էին իսրայելացիներին հեռացնել ճշմարիտ ուղուց:

Կարդացե՛ք Ելից 34.14-16-ը: Տերն ի՞նչ կերպար է օգտագործում այս հատուկ նախազգուշացման մեջ: Ինչպե՞ս պետք է այդ կերպարը հասկանալ այն համատեքստում, որ Աստծո ժողովուրդն ասես «ամուսնացած է» Նրա հետ: Տես Երեմիա 3.14: _____

Եկեղեցու՝ Քրիստոսի հարսնացուի կերպարը, ցույց է տալիս հավատացյալների միասնությունը և նրանց միաբանությունը Քրիստոսի հետ, հատկապես՝ երբ դիտարկվում է ամուսնության համար աստվածաշնչյան իդեալի համատեքստում՝ մեկ տղամարդ և մեկ կին, ովքեր միավորվել են սիրառատ անշահախնդիր փոխհարաբերություններով:

Կարդացե՛ք Եփեսացիս 5.28-32-ը և Հայտնություն 19.5-9-ը: Ի՞նչ են սովորեցնում այդ համարները: _____

Այս տեքստերում իդեալական ամուսնության փոխհարաբերությունները համեմատվում են Աստծո և Իր ժողովրդի փոխհարաբերությունների հետ: Աստված Իր ժողովրդին հրավիրում է սերտ փոխհարաբերություններով միավորվել Իր հետ: Դա զարմանահրաշ պատկեր է, որը ցույց է տալիս Իր ժողովրդի խնդիրներով Աստծո շահագրգռվածությունը և Նրա ցանկությունը՝ փոխհարաբերություններ պահպանել մեզ հետ:

Դուք ի՞նչ որոշումներ կարող եք ընդունել՝ Աստծուն, ինչպես նաև Աստվածաշնչում ներկայացված ամուսնության իդեալին

մոտենալու համար: Ինչո՞ւ այդ ընտրությունը միայն դուք կարող եք անել:

Ուրբաթ

մարտի 1

Յեդագա ուսումնասիրության համար

Բարոյականության ճիշտ ըմբռնումը, հատկապես՝ ինտիմ փոխհարաբերություններում, շատ բանով կապված է մեր ծագումը ճիշտ ըմբռնելու հետ: Օրինակ, էվոլյուցիայի փիլիսոփայությունը սեռականության և բարոյականության փոխադարձ կապի համար օբյեկտիվ հիմք չի տալիս: Կենդանիները տարբեր «զուգավորման համակարգեր» ունեն: Որոշ տեսակների բնորոշ է «բազմակնությունը» և անկանոն կապերը: Միայն շատ քիչ տեսակներ են «միամուսնական», բայց ծագումնաբանական հետազոտությունները ցույց են տվել, որ շատ տեսակներ, որոնց մենք համարում ենք մոնոգամ, իրականում այդպիսին չեն: Շատ տեսակների էզը կարող է տարբեր հայրերից ձագեր ունենալ: Առանց Արարչի տված բարոյականության օբյեկտիվ ստանդարտի՝ մենք սեռական վարքը որպես բարոյական կամ անբարոյական գնահատելու ոչ մի հիմք չէինք ունենա: Դա կարելի է պատկերել նույնասեռական կապերը խրախուսելու ժամանակակից միտումով: Ամուսնությունը կարելի է ճիշտ ըմբռնել միայն արարման լուսի ներքո:

«Ինչպես Հին, այնպես էլ Նոր Կտակարանում ամուսնական հարաբերությունների պատկերն օգտագործվում էր՝ անձնավորելու համար Զրիստոսի և Նրա ժողովրդի միջև սիրառատ սրբազան միությունը: Հիսուսին հարսանեկան արարողությունը հիշեցնում էր, որ կգա այն երջանիկ օրը, երբ Ինքն Իր հարսնացուին՝ սուրբ ժողովրդին, կտանի Հոր տունը, փրկագնվածները Փրկչի հետ միասին կնստեն Գառի հարսանիքի խնջույթին» (Է. Ուայթ, Դարերի փափագը, 151):

Յարգեր քննարկման համար

1. Դարվինիզմը ժխտում է արարման աստվածաշնչյան տեսակետը:
Դարվինիզմը սեռական վարքի որևէ կանոն առաջարկո՞ւմ է, և որքանո՞վ է դա հակադրվում աստվածաշնչյան իդեալին:
2. Թվարկե՛ք հաջող ամուսնությունների և երջանիկ ընտանիքների մի քանի աստվածաշնչյան օրինակ: Թվե՛ք անհաջող ամուսնությունների և դժբախտ ընտանիքների մի քանի աստվածաշնչյան օրինակ ևս:
3. Կարդացե՛ք առաքինի կնոջ նկարագրությունը Առակաց 31.10-31-ում:

Ինչպիսի՞ն պետք է լինի նրա ամուսնու բնավորությունը:

4. Ինչպե՞ս ձեր եկեղեցին կարող է դառնալ այն վայրը, որը նպաստում է ամուսնության ամրապնդմանն ու պահպանմանը: Ի՞նչ գործնական քայլեր կարող է ձեռնարկել ձեր եկեղեցին՝ այդ նպատակին հասնելու համար:

ԿԱՌԱՎԱՐՈՒՄԸ ԵՎ ՇՐՋԱԿԱ ՄԻՋԱՎԱՅՐԸ

Այս շաբաթվա ուսումնասիրության համար կարդացե՛ք.

Սաղմոս 8, Ծննդոց 2.15, Հայրնություն 4.11, Ելից 20.8-11, Ա Կորնթացիս 3.16:

Հիշելու համարը.

«Եվ Աստված օրհնեց նրանց, և Աստված ասաց նրանց. Աճեցե՛ք և շարացե՛ք, և լցրե՛ք երկիրը, և տիրեցե՛ք նրան, և իշխեցե՛ք ծովի ձկներին, և երկնքի թռչուններին, և երկրի վրա սողացող բոլոր կենդանիներին» (Ծննդոց 1.28):

«Աշխարհը, որտեղ մենք ապրում ենք, Արարիչ Աստծո սիրո պարգևն է, ով ստեղծել է «երկիւնքը, երկիրը և ծովը, և ջրերի աղբյուրները» (Հայրնություն 14.7): Այդ արարչագործության մեջ Նա տեղավորեց մարդուն և հրամայեց փոխհարաբերություններ պահպանել Իր, մյուս մարդկանց և շրջակա աշխարհի հետ: Այդ պատճառով մենք՝ որպես Յոթերորդ օրվա աղվենտիստներ Նրան ծառայելիս պահում ենք այդ աստվածային մտադրությունները...

Քանի որ մարդու չքավորությունը և շրջակա միջավայրի վիճակի վատթարացումը փոխկապակցված են, մենք մեզ վրա պարտավորություն ենք վերցնում՝ բարելավելու բոլոր մարդկանց կյանքի որակը: Մեր նպատակը ռեսուրսների կայուն զարգացումն է և մարդկային կարիքներին արձագանքելը...

Տվյալ պարտավորությունը կատարելիս մենք հաստատում ենք Աստծո արարչագործության վրա մեր կառավարումը և հավատում, որ լիակատար վերականգնումը կավարտվի միայն այն ժամանակ, երբ Աստված ամեն բան նորից կանի» (Հոգատարություն արարչագործության մասին // Յոթերորդ օրվա աղվենտիստների Վեհաժողովի հայտարարությունը շրջակա միջավայրի հարցերով):

Արարման ժամանակ տրված իշխանությունը

Համաձայն Ծննդոց 1.26 տեքստի՝ Ադամի իշխանությունը տարածվում էր մնացած ողջ արարչագործության վրա՝ ծովում, ցամաքում և օդում: Իշխանությունը ներառում է կառավարման կամ տիրապետման գաղափարը այդ արարչագործության վրա: Ասված է ոչ թե բնության ուժերի, այլ միայն արարչագործության վրա տիրակալության մասին: Եվ այդ տեքստի համաձայն՝ տվյալ կանոնը համապարփակ էր. ըստ էության, Ադամը պետք է դառնար երկրի իշխանը:

Եվս մեկ անգամ կարդացե՛ք 8-րդ սաղմոսը: Դավիթն ինչպե՞ս է նկարագրում այն պատիվը, որ Աստված պարգևել էր մարդկանց: Ի՞նչ է նշանակում, որ մենք պսակված ենք «փառքով ու պատվով», հատկապես՝ եթե դա դիտարկենք երկրի վրա մարդու տիրակալության համատեքստում: _____

Ըստ Ծննդոց 2.15-ի՝ Ադամի ամենաառաջին խնդիրներից մեկը կենդանիներին անուններ տալն էր: Աստվածաշնչյան ժամանակներում անունները հսկայական նշանակություն ունեին: Անունը ներկայացնում էր հենց մարդուն և հաճախ ցույց էր տալիս նրա կարգավիճակը: Կենդանիներին անուններ տալու իրավունքը նրա՝ որպես կենդանիների տիրակալի կարգավիճակի հաստատումն էր:

Կարդացե՛ք Ծննդոց 2.15-ը: Այստեղ ինչպե՞ս է բացահայտվում կառավարման սկզբունքը: _____

Ադամին հանձնարարված էր հոգ տանել այգու մասին, կառավարել և խնամել այն: Եբրայերեն «շնր» արմատը, որն այստեղ թարգմանված է «պահել», հաճախ նշանակում է «հետևել» կամ «պաշտպանել»: Այգին նվեր էր Ադամին, Աստծո սիրտ արտահայտությունը, և այժմ Ադամը պատասխանատվություն էր կրում դրա համար, ինչը իշխանության ևս մեկ օրինակ էր, որ մարդն ստացել է արարման ժամանակ:

Աստծո՝ որպես Արարչի մեր գիտակցումը և արարման պատմության ըմբռնումը ի՞նչ կերպ պետք է ազդեն շրջակա միջավայրի հանդեպ մեր վերաբերմունքի վրա: Ինչո՞ւ պետք է այդ հարցերի ըմբռնումը պաշտպանի մեզ ինչպես շրջակա միջավայրի հանդեպ

Հոգապարությունը մյուս արարածների հանդեպ

«Որովհետև իմն են անտառի բոլոր գազանները և հազարավոր
սարերի անասունները» (Սաղմոս 50.10): Ինչպե՞ս է այդ տեքստը
համապատասխանում երկրի մեր կառավարման թեմային: _____

Կարդացե՛ք Հայտնություն 4.11-ը: Այդ համարն ինչպե՞ս է
արմատապես հակասում ընդհանուր աթեիստական պատկերա-
ցումներին այն մասին, որ Արարիչ չկա, և ողջ արարչագործու-
թյունը պատահաբար է ի հայտ եկել: _____

Կենդանիների արարումը պատահականություն կամ ուշացած
մտքի մարմնացում չէր: Աստված մտադրված էր ստեղծել նրանց: Նա
ցանկանում էր, որպեսզի նրանք գոյություն ունենային, և այդ սկզբուն-
քով պետք է պայմանավորված լինի նրանց հանդեպ մեր վերաբերմունքը
(*Կենս նահ Ելից 23.5,12, Առակաց 12.10, Ղուկաս 14.5-ը*):

Կենդանիների հանդեպ դաժան վերաբերմունքը և նրանց տառա-
պանքների հանդեպ անտարբերությունը վկայում են անձնային շեղում-
ների մասին: Մեծաքանակ հաստատություններ են հիմնվել, որոնք
նպաստում են կենդանիների հանդեպ բարի վերաբերմունքի զարգա-
ցմանը, և դա ճիշտ է:

Միևնույն ժամանակ, որոշ մարդիկ այնքան հեռու են գնացել, որ
սկսել են պնդել, թե մարդիկ կենդանիներից ավելի կարևոր չեն, այդ
պատճառով կարիք չկա նրանց գերադասել կենդանիներից: Մտքերի
այդպիսի ընթացքը մեծ չափով տրամաբանորեն բխում է մարդու ծագ-
ման էվոլյուցիայի մոդելից: Ի վերջո, եթե մարդիկ և կենդանիները տար-
բերվում են միայն ժամանակով և դիպվածով, ապա ինչո՞վ է մարդն ավե-
լի լավ: Մի փիլիսոփա անգամ փորձել է ապացուցել, որ հավի ճուտն ու
ծուկն ունեն ավելի մեծ «անհատականություն», քան մարդու ներարգան-
դային պտուղը կամ նորածին երեխան: Որքան էլ անհեթեթ հնչեն նման-
օրինակ հայտարարությունները, դրանք միանգամայն տրամաբանորեն
բխում են մարդու ծագման աթեիստական էվոլյուցիոն մոդելից:

Իհարկե, նման տեսակետները իրենց հաստատումը չեն գտնում Սուրբ Գրքում: Ի տարբերություն կենդանիների՝ մարդիկ Աստծո ծրագրերում ունեն հատուկ կարգավիճակ ու դիրք (*Կեն Ծննդոց 3.21, Ելից 29.38, Ղևրացոց 11.3*):

Փորձե՛ք դատել աթեիստ - էվոլյուցիոնիստի դիրքերից և բերե՛ք պատճառներ, թե ինչու կենդանիներին ու մարդկանց պետք է նույն կերպ վերաբերվել: Դա ինչպե՞ս է վկայում մեր մտքերի արդյունքների որոշման մեջ ելակետային կանխադրույթների կառուրքյան մասին:

Երեքշաբթի

մարտի 5

Շաբաթ օրը և շրջակա միջավայրը

Ինչպես մենք արդեն նշել ենք, կառավարման հայեցակարգը մոլորակի նկատմամբ մեր հոգատարության համատեքստում ուղղակիորեն կապված է արարման հետ: Արարման պատմության վերաբերյալ մեր հայացքներն ազդում են նաև շրջակա աշխարհի հանդեպ մեր վերաբերմունքի վրա:

Ոմանք համարում են, որ արարչագործությունը կարելի է շահագործել, օգտագործել և անգամ կողոպտել, մինչև որ բավարարվեն մեր իղձերն ու ցանկությունները: Ուրիշներն, հակառակը, երկրպագում են արարչագործությանը (*Կեն Զոմեացիս 1.25*): Եվ միայն աստվածաշնչյան տեսակետն է տանում դեպի հավասարակշռված դիրքորոշում՝ Տիրոջ կողմից մեզ համար ստեղծված աշխարհի հետ մեր փոխազդեցության հարցում:

Կարդացե՛ք Ելից 20.8-11-ը: Կառավարման վերաբերյալ ի՞նչ տեղեկատվություն ենք մենք գտնում այդ պատվիրանում: _____

«Աստված յոթերորդ օրը՝ շաբաթը, առանձնացրել է որպես Իր կողմից կատարված արարման և աշխարհի ձևավորման աշխատանքի հուշարձան և հավիտենական հիշեցում դրա մասին: Հանգստանալով այդ օրը՝ Յոթերորդ օրվա ադվենտիստները հատուկ փոխհարաբերություններ են ամրապնդում Աստծո և Նրա արարածների հետ: Շաբաթ օրը սուրբ պահելն ընդգծում է ողջ շրջակա միջավայրի հետ մեր միաբանման կարևորությունը» (Հոգատարություն արարչագործության մասին // Յոթերորդ օրվա ադվենտիստների Վեհաժողովի հայտարարությունը շրջակա միջավայրի հարցով):

Նշելով այն փաստը, որ Աստված արարել է մեզ և աշխարհը, որտեղ մենք ապրում ենք, շաբաթը մեզ մշտապես հիշեցնում է այն մասին, որ մենք չենք կարող մեզ համարել կատարելապես անկախ էակներ, ովքեր իրավունք ունեն շրջապատողների և հենց աշխարհի հանդեպ վարվել այնպես, ինչպես կցանկանան: Շաբաթը պետք է սովորեցնի մեզ, որ մենք իրականում կառավարիչներ ենք, և դա մեզ վրա որոշակի պատասխանատվություն է դնում: Եվ, ինչպես մենք տեսնում ենք բուն պատվիրանում, պատասխանատվությունը տարածվում է նաև նրանց հանդեպ մեր վերաբերմունքի վրա, ովքեր մեզանից «ցածր» են:

Մտորե՛ք, թե դուք ինչպես եք վերաբերվում մյուս մարդկանց, հատկապես՝ ձեր ենթականերին: Դուք նրանց վերաբերվո՞ւմ եք հարգալից, արդարացիորեն և ողորմածաբար: Թե՞ դուք ձեր առավելության շնորհիվ այդ մարդկանց օգտագործում եք սեփական շահերի համար: Հիշե՛ք. մի անգամ դուք ստիպված կլինեք պատասխան տալ ձեր արարքների համար:

Չորեքշաբթի

մարտի 6

Սեփական առողջության կառավարիչները

Ինչպես մենք նախորդ դասերում բազմիցս ընդգծել ենք, Աստծո նախասկզբնական արարչագործությունը «բարի» էր և անգամ՝ «շատ բարի»: Բոլոր արարածներն Աստծո ձեռքերից կատարյալ են դուրս եկել: Չեն եղել հիվանդությունները, տառապանքներն ու մահը՝ ի տարբերություն էվոլյուցիայի մոդելի, որում հիվանդությունները, տառապանքներն ու մահը արարման բուն գործընթացի մի մասն են: Իրականում այդ ամենը եկել է միայն մեղանշումից *հեղո*, այն բանից *հեղո*, երբ աշխարհի մտավ մեղքը: Այդ պատճառով միայն արարման պատմության լույսի ներքո մենք կարող ենք ավելի լավ հասկանալ առողջության և ապաքինման մասին աստվածաշնչյան ուսմունքը:

Կարդացե՛ք Ա Կորնթացիս 6.19,20-ը: Ո՞րն է Աստծո առջև մեր պատասխանատվությունը մեր մարմնի հանդեպ հոգ տանելու հարցում: _____

Մեր ուղեղն անմիջականորեն կապված է մեր մարմնի հետ, և հենց ուղեղի միջոցով է, որ Սուրբ Հոգին հաղորդակցվում է մեզ հետ: Եթե մենք ցանկանում ենք հաղորդակցություն ունենալ Աստծո հետ, ապա պետք է հոգ տանենք մեր մարմնի և ուղեղի մասին: Ոչ խելամտորեն

օգտագործելով մեր մարմինը՝ մենք քայքայում ենք մեզ ինչպես ֆիզիկապես, այնպես էլ՝ հոգևորապես: Այս տեքստերի համաձայն՝ առողջության հարցն ընդհանրապես, և մեր մարմնի՝ Աստծո տաճարի հանդեպ, մեր վերաբերմունքը բարոյականության հարցեր են, որոնք ունեն հավիտենական հետևանքներ:

Առողջության մասին հոգածությունը Աստծո հետ մեր փոխհարաբերությունների կարևոր մասն է: Իհարկե, առողջության որոշ տեսանկյուններ գտնվում են մեր իշխանությունից դուրս: Մենք ունենք անկատար ժառանգականություն, կարող ենք տուժել անհայտ քիմիկատներից կամ այլ վնասակար նյութերից, ստանալ վնասվածքներ, որոնք կվնասեն մեր առողջությունը: Աստված դա գիտի: Բայց մեր կողմից մենք պետք է անենք ամեն բան, որպեսզի պահպանենք Աստծո պատկերով ստեղծված մեր մարմինները:

«Թող ոչ մի բարեպաշտ որ անտարբեր չլինի մարմնի առողջության հանդեպ և չմխիթարի ինքն իրեն նրանով, որ անժուժկաությունը մեղք չէ և չի արտացոլվի իր հոգևորության վրա: Ֆիզիկական և բարոյական էության միջև սերտ կապ գոյություն ունի: Առաքիճության չափանիշը բարձրանում կամ իջնում է ֆիզիկական սովորությունների ազդեցությամբ... Ցանկացած սովորություն, որը չի նպաստում մարդկային օրգանիզմի առողջությանը, իջեցնում է բարձր ու ազնիվ պարզեցությունը» (Է. Ուայթ, Ռեյնոլդ շերալդ, 1881թ. 25 հունվարի):

Հինգշաբթի

մարտի 7

Կառավարման սկզբունքները

«Ամեն բարի տուրք և ամեն կատարյալ պարգև վերևից է իջնում՝ լույսի Յորից, որի մեջ բնավ փոփոխություն կամ դարձվածքի շուք չկա» (Հակոբոս 1.17): Այս համարն ինչպե՞ս է դնում կառավարման աստվածաշնչյան հայեցակարգի հիմքերը: _____

Կառավարման մասին մենք մտածում ենք առավելապես ֆինանսների համատեքստում: Սակայն, ինչպես ցույց տրվեց այսօրվա դասում, կառավարումն առավել քան լայն հասկացություն է: Ինչ հարցի էլ մենք բախվենք՝ ֆինանսներ, շրջակա միջավայր թե առողջություն, գոյություն ունեն լավ կառավարման որոշակի սկզբունքներ, որոնք արմատներով գնում են դեպի Ծննդոց գրքում նկարագրված արարումը:

Քանի որ Աստված մեր Արարիչն է, և այն ամենը, ինչ մենք ունենք, Նրա պարգևն է, մենք պարտավոր ենք լինել մեզ վստահված ամեն ինչի լավ կառավարիչները:

Կարդացե՛ք Մատթեոս 25.14-30-ը: Այս առակն ինչպե՞ս է պատկերում պարգևը լավ կառավարման դիմաց: Առակի լուրն ինչպե՞ս է կապված կառավարման ընդհանուր սկզբունքների հետ:

«Իր ծառաներին Քրիստոսը «հանձնեց իր ունեցվածքը», այսինքն՝ այն, ինչ պետք է օգտագործվի Նրա համար: Նա յուրաքանչյուր մարդու որոշակի աշխատանք է հանձնարարել: Յուրաքանչյուրի համար հատուկ տեղ է սահմանված հավիտենական երկնային ծրագրի մեջ: Յուրաքանչյուրի համար գործ կգտնվի հանուն հոգիների փրկության Քրիստոսի հետ համագործակցության համար: Որքան ճիշտ է այն, որ երկնային բնակարաններում մեզ համար տեղ է պատրաստված, այնքան էլ ճիշտ է այն, որ կա հատուկ տեղ, որը նախատեսված է մեզ համար այստեղ՝ երկրի վրա, որտեղ մենք պետք է աշխատենք հանուն Աստծո» (Է. Ուայթ, Քրիստոսի առակները, 326, 327):

Դուք ի՞նչ եք անում ձեզ վստահված տաղանդները (հիշե՛ք. «Ամեն բարի տուրք և ամեն կատարյալ պարգև վերևից է իջնում՝ լույսի Հորից, Որի մեջ բնավ փոփոխություն կամ դարձվածքի շուրջ կա»): Հակոբոս 1.17): Դուք ի՞նչ որոշումներ կարող եք ընդունել՝ ավելի շատ և ավելի լավ օգտագործելու համար այդ պարգևները Տիրոջը ծառայելու գործում:

Ուրբաթ

մարտի 8

Հեղափառ ուսումնասիրության համար

«Քրիստոսի հետևորդները փրկագնվել են ծառայության համար: Սեր Տերը սովորեցնում է, որ կյանքի ճշմարիտ նպատակը ծառայությունն է: Քրիստոսն Ինքը անխոնջ աշխատավոր էր և Իր բոլոր հետևորդներին տվել է Աստծուն և մերձավորներին ծառայելու օրենքը: Այստեղ Քրիստոսը աշխարհին հայտնել է կյանքի մասին առավել բարձր պատկերացում: Ուրիշներին ծառայելու մեջ մարդը միաբանվում է Քրիստոսի հետ: Եվ այդպես, ծառայության օրենքը դառնում է կենդանի կապ, որը մեզ միավորում է Աստծո և մյուս մարդկանց հետ» (Է. Ուայթ, Քրիստոսի առակները, 326):

Հարցեր քննարկման համար

1. Որոշ մարդիկ համարում են, որ կյանքի արժեքավորությունը չափվում է ոչ թե նրանով, թե ումն է այդ կյանքը (մարդունը, թե կենդանունը), այլ այն բանով, թե նա ունի՞ բավականության մեջ ապրելու կյանքի ներուժ: Այդ պատճառով երիտասարդ առողջ շինպանգեի կյանքը նրանք ավելի թանկ են գնահատում, քան ծեր ու հիվանդ մարդու կյանքը: Կարդացե՛ք, օրինակ, ստորև բերված մեջբերումը ավստրալիացի Պիտեր Սինգերից, ով պնդում է, թե որոշ դեպքերում մարդիկ պետք է ունենան կենդանիներից ոչ ավելի իրավունքներ. «Ընդհանուր առմամբ, կյանքի հանդեպ հոգատարություն կամ կյանքի բնույթի վրա հիմնված անկողմնակալ հոգատարություն չցուցաբերողները, հղիության արհեստական ընդհատման դեմ բողոքող, բայց կանոնավորապես թռչնի, խոզի ու հորթի միա ուտող մարդիկ ցուցադրում են սոսկ մեր ցեղի անդամների կյանքի հանդեպ կողմնակալ հոգածություն: Որովհետև եթե ազնվորեն համեմատենք բարոյապես կարևոր բնութագրիչները, ինչպես, օրինակ՝ խելամտությունը, ինքնագիտակցումը, տեղեկացվածությունը, անկախությունը, բավականությունը, ցավը և այլն, ապա հորթը, խոզն ու թռչունները, որոնց վրա բոլորը ծիծաղում են, շատ են գերազանցում հղիության ցանկացած փուլում գտնվող մարդու պտղին: Միևնույն ժամանակ, եթե մենք համեմատենք արգանդային պտղի հետ, որը փոքր է երեք ամսեկանից, ձուկը գիտակցության ավելի շատ նշաններ ցույց կտա, քան նա» (Peter Singer, Writings on an Ethical Life (New York, N.Y.: The Ecco Press, 2000), 156):
2. Սինգերն էվոլյուցիոնիստ է, այդ պատճառով հավատում է, որ իրականում մարդկանց և կենդանիների միջև գոյություն չունի ակնհայտ որակական տարբերություն: Մարդիկ պարզապես էվոլյուցիոն ճանապարհով դարձել են կենդանիներից տարբերվող ինչ-որ բան, ահա և ամենը: Սրանում ի՞նչն է արմատապես սխալ: Մենք՝ քրիստոնյաներս, ի՞նչ կարող ենք պատասխանել նման հայտարարությանը:
3. Եթե գոյություն ունի այդպիսի հնարավորություն, դասին բերե՛ք «Հոգատարություն արարչագործության մասին: Կանոնակարգ շրջակա միջավայրի մասին» նյութի լրիվ տեքստը: (Այն կարելի է գտնել adventist.org/beliefs/statements/main-stat5.html կայքում:) Կամ էլ օգտագործե՛ք շաբաթ օրվա դասի համար բերված մեջբերումները: Կենտրոնացե՛ք Ծննդոց գրքում նկարագրված արարման պատմության և շրջակա միջավայրի միջև եղած փոխադարձ կապի վրա: Խորհե՛ք այն մասին, թե ինչպես կարող է արարման վերաբերյալ ճիշտ տեսակետը մեզ պաշտպանել ծայրահեղություններից:

ՇԱԲԱԹԸ ԵՂԵՄԻՅ ԵԿԱԾ ՊԱՐԳԵՎ Է

Այս շաբաթվա ուսումնասիրության համար կարդացե՛ք.

Ծննդոց 2.1-3, Եբրայեցիս 4.3,4, Երկրորդ Օրինաց 5.12-15, Եզեկիել 20.12, Մարկոս 2.27,28, Բ Պետրոս 3.3-7:

Հիշելու համարը.

«Որովհետև մարդու Որդին շաբաթի էլ Տերն է» (Մատթեոս 12.8):

Վեցերորդ օրվա ավարտի վերջում գործերն ավարտվեցին (Ծննդոց 2.1,2): Աշխարհը դարձավ բնակեցված վայր՝ լի կենդանի էակներով: Ադամն ու Եվան ստեղծվեցին Աստծո պատկերով և նվեր ստացան հիսաքանչ, օրհնություններով լի այգի, որտեղ պետք է ապրեին: Նրանք կնքեցին երկրի առաջին ամուսնությունը, ստեղծեցին առաջին ընտանիքը: Աստված գոհ էր Իր աշխատանքից: Սակայն դա դեռ ամենը չէր. արարումը լրացվեց յոթերորդ օրով՝ շաբաթով (*յրես Ծննդոց 2.1-3*):

Ծննդոց երկրորդ գլուխը հեքքում է համընդհանուր պատկերացումն այն մասին, որ յոթերորդ օրը «հրեական շաբաթն» է: Ինչո՞ւ: Որովհետև «Աստված օրհնեց յոթերորդ օրը և սրբեց նրան» դեռևս Եդեմում՝ նախքան մեղանշումը և, իհարկե, նախքան հրեաների գոյությունը:

Ավելին, շաբաթ օրը *ամբողջ* մարդկության (ոչ թե միայն հրեաների) արարման հուշարձանն է, այդ պատճառով ողջ մարդկությունը պետք է վայելի շաբաթ օրվա օրհնությունները:

Այս շաբաթ մենք կդիտարկենք շաբաթ օրվա՝ Եդեմում ստացված ևս մեկ պարգևի մասին աստվածաշնչյան ուսմունքը:

Սիաշաբթի

մարտի 10

Արարումը և շաբաթը

Ելից 20.8-11 տեքստերում չորրորդ պատվիրանը անմիջականորեն վերաբերում է արարման շաբաթվան: Դա կարևոր է, քանի որ շաբաթ օրը ցույց է տալիս Եդեմը, աշխարհն առանց մեղքի, կատարյալ աշխարհը, որ դուրս էր եկել Արարչի ձեռքից: «Շաբաթն այստեղ ներկայացված է

ոչ թե որպես նոր հրաման, այլ որպես օր, որը հաստատվել էր արարման ժամանակ: Մենք պետք է հիշենք այդ օրվա մասին և պահենք այն՝ ի հիշատակ Արարչի գործերի» (Է. Ուայթ, Նահապետներ և մարգարեներ, 307):

Կարդացե՛ք Ծննդոց 2.1-3-ը: Ինչպե՞ս է յոթերորդ օրը՝ շաբաթը, անմիջականորեն կապված արարման հետ: Այս համարներն ինչպե՞ս են ևս մեկ անգամ հաստատում, որ Աստված մեր աշխարհն ստեղծել է յոթ տառացի օրերի, և ոչ թե դարերի ընթացքում, ինչպես պնդում է թեիստական էվոլյուցիան: _____

Բերված համարներում հինգ անգամ հիշատակվում է յոթերորդ օրը. *երեք* անգամ շաբաթ օրվա մասին խոսվում է որպես յոթերորդ օրվա մասին, և երկու անգամ այդ օրը նշանակված է «նրան» դերանվամբ: Տվյալ համարներում ոչ մի երկիմաստություն չկա օրվա կամ այն բանի հարցում, թե ինչ է այն ցույց տալիս, ինչպես նաև՝ այն հարցում, որ յոթերորդ օրվան նախորդում են արարման վեց օրերը:

Կարդացե՛ք Եբրայեցիս 4.3,4-ը: Խոսելով հանգստի մասին՝ ի՞նչ իրադարձություն է մատնացույց անում Եբրայեցիներին հղված ուղերձի հեղինակը, և ինչո՞ւ է դա կարևոր: _____

Սա Նոր Կտակարանի ուղղակի հղումն է Ծննդոց գրքում գրի առնված արարման պատմությանը, որը վեց օրերի ընթացքում ավարտված արարման մասին պատմական ճշմարտության վկայությունն է, որոնց հաջորդել է հանգստի օրը:

Այսօր շատերը համաձայն չեն այն մտքի հետ, որ արարումն ավարտվել է վեց օրվա ընթացքում: Նրանք տվյալ պնդման ճշմարտացիության գիտական ապացույցներ են պահանջում: Բայց գիտությունն ինքը գործ ունի պատահականությունների, անորոշության և ենթադրությունների հետ: Բացի այդ, ինչպե՞ս կարելի է ապացուցել, որ արարումն ավարտվել է վեց տառացի օրերի ընթացքում:

Աստված «չի վերացրել կասկածի հնարավորությունները. հավատը հիմնվում է ապացույցների վրա, և ով ցանկանում է կասկածել, նա ունի այդպիսի հնարավորություն, իսկ ով ձգտում է ճշմարտությանը, նա բավարար հիմքեր կգտնի իր հավատի համար» (Է. Ուայթ, Դաստիարակություն, 169): Դուք ի՞նչ հիմքեր ունեք հավատալու համար: Ինչո՞ւ են դրանք առավել զորեղ, քան կասկածներ առաջ բերող գործոնները:

Շաբաթօրյա հանգստի հարուստ նշանակությունը

Կարդացե՛ք Երկրորդ Օրինաց 5.12-15-ը: Շաբաթ օրվա մասին այդ պատվիրանն ինչո՞վ է տարբերվում Ելից 20.8-11-ում գրի առնվածից: _____

Բերված համարներում Մովսեսը հրեաներին հիշեցնում է այն մասին, որ նրանք պետք է պահեն շաբաթը, քանի որ Աստված նրանց ազատել է Եգիպտոսից: Տեքստերը ոչինչ չեն ասում արարման վեց օրերի կամ այդ օրը Աստծո հանգստի մասին: Այստեղ շեշտը դրված է փրկության, ազատագրման, փրկագնման, տվյալ դեպքում՝ Եգիպտոսից ազատագրման վրա, ինչը ցույց է տալիս ճշմարիտ փրկագնումը, որ մենք ունենք Հիսուսում (*յոե՛ս Ա Կորնթացիս 10.1-4-ը*):

Այլ խոսքերով՝ այս երկու տեքստերի միջև չկա հակասություն, դրանք չի կարելի հակադրել: Մովսեսը ցույց տվեց ժողովրդին, որ նրանք Տիրոջն են պատկանում և՛ արարման, և՛ փրկագնման պատճառով:

Կարդացե՛ք Եզեկիել 20.12-ը և Ելից 31.13-ը: Բերե՛ք շաբաթը սուրբ պահելու ևս մեկ պատճառ: _____

Հատվածները, որոնցում խոսվում է սրբագործման մասին, մեզ հիշեցնում են այն մասին, որ միայն Աստված կարող է մեզ սուրբ դարձնել: Միայն Արարիչը կարող է մեր ներսում նոր սիրտ ստեղծել:

Այժմ դիտարկենք շաբաթը սուրբ պահելու երեք թվարկված պատճառները և դրանց փոխադարձ կապը: Մենք սուրբ ենք պահում յոթերորդ օրը, քանի որ ընդունում ենք այն փաստը, որ Աստված աշխարհն ստեղծել է վեց օրվա ընթացքում, իսկ յոթերորդ օրը հանգստացել է: Մենք յոթերորդ օրն ենք սուրբ պահում նաև այն պատճառով, որ Աստված Քրիստոսում փրկագնել ու փրկել է մեզ: Երրորդ պատճառն այն է, որ Աստված սրբագործում է մեզ: Այդ սրբագործումը հնարավոր է միայն Նրա ստեղծագործ գործության շնորհիվ (*յոե՛ս Սաղմոս 51.10, Բ Կորնթացիս 5.17*):

Այդ պատճառով վեցօրյա արարումը ժխտող տեսությունները ոչնչացնում են Աստծո շնորհը՝ մեծացնելով փրկությունն ստանալու համար մարդկային ջանքերի արժեքությունը: Արարման պատմություն-

նը մեզ հիշեցնում է շնորհից և հանուն մեզ Քրիստոսի քաղաքար զոհից մեր լիակատար կախվածության մասին:

Խորհե՛ք այն փաստի մասին, որ մենք կախված ենք Աստծուց և Նրա փրկագնումից նույն կերպ, ինչպես Նրանից ենք կախված մեր գոյության հարցում (ի վերջո, դուք կարո՞ղ էիք որևէ ընտրություն կատարել ձեր ծնվելու հարցում): Շաբաթ օրն ինչպե՞ս է օգնում մեզ՝ ավելի լավ գիտակցել Աստծո շնորհի մեր բացարձակ կարիքը, որը դրսևորվում է մեր կյանքի բոլոր ոլորտներում: Այդ իմացությունն ինչպե՞ս պետք է ազդի մեր կյանքի վրա:

Երեքշաբթի

մարտի 12

Հիսուսը և շաբաթը

Կարդացե՛ք Մարկոս 2.27,28-ը: Շաբաթ օրվա վերաբերյալ ի՞նչ կարևոր ծշմարտություն է Հիսուսը բացահայտում այդ տեքստերում: Մենք ինչպե՞ս կարող ենք այդ սկզբունքը կիրառել շաբաթ օրը սուրբ պահելու մեր փորձառության մեջ: _____

Հիսուսն ու իր աշակերտները անցնում էին ցանված արտի կողքով: Քաղցած աշակերտները սկսեցին հասկեր քաղել, տրորել դրանք ձեռքերի մեջ և ուտել հատիկները: Նրանց գործողությունները անօրինական չէին, քանի որ Մովսեսի օրենքը դա թույլ էր տալիս (*լռե՛ս Երկրորդ Օրինաց 23.25*): Սնունդն անհրաժեշտություն է, և աշակերտների կողմից ճանապարհին քաղած հասկերից հանած հատիկներով քաղցը բավարարելը միանգամայն կիրառելի ու թույլատրելի էր: Խնդիրն այն էր, որ կրոնական առաջնորդները շաբաթը սուրբ պահելու սեփական կանոնները վեր էին դասում մարդկային կարիքից: Ահա թե որն էր Քրիստոսի և փարիսեցիների միջև պայքարի հիմնական պատճառը: Հիսուսի պատասխանը ցույց տվեց, որ նրանց առաջնահերթությունները սխալ են: Շաբաթ օրը պետք է օրհնություն լիներ մարդու համար, և ոչ թե որևէ մեկի տառապանքները երկարաձգելու պատրվակ:

Հիսուսն է՞լ ինչ էր անում շաբաթ օրը՝ չնայելով առաջ եկած դիմադրությանը: Մատթեոս 21.9-13, Ղուկաս 13.10-17, Հովհաննես 5.1-17: _____

Ավետարաններում շաբաթ օրվա հետ կապված ճշմարտությունները նկարագրելիս հարցականի տակ չի դրվում դրա օրինական լինելը: Հարցը յոթերորդ օրը պահելու կանոնների, ոչ թե դրա վերացման կամ ինչ-որ այլ բանով փոխարինելու մեջ է:

Հիսուսի օրինակը ոչ միայն ապացուցում է, որ շաբաթ օրը նախկինի մասն անհրաժեշտ է սուրբ պահել, այլ նաև ցույց է տալիս, թե ինչպես պետք է այն սուրբ պահել: Նրա օրինակով մենք կարող ենք պարզորոշ տեսնել, որ շաբաթ օրը կատարվող աշխատանքը, որն ուղղված է տառապանքների թեթևացմանը, շաբաթի խախտում չէ: Ընդհակառակը, Փրկչի օրինակը վկայում է, որ բարի գործերը կարելի է կատարել շաբաթ օրը:

Շաբաթ օրը ձեր կողմից սուրբ պահելն ինչպե՞ս կարող էր է՛լ ավելի լիարժեքորեն արտացոլել այն սկզբունքները, որոնք մեզ հայտնվել են Հիսուսի օրինակով:

Շաբաթը և վերջին օրերը

Կարդացե՛ք Բ Պետրոս 3.3-7-ը: Պետրոսի պատկերած վերջին օրերի ծաղր անողներին համեմատե՛ք ժամանակակից հասարակության հետ: Ի՞նչն են ժխտում այդ ծաղրանքները և ինչո՞ւ:

Ծաղրողները հայտարարում են, որ բնությունը հիմնալի կերպով գոյություն ունի առանց կողմնակի միջամտության: Այդ հասկացությունը գիտական շրջանակներում հայտնի է որպես «ունիֆորմիզմ»*: Ծաղրողները նաև ժխտում են հրաշքները, այդ թվում նաև՝ Տիրոջ երկրորդ գալուստը՝ չնայելով Նրա խոստմանը:

Սակայն նկատե՛ք, թե ինչպես է Պետրոսը Քրիստոսի երկրորդ գալստյան ժխտումը կապում արարման մասին պատումը ժխտելու և չընդունելու հետ՝ ներառյալ նաև ջրհեղեղի պատմությունը: Մեկը չընդունելը տանում է մյուսի չընդունմանը:

* Ունիֆորմիզմը ենթադրություն է, որի համաձայն ժամանակակից երկրաբանական երևույթների գիտությունը հնարավոր է առանց ուղղումների տարածել ցանկացած վաղեմության երկրաբանական անցյալի մեկնաբանության վրա:

Կարդացե՛ք Հայտնություն 14.6,7-ը: Երկնային ուժով Ի՞նչ լուր է հռչակվելու կասկածանքների ու դիմադրության մեջ: _____

Ծաղրողները սխալվում են: Վրա է հասնում դատը, և երեք հրեշտակների պատգամը կոչ է անում. «Երկրպագեցե՛ք երկինքը և երկիրը և ծովը և ջրերի աղբյուրները Ստեղծողին»: Սա արարման լեզուն է: Տեքստը հղում է կատարում Ելից 20.11-ին՝ ընդգծելով արարման ու շաբաթ օրվա նշանակությունը վերջին ժամանակներում: Քանի որ շաբաթ օրը խորհրդանշում է արարման և փրկագնման աստվածաշնչյան պատմությունը, արարման ժխտումը հանգեցնում է յոթերորդ օրվա՝ շաբաթի ժխտմանը, և մարդու կողմից հորինված փոխարինումն ընդունելուն՝ ի դեմս էվոլյուցիայի տեսության: Արդյունքը ցույց է տրված Հայտնություն 14.8-10-ում՝ հոգևոր շնություն և Աստծուց բաժանում:

Աստված մարդկանց կոչ է անում երկրպագել Իրեն՝ որպես Արարչի, և Աստվածաշնչում ոչ մի տեղ մենք Նրան որպես Արարիչ մատնացույց անող առավել լիակատար ու հստակ ցուցում չենք գտնում, քան յոթերորդ օրվա՝ շաբաթի մեջ: Այդ պատճառով զարմանալի չէ, որ շաբաթը՝ Արարիչ Աստծո մասին սկզբնական վկայությունը, հայտնվում է վերջին օրերի իրադարձությունների կենտրոնում:

Խորհե՛ք, թե ինչպես է արարման տառացի վեց օրերի ժխտումը փոքրացնում յոթերորդ օրվա՝ շաբաթի նշանակությունը: Եթե մենք նսեմացնում ենք յոթերորդ օրվա կարևորությունը, էլ ինչի՞ համար պաշտպանել այն, երբ սկսվի հալածանքը: _____

Հինգշաբթի

մարտի 14

Շաբաթօրյա սաղմոս

Կարդացե՛ք Սաղմոս 92-ը: Ի՞նչ է այն մեզ ասում շաբաթ օրը պահելու փորձառության մասին: Ստորելով Տիրոջ մասին՝ ինչո՞ւ մենք պետք է նույնպիսի ցնծություն զգանք, ինչպիսին նկարագրված է սաղմոսում: _____

Սաղմոսերգուն, անկասկած, ճանաչում էր Տիրոջը, Նրա բնավորությունն ու գործերը, ինչպես նաև գիտեր այն մասին, ինչ Նա մի անգամ անելու է: Այդ պատճառով նա արտահայտում է իր ուրախությունը:

Վերլուծե՛ք այդ «շաբաթօրյա սաղմոսի» կարևոր թեմաները: Ամենից առաջ, հնչում է փառաբանություն և երախտագիտություն Աստծուն՝ Իր սիրո, բարության և հավատարմության համար: Բացի դրանից, ինչպես այս, այնպես էլ ցանկացած այլ շաբաթօրյա սաղմոս, իհարկե, ներառում է Աստծո՝ որպես Արարչի ճանաչումը: Նաև ուշադրություն դարձրե՛ք այստեղ հիշատակված դատաստանի թեմային: Աստվածաշնչում Աստծո դատաստանն ուղղված է ոչ թե պարզապես անօրենների դեմ, այլ նաև արդարների օգտին (տե՛ս Դանիել 7.20-28): Դատաստանի այս երկու տեսանկյունները բացահայտված են նաև 92-րդ սաղմոսում: Եթե մենք այսօր անգամ չենք տեսնում այդ խոստումների կատարումը, մեզ խոստացված է, որ դատաստանն անպայման վրա կհասնի ժամանակի վերջում, և Աստված ամեն բան նոր կանի (Հայտնություն 21.5):

92-րդ սաղմոսն ընդգծում է, որ սուրբ շաբաթը Տերում ուրախանալու, Նրանում ցնծալու և ամեն բանի մասին հռչակելու ժամանակ է, ինչ Նա արել և խոստացել է անել մեզ համար: Սաղմոսը փոխանցում է այն ուրախությունը, ցնծությունն ու երջանկությունը, որոնց պատճառը ոչ թե սաղմոսերգուի գործերն են, այլ Տիրոջ՝ և՛ արդեն կատարված, և՛ ապագայում խոստացված գործերը:

Ինչպիսի՞ հիասքանչ պարգև է՝ մեր կյանքի մեկ յոթերորդը յուրաքանչյուր շաբաթ առանձնացվում է հանգստի և ուրախության համար: Ազատ լինելով երկրային գոյության զբաղվածությունից և սթրեսից՝ մենք կարող ենք վայելել Տիրոջ գործերը, որ կատարվում են մեզ համար:

Դուք ինչպե՞ս կարող եք սովորել շաբաթ օրվա համար ցնծալ այնպես, ինչպես ուրախանում էր 92-րդ սաղմոսի հեղինակը: Եթե դուք նման ոչինչ չեք զգացել, ի՞նչն է պատճառը:

Ուրբաթ

մարտի 15

Յերազա ուսումնասիրության համար

Աստված մարդուն արարել է Իր պատկերով: Դրանում անըմբռնելի ոչինչ չկա: Ոչ մի հիմք չկա ենթադրելու, որ մարդը էվոլյուցիայի արդյունք է, կենդանական կամ բուսական աշխարհի աստիճանական զարգացման պտուղ: Այդպիսի տեսությունը Արարչի հսկայական աշխատանքը նսեմացնում է մարդկային սահմանափակ պատկերացումների մակարդակին: Մարդիկ այնքան համառ են Աստծուն տիեզերքի վրա գերագույն իշխանությունից զրկելու իրենց ձգտման մեջ, որ ստո-

րացրել են մարդուն՝ զրկելով նրան իր ծագման ազնվաբարոյությունից: Նա, ով վերևում արարել է աստեղային աշխարհները, դաշտերը սքանչելիորեն զարդարել ծաղիկներով, ով երկինքն ու երկիրը լցրել է Իր ամենագոյություն հրաշալի նշաններով, որոշել է պսակել Իր փառավոր գործերը և իշխան կարգել երկրի վրա, ստեղծել է մի էակ, ով արժանի էր իրեն կյանք պարգևող ձեռքերին: Մարդկային ցեղի տոհմաբանությունը, ինչպես ցույց է տալիս Աստծո Խոսքը, սկիզբ է առնում ոչ թե զարգացող սաղմերից, կակղամորթներից ու չորքոտանիներից, այլ մեծ Արարչից» (Է. Ուայթ, Նահապետներ և մարգարեներ, 45):

Յարգեր քննարկման համար

1. Ինչո՞ւ է շաբաթ օրվա և արարման փոխադարձ կապն այդպիսի նշանակություն ձեռք բերում այս վերջին օրերին: Այդ ճշմարտությունն ինչպե՞ս է արտահայտված Յայտնություն 14.6,7-ում: Քննարկե՞ք ձեր պատասխանները, վերադարձե՞ք չորեքշաբթի օրվա դասի վերջի հարցերին:
2. Մոտավորապես այն նույն ժամանակ, երբ Չարլզ Դարվինն սկսեց զարգացնել էվոլյուցիայի տեսությունը, Աստված հիմնեց մի եկեղեցի, որը պաշտպանում է յոթերորդ օրվա՝ շաբաթվա սուրբ պահելը որպես հատուկ դավանանք: Աստված այդ եկեղեցին կանգնեցրեց, որպեսզի այն հռչակի Յայտնություն 14-ի երեք հրեշտակների լուրը, որը հատուկ կերպով կոչ է անում երկրպագել երկնքի ու երկրի Արարչին: Այդ դեպքում ի՞նչը կարող է առավել ողբերգական լինել, կամ ի՞նչ անկում կարող է առավել խորը լինել, քան երբ այդ եկեղեցու որոշ անդամներ սկսում են պաշտպանել էվոլյուցիայի տեսությունը:
3. Ժամանակակից գիտնականները, ուսումնասիրելով կենդանի օրգանիզմների կառուցվածքը, ապշում են նրանց բարդությունից: Ակնհայտորեն, Չարլզ Դարվինը չէր գիտակցում, թե որքա՞ն բարդ է անգամ այսպես կոչված պարզ բջիջը: Այսօր մենք գիտենք, որ անգամ «ամենապարզունակ» բջիջը կառուցված է անհամեմատ ավելի բարդ ձևով, քան, ըստ ամենայնի, Դարվինը պատկերացնում էր: Շատ գիտնականներ հավատում են, որ կյանքը միանգամայն պատահաբար է ծագել: Բայց որքան գիտությունն ավելի խորն է ներթափանցում կենդանի օրգանիզմների կառուցվածքի մեջ, այնքան ավելի շատ կասկածներ են ի հայտ գալիս կյանքի պատահական ծագման հարցում: Որքան ավելի շատ է գիտությունը հասկանում կյանքի բարդությունը, այնքան պակաս հավանական է դառնում կյանքի ծագման նրա գլխավոր տեսությունը՝ աթեիստական էվոլյուցիան: Քննարկե՞ք սա:

ԱՐԱՐՈՒՄԸ ԵՎ ԱՎԵՏԱՐԱՆԸ

Այս շաբաթվա ուսումնասիրության համար կարդացե՛ք.

Ծննդոց 3.21, Սաղմոս 104.29,30, Հովհաննես 1.4, Հռոմեացիս 5.6-11, Գաղատացիս 3.13, Մատթեոս 27.46:

Հիշելու համարը.

«Քանզի ինչպես Ադամով ամենը մեռնում են, այնպես էլ Քրիստոսով ամենը կենդանանում են» (Ա Կորնթացիս 15.22):

Աստվածաշնչում մենք կարդում ենք, որ Ադամն ու Եվան արարվել էին Աստծո պատկերով՝ առանց որևէ բարոյական թերության: Նրանք ունեին ազատ կամք, ինչը նրանց սիրելու հնարավորություն էր տալիս: Ապստամբելով Աստծո դեմ՝ Ադամն ու Եվան հայտնվեցին սատանայի իշխանության ներքո (*Կենս Եբրայեցիս 2.14*), ինչի պատճառով ամբողջ աշխարհը նույնպես հայտնվեց նրա իշխանության ներքո: Բայց Հիսուսը եկավ, որ քանդի սատանայի գործերը (Ա Հովհաննես 3.8) և մեզ ազատի նրա ձեռքերից: Փրկիչը դա արեց՝ մահանալով մեր փոխարեն և մեզ կյանք պարգևելով: Խաչի վրա Հիսուսը հանում մեզ մեղք դարձավ (*Բ Կորնթացիս 5.21*) և ապրեց բաժանումը Հորից, որ բերում է մեղքը: Իր մահով Հիսուսը վերականգնեց փոխհարաբերությունները Աստծո և մարդկանց միջև, որոնք խզվել էին Ադամի ու Եվայի մեղքի պատճառով:

Այս բոլոր հարցերը տրամաբանորեն կապված են արարման պատմության հետ: Այն կրկին հայտնվում է մեր հայացքի առջև՝ որպես Արարիչ Աստծո գործության վկայություն: Տիրոջ ստեղծագործ գործությունը դրսևորվում է նաև Իր զավակների մեջ նոր սիրտ ստեղծելու մեջ (*Բ Կորնթացիս 5.17*), այն Նրա կերպարը նորոգում է մեր մեջ և վերականգնում է Նրա հետ մեր փոխհարաբերությունները:

Միաշաբթի

մարտի 17

Շնորհն այգում

Ինչպես բոլորիս հայտնի է, առաջին մարդիկ՝ Աստծո պատկերով ստեղծված կատարյալ արարածները, ընկան մեղքի մեջ, որը մահ բե-

րեց: Մարդիկ նախագգուշացված էին վտանգի մասին և հասկանում էին ասվածը: Եվան նույնիսկ օձի համար կրկնեց Աստծո խոսքերը: Բայց նրանք, միևնույնն է, մեղանչեցին: Պատահում է, որ մենք էլ, խաբված Եվայի նման, ընկնում ենք մեղքի թակարդը, բայց լինում է նաև, որ, Ադամի նման, մենք մտադրված ենք մեղանչում: Բոլոր դեպքերում, մենք մեղավորներ ենք՝ մեղավոր Աստծո օրենքի խախտման մեջ:

Կարդացե՛ք Ծննդոց 3.9-15-ը: Ի՞նչ պատասխանեց Աստված Ադամի ու Եվայի մեղքին: _____

Աստված դատավարություն, անգամ՝ «դատաքննություն» սկսեց: Այդ քննության նպատակը այն չէր, որ Աստված իմանա այն փաստերը, որոնք Նրան առանց այդ էլ հայտնի էին: Նպատակն այն էր, որ զույգը հնարավորություն ունենա ընդունել պատասխանատվությունն իր արարքների համար, ինչը քայլ է դեպի ապաշխարություն և վերականգնում: Աստված հարցրեց նրանց, թե ինչ է տեղի ունեցել, և նրանք, թեկուզ դժկամորեն, խոտովանեցին իրենց արածը: Թեև նրանք մեղավոր էին, թեև նրանց մեղքը անմիջապես ունեցավ իր հետևանքները, առաջին ավետարանական խոստումը նրանց տրվեց դեռևս Եդեմում (տե՛ս Դաս 6-ը):

Կարդացե՛ք Ծննդոց 3.21-ը: Է՞լ ինչում դրսևորվեց Աստծո շնորհը: _____

Մահը եկավ ամենաանսպասելի ձևով: Ադամի ու Եվայի անհապաղ մահվան փոխարեն մահացավ մի, հնարավոր է՝ անգամ մի քանի անմեղ կենդանի: Առաջին անգամ Ադամը տեսավ մահը, և դա, իհարկե, նրան հսկայական ցավ պատճառեց: Հետո կենդանուց հանեցին կաշին, դրանից հագուստ պատրաստեցին Ադամի ու Եվայի համար և ծածկեցին նրանց մերկությունը: Ամեն անգամ նայելով այդ հագուստին կամ զգալով այն սեփական մարմնի վրա՝ նրանք հիշում էին կատարվածի ու կորսվածի մասին: Բայց ամենից ավելի դա ծառայում էր իբրև Աստծո շնորհի հիշեցում:

Անկասկած, մենք պետք է շատ երախտապարտ լինենք մեր հանդեպ Աստծո շնորհի համար: Յնարավո՞ր է ավելի լավ դրսևորել այդ շնորհակալությունը, քան գթասրտություն ցուցաբերելով շրջապատողների հանդեպ: Ո՞ւմ հանդեպ (անգամ դրան ոչ արժանի) դուք կարող էիք գթասրտություն դրսևորել հենց հիմա:

Մեղքն ու մահը

Ադամին ասված էր. երբ նա մահանա, կվերադառնա այն հողին, որից վերցվել էր (*Կենս Ծննդոց 3.19*): Միևնույնը տեղի է ունենում նաև մեզ հետ: Ուշադրություն դարձրե՛ք՝ մենք չենք վերածվում կապիկների, քանի որ նրանցից չենք ստեղծվել: Մենք ստեղծվել ենք հողից, և մահանալով՝ վերադառնում ենք հողին:

Կարդացե՛ք Ծննդոց 2.7-ը, Սաղմոս 104.29,30-ը, Հովհաննես 1.4-ը, Գործք առաքելոց 17.24,25-ը: Մեզ համար ի՞նչ նշանակություն ունեն այս տեքստերը: Ի՞նչ ճշմարտություն պետք է արտացոլվի մեր կյանքում:

Կյանքը զարմանահրաշ բացառիկություն է: Մեզ թվում է, թե մենք ամեն ինչ գիտենք կյանքի մասին, սակայն նրանում առեղծվածային դեռ շատ բան կա: Կենդանի օրգանիզմը բաժանելով բաղկացուցիչ մասերի՝ մենք միայն տարատեսակ ատոմներ ու մոլեկուլներ ի հայտ կբերենք: Բայց եթե նույնպիսի մոլեկուլները հավաքենք մի անոթի մեջ ու տաքացնենք, նրանց միջով էլեկտրական հոսանք բաց թողնենք կամ ցանկացած այլ փորձ ու հնարք կատարենք, մենք, միևնույնն է, կյանք չենք ստանա: Չկա «կյանք» անունով առանձին տարր, որը գոյություն ունի կենդանի մարմնի կամ կենդանի բջջի մեջ: Կյանքը պատկանում է ողջ կենդանի համակարգին, ոչ թե բջիջներից կտրված մի տարրի:

Մյուս կողմից, մենք շատ բան գիտենք այն մասին, թե ինչպես առաջացնել մահ: Մարդն անհաշիվ եղանակներ ու միջոցներ է հայտնագործել սպանելու համար: Այդ մեթոդներից մի քանիսը ցնցում են՝ ի հայտ բերելով մեր մեղավոր սրտերի բռնությունն ու դաժանությունը: Մենք կարող ենք սպանել, բայց չենք կարող կյանք ստեղծել: Միայն Աստված կարող է կենդանի օրգանիզմներ ստեղծել: Գիտնականները փորձել են կյանք ստեղծել՝ համարելով, որ եթե իրենք կարողանան դա անել, կկարողանան նաև բացատրել, թե ինչու չեն հավատում Աստծուն: Միմչև այժմ ոչ մի փորձ հաջողությամբ չի պսակվել:

Կարդացե՛ք Եսայիա 59.2-ը: Մեղքն ինչպե՞ս է ազդում Կենսատուի հետ մեր փոխհարաբերությունների վրա:

Եթե կյանքը բխում է միայն Աստծուց, ապա Նրանից անջատումը կտրում է մեզ կյանքի աղբյուրից: Աստծուց այդպիսի բաժանման ան-

խուսափելի արդյունքը մահն է: Անգամ եթե որևէ մեկն ապրի 969 տարի՝ Մաթուսաղայի նման, նրա կյանքի պատմությունը, միևնույնն է, կավարտվի «Եվ նա մահացավ» բառերով: Մեղքն իր էությանը հանգեցնում է կյանքից բաժանման, ինչի հետևանքը մահն է:

Երբ մենք դեռ մեղավորներ էինք...

Աստվածաշունչը վկայում է, որ մարդկային մեղսավորությանը Աստծո պատասխանը թելադրված է ճշմարիտ անշահախնդիր սիրուց, և այդպիսի պատասխան է փրկագնումը: Աստված կարող էր միանգամայն արդարացիորեն Ադամին ու Եվային թողնել սատանայի կործանարար ուժի իշխանության տակ. չէ՞ որ նրանք կատարել էին իրենց ընտրությունը: Բայց Աստված գիտեր՝ Ադամն ու Եվան մինչև վերջ չէին հասկանում, թե ինչ են անում, այդ պատճառով որոշեց նրանց հնարավորություն տալ՝ ստանալ ավելի շատ տեղեկատվություն և ևս մեկ անգամ ընտրություն կատարել:

Կարդացե՛ք 3ռոմեացիս 5.6-11-ը: Այս համարներն ինչպե՞ս են օգնում մեզ՝ հասկանալու Աստծո շնորհի էությունը: _____

Երբ մեզ հետ անարդար են վարվում, մենք սպասում ենք, որ նախքան մեր փոխհարաբերությունները մեղացնողի հետ կվերականգնվեն, նա պետք է ներողություն խնդրի: Իհարկե, նման հանգամանքներում ներողությունը միանգամայն տեղին է: Խախտված փոխհարաբերությունների կատարյալ վերականգնումը ներառում է ներողություն խնդրելն ու զանցանքի համար պատասխանատվությունն ընդունելը: Բայց Աստված չսպասեց, որ մենք ներողություն խնդրենք: Նա նախաձեռնությունն Իր ձեռքը վերցրեց: Երբ մենք դեռ մեղավորներ էինք, Նա Իրեն մահվան մատնեց հանուն մեզ: Սա Աստծո սիրո հրաշալի արտահայտություն է: Որքա՞ն տարբեր է մեր վարքն Աստծո վարքից: Չէ՞ որ հաճախ վիրավորված լինելով՝ մենք չարություն ենք զգում և ավելի շուտ ձգտում ենք վրեժ լուծել, քան կարգավորել փոխհարաբերությունները, այնպես չէ՞: Մենք պետք է անփոփոխ կերպով շնորհակալ լինենք Աստծուն այն բանի համար, որ Նա մեզ հետ այդպես չի վարվում:

Մեղավորների հանդեպ Աստծո վերաբերմունքն ի հայտ է բերում սիրո ճշմարիտ նշանակությունը: Դա ոչ թե պարզապես զգացմունք է,

այլ սկզբունքային վարք, որում յուրաքանչյուր ջանք ուղղված է նեղացնողին վիրավորվածի հետ հաշտեցնելուն և փոխհարաբերությունների վերականգնմանը: Ադամի ու Եվայի հանդեպ Աստծո վերաբերմունքը մեր հանդեպ Նրա վերաբերմունքի լուսաբանումն է:

«Գողգոթայում տեղի ունեցած իրադարձությունները պետք է խորունկ և ուժեղ զգացմունքներ արթնացնեն: Միանգամայն տեղին և արդարացված կլինի, եթե այս թեման քո մեջ հզոր վերելք ու ոգևորություն առաջացնի: Մենք երբեք չենք կարողանա լիովին հասկանալ ու ընդունել այն փաստը, որ Քրիստոսը, ով հավասարը չունի Իր բարոյական որակներով ու բացարձակապես անմեղ է, պետք է ճաշակեր այդօրինակ տառապագին մահ և Իր վրա կրեր այս աշխարհի բոլոր մեղքերի ողջ ծանրությունը: Մենք ի գորու չենք ըմբռնել այդպիսի սիրո ողջ լայնությունը, երկայնությունը, խորությունն ու բարձրությունը» (Է. Ուայթ, Վկայություններ եկեղեցու համար, հտ. 2, 213): Մենք չենք կարող ըմբռնել Աստծո սերը, բայց ինչո՞ւ է այդքան կարևոր դրան ձգտելը:

Չորեքշաբթի

մարտի 20

Նա, ով կրեց մեր մեղքերը

«Քրիստոսը գնեց մեզ օրենքի անեծքից՝ մեզ համար անեծք դառնալով. (Քանզի գրված է, թե՝ Անիծյալ լինի ամեն փայտից կախվածը)» (Գաղատացիս 3.13): Խորհե՛ք այս համարի զարմանալի նշանակության մասին՝ Քրիստոսի Աստվածայնության համատեքստում: Սա ի՞նչ է մեզ ասում այն մասին, թե Աստված ինչ որոշեց անել հանուն մեր փրկության: Ավելին, ի՞նչ է դա մեզ ասում Քրիստոսի զոհը չընդունելու ողջ ողբերգականության մասին: _____

Իր վրա վերցնելով մեր մեղքերի պատիժը և մահանալով Աստծուց բաժանված՝ Հիսուսը կատարեց Եդեմի այգում ի սկզբանե տրված խոստումն այն մասին, որ կնոջ սերունդը կջախջախի օձի գլուխը: Նրա զոհը հնարավոր դարձրեց Աստծո և մարդկության հաշտեցումը և ի վերջո կհանգեցնի տիեզերքում չարի վերջնական ոչնչացմանը (Եբրայեցիս 2.14,15, Հայտնություն 20.14):

Կարդացե՛ք Մատթեոս 27.46-ը՝ Գաղատացիս 3.13-ի համատեքստում: Հիսուսի խոսքերն ի՞նչ են բացահայտում այն մասին, ինչի միջով Նա անցավ խաչի վրա: _____

Խաչի վրա Քրիստոսը հանուն մեզ Իր վրա կրեց մեղքի անեծքը: Դա Նրա դիրքի փոփոխությունն էր Հոր առջև: Չոհի գառը, բերվելով զոհասեղանի վրա, մահն իր վրա վերցրեց մեղավորի փոխարեն: Նույն կերպ, երբ Քրիստոսը խաչ բարձրացավ, Նրա կարգավիճակն Աստծո առջև փոխվեց: Ձրկված Հոր ներկայությունից՝ նա ճաշակեց մեր մեղքից առաջ եկած անեծքը: Այլ խոսքերով՝ Հիսուսը, ով միշտ մեկ էր Աստծո հետ, վերապրեց բաժանումը Նրանից, ինչը Էլեն Ուայթը նկարագրել է որպես «Աստվածային զորությունների բաժանում» (Է. Ուայթ, Ձեռագիր 93, 1899): Որքան էլ բարդ լինի մինչև վերջ այդ ճշմարտությունն ըմբռնելը, մենք բավականաչափ գիտություն ունենք՝ հասկանալու, որ մեր փրկագնման համար աննախադեպ գին է վճարվել:

Հինգշաբթի

մարտի 21

Նոր արարումը

Ավետարանյան մեծ լուրը կենտրոնացած է մեր տեղը գրաված Հիսուսի մահվան վրա: Նա Իր վրա վերցրեց մեր մեղքերը, կրեց պատիժը, որը արդարացիորեն մերն էր: Ինչպես մենք արդեն տեսանք, Քրիստոսի փոխարինական զոհն անխզելիորեն կապված է արարման պատմության հետ: Քրիստոսը եկավ, որպեսզի ոչնչացնի մահը՝ Աստծո արարչագործությանը խորթ այդ տարրը: Եթե, ինչպես պնդում են ոմանք, Աստված մարդկանց արարեր՝ օգտագործելով էվոլյուցիան, ապա մահն ամեննին էլ անկանոնություն ու թշնամի չէր լինի, այլ կհամարվեր Աստծո սկզբնական ծրագրի մի մասը: Այդ ժամանակ մահը կարևոր դեր կխաղար Աստծո կողմից մեր արարման մեջ: Ջարմանալի չէ, որ քրիստոնյաները պետք է հերքեն թեիստական էվոլյուցիան, որն առաջարկում է արարման պատմության նոր ըմբռնում:

Ծննդոց գրքում գրի առնված արարման պատմությունը շատ կարևոր է հանուն մեզ Քրիստոսի մահն ըմբռնելու համար: Բացի դրանից, այդ պատումը նաև օգնում է հասկանալ փրկության ծրագրի մեկ այլ տեսանկյունը՝ Աստծո ստեղծարար աշխատանքը մեզանում, երբ մենք դառնում ենք Նրա սրբության մասնակիցները:

Կարդացե՛ք Սաղմոս 51.10-ը, Եզեկիել 36.26,27-ը, Կողոսացիս 3.10-ը, Բ Կորնթացիս 5.17-ը: Այստեղ ի՞նչ խոստումներ են տրված, որոնք կապված են Արարիչ Աստծուն ըմբռնելու հետ, ինչպես ցույց է տրված Ծննդոց գրքի առաջին ու երկրորդ գլուխներում: __

Միայն Աստված կարող է նոր սիրտ ստեղծել: Մենք ինքներս չենք կարող դա անել, բայց պետք է հուսանք այն Նույն Արարչին, ով ստեղծել է աշխարհը և արարել մեր նախածնողներին: Դավիթը գիտակցում էր իր կարիքը և խնդրում էր Աստծուն այդ խնդիրը լուծել արարման միջոցով:

«Քրիստոսում մարդը» նոր արարած է: Հին մտածողությունը պետք է հեռացվի և փոխարինվի նոր գիտակցությամբ: Համաձայն Աստծո կամքի՝ մեր նոր գիտակցությունը ստեղծված է բարի գործերի համար: Այդպիսի արարումը գերբնական գործընթաց է, որը կատարվում է Սուրբ Հոգու գործությամբ: Աստծո ստեղծարար գործությունը, ինչպես ցույց է տրված սկզբնական արարման մեջ, մեզ վստահություն է տալիս, որ այդ նույն գործությունն ի վիճակի է փոխել մեր կյանքը և վերադարձնել Նրա հետ մեր կորսված փոխհարաբերությունները:

Դուք սեփական փորձով զգացե՞լ եք, թե ինչ է նշանակում նոր արարած լինել Քրիստոսում: Դա ինչպե՞ս է ամեն օր դրսևորվում գործնական կյանքում: Ի՞նչ է փոխվում այդպիսի փորձառություն վերապրած մարդու կյանքում:

Ուրբաթ

մարտի 22

Չեղազա ուսումնասիրության համար

«Ծածուկ բաները մեր Եհովա Աստծո համար են, իսկ հայտնված բաները՝ մեր և մեր որդիների համար հավիտյան» (Երկրորդ Օրինաց 29.29): Աստված մարդկանց չի բացել, թե հատկապես ինչ ճանապարհով է իրականացվել արարման աշխատանքը: Մարդկային գիտությունը չի կարող ներթափանցել Ամենաբարձրյալի գաղտնիքների մեջ: Նրա ստեղծագործ գործությունը նույնքան անըմբռնելի է, որքան և Նրա սերը» (Է. Ուայթ, Նահապետներ և մարգարեներ, 113):

«Այդ անթափանցելի խավարով, ասես ծածկոցով, Տերը թաքցրեց Իր ներկայությունն ու Իր փառքը մարդկային աչքերից: Սուրբ հրեշտակների հետ միասին Նա իջավ խաչի մոտ: Հայրը չքեց Իր Որդուն, բայց Նրա ներկայությունն անտեսանելի էր: Եթե Նրա փառքը շողար ամպի

միջից, այդ լույսը տեսած բոլոր մարդիկ կոչնչանային: Այն սոսկալի պահին Քրիստոսը չպետք է մխիթարություն ստանար Հորից: Նա հնձանը միայնակ տրորեց, և մարդկանցից ոչ ոք Նրա կողքին չկար» (Է. Ուայթ, Դարերի փափագը, 753, 754):

Հարցեր քննարկման համար

1. Ավետարանն ինչպե՞ս է կապված արարման պատմության հետ: Ծնընդոց 1-3-ի ո՞ր առանձնահատուկ տեսանկյուններն են Ավետարանի հիմքը: Հիսուսի մասին լուրն ի՞նչ կերպ է հիմնվում Ծննդոց գրքի պատմական ճշմարտության վրա: Մարդն ինչպե՞ս կկարողանար պատմել Հիսուսի մասին պատմությունը, եթե չլինեին Ադամն ու Եվան:
2. Աստվածաշունչը ցույց է տալիս, որ արարումն ավարտվեց գերբնական գործընթացների շնորհիվ, որոնք անմատչելի են գիտությանը, բայց կարող են հասկանալի լինել միայն հատուկ հայտնության միջոցով: Այդ պատճառով զարմանալի չէ, որ Աստվածաշնչի և այսպես կոչված գիտության միջև գոյություն ունի դիմակայություն: Ինչո՞ւ չարժե ակնկալել, որ գիտությունը կբացատրի Աստծո ողջ ստեղծագործ աշխատանքը:
3. Ի՞նչ փոխադարձ կապեր գոյություն ունեն Ավետարանի, արարման և դատաստանի միջև, ինչպես ցույց է տրված Հայտնություն 14.6,7-ում:
4. Քրիստոնեության քննադատները հայտարարում են. Հիսուսը կանխավ գիտեր, որ, թեկուզ և Ինքը կմահանա, միևնույնն է, երեք օր անց հարություն կառնի: Այդ պատճառով, ասում են նրանք, ի՞նչ առանձնահատուկ բան կա Նրա մահվան մեջ, եթե Նա գիտեր, որ դա հավիտենական չէ: Մատթեոս 20.19 տեքստն ինչպե՞ս է «Դարերի փափագից» վերը բերված հատվածի հետ մեկտեղ օգնում պատասխանել այդ հայտարարությանը:

ԵՎ ԿՐԿԻՆ՝ ԱՐԱՐՈՒՄ

Այս շաբաթվա ուսումնասիրության համար կարդացե՛ք.

Հայրնություն 21.1-5, Ծննդոց 3.19, Ա Կորնթացիս 15.52-58, Ծննդոց 6.11-13, Եսայիա 11.6-9, Հովհաննես 14.1-3:

Հիշելու համարը.

«Բայց Նրա խոսքումնի պես նոր երկնքի ու նոր երկրի ենք սպասում, որոնցում արդարություն է բնակվում» (Բ Պետրոս 3.13):

Բ Պետրոս 3.10-13 հատվածում Պետրոսը նկարագրում է երկնքի ու երկրի ճակատագիրը: Ե՛վ երկիրը, և՛ երկինքը՝ այն ամենի հետ միասին, ինչ գտնվում է նրանցում, կոչնչանան: Բայց դա պատմության ավարտը չէ, քանի որ կատեղծվեն նոր երկինքն ու նոր երկիրը:

Նայե՛ք հին և նորի միջև եղած հակադրությանը: Առաջինում գեր-իշխում է մեղքը, իսկ երկրորդում բնակվում է արդարությունը: Հակադրությունը չէր կարող լինել առավել վառ կամ բացարձակ:

Այդ խոստումները մասն հատակ կերպով ցույց են տալիս, որ իբրև Արարիչ՝ Աստծո դերը չի ավարտվել երկրի առաջին արարման ժամանակ: Այն չի ավարտվի մասն այն աշխատանքով, որը Նա կկատարի մեզանում՝ վերստեղծելով մեզ Քրիստոսում: Աշխատանքը շարունակվում է: Այն նույն Տերը, Ով մի ժամանակ ստեղծել է աշխարհը Իր Խոսքի գերբնական գործությամբ, այն կրկին կստեղծի՝ նույնպես գերբնական ճանապարհով:

Փաստորեն, առանց արարման այդ վերջին գործողության՝ բոլոր նախորդները կավարտվեին ոչնչով: Նոր երկինքն ու նոր երկիրը մեզ տրված Աստծո խոստումների գագաթնակետն են:

Միաշաբթի

մարտի 24

Նոր սկիզբ

Եթե մի հարցում Աստվածաշունչն ու գիտությունն ունեն ընդհանուր տեսակետ, ապա դա այն է, որ մեր երկիրը հավիտյան գոյություն

չի ունենալու: Գիտնականները համարում են (գոնե, այդպես են վկայում նրանց որոշ ենթադրություններ), որ պատահականության այն նույն անտարբեր ու անիմաստ ուժերը, որոնք գոյության են կոչել երկիրն ու կյանքը նրա վրա, ի վերջո կոչնչացնեն այն: Աստվածաշունչը նաև սովորեցնում է, որ երկիրը հավիտյան գոյություն չի ունենալու և իսկապես ոչնչանալու է: Սակայն գիտության առաջարկած սցենարում երկրի ոչնչացումը ամեն բանի անդառնալի ավարտն է: Ի տարբերություն սրա՝ աստվածաշնչյան սցենարը ցույց է տալիս, որ աշխարհի վերջը կդառնա կատարելապես նոր, հիասքանչ, հավիտենական դարաշրջանի սկիզբը:

Կարդացե՛ք Հայտնություն 21.1-5-ը: Ապագայի ի՞նչ պատկեր է ներկայացված տեքստերում: Ի՞նչ հրաշալի խոստումներ են սպասում իրենց կատարմանը: Ինչո՞ւ Աստված կարող է այդ անել մեզ համար:

Նոր կյանքի լավագույն խոստումներից մեկն այն է, որ տառապանքներն ու մահը ընդմիշտ կվերանան: Միանգամայն ակնհայտ է, որ Աստված մեր երկրային կյանքը չի դիտարկում որպես ինչ-որ դրական բան: Մահն ու տառապանքները չեն եղել արարման մեջ, որի մասին Աստված ասաց. «Հատ բարի է» (Ծննդոց 1.31): Դրանք օտարածին, անկոչ հյուրեր են: Նրանք երբեք չպետք է դառնային սկզբնական արարչագործության մասը, և նոր արարման մեջ նույնպես նրանց համար տեղ չի լինելու: Հիսուսն եկավ, որպեսզի ոչնչացնի դրանք, և մենք այլևս երբեք ստիպված չենք լինի ապրել դրանց առկայությամբ:

Նոր արարումը նոր սկիզբ է կրում: Մեղքի ճակատագրական փորձառությունը կավարտվի: Այդ փորձառության բոլոր արդյունքներն առկա են, դրանք ակներև են՝ մեղքը բերում է մահ ու տառապանք, իսկ Աստծո օրենքը կյանքի օրենքն է:

Ինչպես Աստված նոր երկինք ու նոր երկիր էր ստեղծում սկզբում, այնպես Նա կրկին նոր երկինք ու նոր երկիր կստեղծի, իսկ դրանց հետ միասին մեզ նոր սկիզբ է առաջարկվում: Միայն Աստված, միայն Արարիչը կարող է այդ անել մեզ համար: Եվ այդ ամենը մենք ձեռք ենք բերում Հիսուսի սխրանքի շնորհիվ, որ կատարվել է հանուն մեզ: Առանց փրկության ծրագրի մենք ոչ մի բանի հույս չէինք ունենք՝ այն ամենից ավելի, ինչ առաջարկում է ժամանակավոր կյանքը, իսկ դա բավականին մռայլ հեռանկար է:

Ինչո՞ւ են մեզ համար այդքան կարևոր նոր կյանքի խոստումները: Ինչպիսի՞ն կլինեն մեր կյանքն առանց դրանց:

Հողից դեպի կյանք

Կարդացե՛ք Ծննդոց 2.7-ը և 3.19-ը: Ինչի՞ց ստեղծվեց Ադամը, և ինչի՞ հանգեցրեց նրա մեղքը: _____

Աստված Ադամին արարեց հողից, և նա կենդանի հոգի դարձավ: Ադամի կյանքը կշարունակվեր այնքան ժամանակ, քանի դեռ նա փոխհարաբերությունները կպահպաներ Աստծո հետ: Մեղանչելով՝ նա բաժանվեց կյանքի Աղբյուրից, ինչի արդյունքում մահացավ և կրկին հող դարձավ:

Կարդացե՛ք Եսայիա 26.19-ը և Դանիել 12.2-ը: Ի՞նչ է տեղի ունենում հողում ննջածների հետ: _____

Հարության մասին խոստումը քրիստոնյաներին հույս է պարգևում: Հորն այդ հույսն արտահայտեց՝ ասելով. «Նա վերջը պիտի կանգնի հողի վրա, և իմ մորթը այսպես թափվելուց հետո. այն ժամանակ իմ մարմնից տեսնելու եմ Աստծուն» (Հով 19.25,26): Հավատարիմների համար մահը ժամանակավոր է: Ադամին հողից արարած և նրան կյանք պարգևած Աստված գիտի՝ ինչպես մարդկանց բարձրացնի հողից: Հարությունը լինելու է արարման նույնպիսի գործողություն, ինչպիսին եղել է Ադամի սկզբնական արարումը:

Կարդացե՛ք Ա Կորնթացիս 15.51-58-ը: Այստեղ շարադրված ո՞ր ուսմունքն է անխզելիորեն կապված Ծննդոց գրքի արարման պատմության հետ: _____

Հիսուսի երկրորդ գալստյան ժամանակ արդարների հարությունը տեղի է ունենալու ակնթարթորեն: Ինչպես և մարդու առաջին արարումը, դա լինելու է գերբնական իրադարձություն, որտեղ ամեն բան Աստված է անելու: Այդ ամենը բացարձակապես չի համապատասխանում թեխտական էվոլյուցիային: Ի վերջո, եթե Աստված մտադիր չէ միլիոնավոր տարիներ ծախսել էվոլյուցիայի համար, որպեսզի մեզ կրկին ստեղծի, այլ դա կատարելու է ակնթարթորեն՝ անտեսելով էվոլյուցիան, այդ դեպքում Նա, անշուշտ, առաջին անգամ էլ կարող էր

ստեղծել մեզ՝ անտեսելով էվոլյուցիան: Այդ պատճառով, ինչպես և բոլոր աստվածաշնչյան ճշմարտությունները, հարության հույսը ևս մեկ աստվածաշնչյան վկայություն է, որը հերքում է թեիստական էվոլյուցիան:

Խորհե՛ք. եթե այդքան կարևոր հիմնարար հարցը, ինչպիսին արարումն է, գործնականում լուսաբանված չէ գիտության կողմից, դա մեզ ի՞նչ պետք է ասի այլ ուղորտներում դրա սահմանափակված լինելու մասին:

Երեքշաբթի

մարտի 26

Մարդու իշխանության վերականգնումը

Համեմատե՛ք Ծննդոց 1.28-ը Հովհաննես 12.31-ի հետ: Ի՞նչ կարգավիճակ ունեին Ադամն ու Եվան արարված աշխարհում: Ո՞վ հափշտակեց իշխանությունը և դարձավ այս աշխարհի իշխանը:

Ադամի վրա էր դրված աշխարհի տիրապետումը: Մեղանչելով՝ նա այդ իրավունքը զիջեց սատանային: Այժմ սատանան է արարչագործության վրա դրսևորում իր ուժը, այդ պատճառով ամենուրեք մենք տեսնում ենք բարոյական քայքայում և բռնություն:

Հաղթանակ տանելով խաչի վրա՝ Հիսուսը երկիրը ետ գրավեց սատանայից (*յոեն՝ Մատթեոս 28.18, Հայրնություն 12.10, Հովհաննես 12.31*): Եվ թեև սատանան առաջվա մնան գործում է երկրի վրա և կործանում է այն, մենք կարող ենք ուրախանալ՝ իմանալով, որ նրա օրերը հաշվված են, քանի որ խաչի վրա Հիսուսի հաղթանակը երաշխավորում է դա:

Կարդացե՛ք Բ Տիմոթեոս 2.11,12-ը և Հայտնություն 5.10-ը: Ի՞նչ ճշմարտություններ են բացահայտված այս համարներում: _____

Փրկվածներին իշխանություն է տրվելու՝ որպես թագավորների ու քահանաների: Թագավորելու գաղափարը ենթադրում է որոշակի իշխանություն, քահանայության գաղափարը նշանակում է փոխարարելություններ պահպանել Աստծո և մյուս արարածների, հնարավոր է՝ անգամ այլ աշխարհների բնակիչների միջև, որոնք երբեք չեն իմացել մեղքն ու նրա հետևանքները:

«Աստծո փրկագնված ժողովրդի առջև ուսումնասիրության համար կբացվեն տիեզերքի բոլոր գանձերը: Մահվան

կապանքներից ազատագրված՝ նրանք կկառավարեն անխոնջ մտքի թռիչքը դեպի հեռավոր աշխարհներ, որոնք խորապես ցավում էին մարդկային տառապանքների համար և ցնծագին օրհներգերով ողջունում էին յուրաքանչյուր հոգու փրկությունը: Անարտահայտելի հիացմունքով երկրի զավակները կհաղորդակցվեն չընկած էակների հետ, ովքեր նրանց հետ կկիսեն իմաստության ու գիտելիքների այն գանձերը, որ իրենք հայտնագործել են երկար դարեր Աստծո ստեղծագործ արարքները դիտելու ընթացքում» (Է. Ուայթ, Մեծ պայքար, 677): Ի՞նչ եք կարծում, ի՞նչ է նշանակում «հաղորդակցվել չընկած աշխարհների ցնծությանն ու իմաստությանը» արտահայտությունը: Մենք ի՞նչ կարող էինք սովորել չընկած էակներից, նրանք ի՞նչ կարող էին սովորել մեզանից:

Հորեքշաբթի

մարտի 27

Վերականգնումը շարունակվում է

Մեր աշխարհում գիշատչությունը կենդանիների սովորական կենսաձև է: «Սնման շղթա» եզրույթը հիշեցնում է մեր բնապահպանության մեջ գիշատչության դերի մասին: Մեզ դժվար է պատկերացնել աշխարհն առանց դրա: Բայց սկզբում բոլոր ցամաքային կենդանիները սնվում էին կանաչ խոտով (*Փնկոց*): Ոչ ոք որևէ այլ բանով չէր սնվում: Ծննդոց 1.30-ում ոչինչ չի հիշատակվում ծովային կենդանիների սննդի մասին, բայց, հավանաբար, միևնույն սկզբունքը գործում էր նաև այնտեղ, որովհետև, երբ Աստված դիտեց Իր ողջ արարչագործությունը, Նա հայտարարեց, որ այն «շատ բարի է»:

Կարդացե՛ք Ծննդոց 6.11-13-ը, 9.2-4-ը: Բնության մեջ ի՞նչ փոփոխություններ տեղի ունեցան անդրջրհեղեղյան ժամանակներում: Բնության մեջ ի՞նչ հետագա բացասական փոփոխություններ տեղի ունեցան մարդկանց և կենդանիների փոխհարաբերություններում ջրհեղեղից հետո:

Առաջվա խաղաղ թագավորությունը լցվեց ապականությամբ, բռնությամբ ու չարիքով: Դրանք մեղքի հետևանքներն են: Այն աշխարհը, որ մի ժամանակ շատ բարի էր, դարձավ այնքան վատը, որ աղաղակում էր սեփական կործանման մասին:

Մարդու մեղանշումից հետո կենդանիներն սկսեցին վախենալ մարդկանցից: Դա կարելի է ասել բոլոր էակների մասին, որոնք ապրում

էին ջրում, ցամաքում և օդում: Այդպիսի իրավիճակը կտրականապես տարբերվում էր սկզբնականից: Ըստ ամենայնի՝ այդ ժամանակ կենդանիների հանդեպ մարդու իշխանությունը թուլացավ:

Կարդացե՛ք Եսայիա 65.25-ը, 11.6-9-ը: Մեր ներկայիս աշխարհում գոյություն ունեցող փոխհարաբերություններն ինչո՞վ են տարբերվում Աստծո կողմից ապագայում խոստացված փոխհարաբերություններից:

Գեղեցիկ բանաստեղծական լեզվով Եսայիան հայտնում է, որ մոր երկրում բռնություն չի լինելու: Արատավորությունն ու դաժանությունը՝ անդրջրհեղեղյան աշխարհի բնութագրերը, որոնք աղաղակում էին դրա կործանման մասին, տեղ չեն գտնելու մոր երկրում: Դա լինելու է ներդաշնակության ու համագործակցության աշխարհ, խաղաղ թագավորություն: Մենք այնքան ենք վարժվել բռնությանը, գիշատչությանն ու մահվանը, որ մեզ համար դժվար է ինչ-որ այլ բան պատկերացնել:

Ավետարանն անխզելիորեն կապված է վերականգնման հետ: Թեև միայն Աստված կարող է կատարել վերջնական վերականգնումը, մենք ի՞նչ որոշումներ կարող ենք ընդունել այսօր՝ ինչ-որ կերպ նպաստելու կյանքի բարելավմանը:

Հինգշաբթի

մարտի 28

Աստծո հետ փոխհարաբերությունների վերականգնումը

«Նախքան մեղքի աշխարհ մտնելը՝ Ադամն ազատորեն հաղորդակցվում էր իր Արարչի հետ» (Է. Ուայթ, Մեծ պայքար, էջ 5):

Կարդացե՛ք Ծննդոց 3.24-ը, Ելից 33.20-ը, Երկրորդ Օրինաց 5.24-26-ը: Մեղքն ինչպե՞ս ազդեց այն սերտ փոխհարաբերությունների վրա, որ գոյություն ունեին մարդու և Աստծո միջև: _____

Մեղքը խզեց մարդու և Աստծո փոխհարաբերությունները: Աստված առաջին զույգին հեռացրեց Իր ներկայությունից՝ համուն նրանց իսկ անվտանգության: Մարդիկ այլևս չէին կարող բացեիքաց տեսնել Աստծո երեսը:

Սակայն Տերը սեփական ցանկությամբ, չնայելով սոսկալի գնին, որ Ինքն ստիպված էր լինելու վճարել, կյանքի կոչեց փրկության ծրագիրը՝ վերականգնելով խախտված փոխհարաբերությունները:

Կարդացե՛ք Հովհաննես 14.1-3-ը և Հայտնություն 22.3-5-ը: Հիսուսն ի՞նչ խոստում թողեց աշակերտներին Իր խաչելությունից առաջ, և ինչպե՞ս կատարվեց այդ խոստումը: _____

Աստված և մարդը կմիանան, բարեկամական հարաբերություններ կհաստատեն և կհանդիպեն դեմ առ դեմ: Երկրի վրա չի լինի ոչ մի անեծք, և ամեն կորսվածը կվերադարձվի: Փրկագնվածներին նոր շրջակա միջավայր կպարգևվի, նոր կյանք, նոր տիրապետություն, նոր աշխարհ՝ շրջական արարչագործության հետ փոխհարաբերություններում՝ և նոր փոխհարաբերություններ Աստծո հետ: Այժմ կիրականանա մարդկանց արարման նախասկզբնական նպատակը: Աստված, մարդկային ընտանիքը և ողջ արարչագործությունը գտնվում են ներդաշնակության մեջ, և այդ ներդաշնակությունը կտևի հավիտյան:

Մենք ինչպե՞ս կարող ենք սովորել վայելել Աստծո հետ սերտ հաղորդակցությունն արդեն հիմա՝ նախքան նոր երկնքի ու նոր երկրի արարումը: Մենք ի՞նչ որոշումներ ենք ընդունում՝ Աստծո հետ մեր փոխհարաբերությունների վրա դրականապե՞ս, թե՞ բացասաբար ազդող:

Ուրբաթ

մարտի 29

Հեղազա ուսումնասիրության համար

«Եվ հավիտենականության գիրկն անցնող տարիներն ավելի ու ավելի խորն ու փառավոր ճշմարտություններ են բացահայտելու Աստծո և Քրիստոսի մասին: Եվ գիտության ավելացմանը զուգընթաց մեծանալու են սերը, երկյուղածությունն ու երջանկությունը: Որքան մարդիկ ավելի շատ ճանաչեն Աստծուն, այնքան նրանք ավելի շատ են հիանալու Նրանով: Եվ երբ Հիսուսը նրանց առջև բացի փրկագնման հարստությունները և սատանայի դեմ մեծ պայքարում զարմանահրաշ ձեռքբերումները, փրկագնվածների սրտերը բոցավառվելու են է՛լ ավելի պոռթկուն սիրով, է՛լ ավելի մեծ հիացմունքով են նրանք նվագելու ոսկե տավիղները, և անթիվ-անհամար ձայներ միանալու են փառաբանության հզոր օրհներգին...

Մեծ պայքարն ավարտված է: Մեղք ու մեղավորներ այլևս չկան: Ողջ տիեզերքը մաքուր է: Անհամար արարածների մեջ բաբախում է համաձայնության և ցնծության միևնույն զարկը: Ամենզր տարածության

բոլոր անկյուններում կյանքի, լույսի և ուրախության աղբյուրներ են հոսում Նրանից, ով արարել է ամեն ինչ: Փոքրագույն ատոմից մինչև խոշորագույն գալակտիկաները՝ ամեն շնչավորն ու անշունչը իրենց անխամրելի գեղեցկությամբ ու կատարյալ ցնծությամբ հռչակում են «Աստված սեր է»» (Է. Ուայթ, Մեծ պայքար, 678):

Չարքեր քննարկման համար

1. Հնարավորինս շատ համարներ գտե՛ք, հատկապես՝ Հայտնություն գրքում, որոնք նկարագրում են վերականգնված երկիրը: Դասարանում քննարկե՛ք այդ համարները: Նոր երկրի ի՞նչ բնութագրեր եք դուք համարում հատկապես հրապուրիչ, և որո՞նք՝ ավելի դժվար հասկանալի:
2. Ինչպե՞ս է Ծննդոց 1 և 2-ում շարադրված արարման դավանաբանությունը կապված նոր երկնքի ու նոր երկրի արարման դավանաբանության հետ: Մենք ինչպե՞ք կհասկանայինք այդ վերստեղծումը, եթե թեխսական էվոլյուցիան ճիշտ լիներ:
3. Կարդացե՛ք Հռոմեացիս 8.18-ը և Բ Կորնթացիս 4.16,17-ը: Ինչի՞ մասին է այստեղ խոսում Պողոսը, և մենք ինչպե՞ս կարող ենք մխիթարվել այդ խոսքերով:
4. Մտորե՛ք Ավետարանի ուսմունքի մասին «վերստեղծման» համատեքստում: Ի՞նչ է ենթադրվում վերստեղծում ասելով: Ի՞նչը պետք է վերստեղծվի: Դա ինչպե՞ս պետք է տեղի ունենա: Մենք ի՞նչ դեր ենք խաղում այդ ողջ գործընթացում:
5. Նոր երկնքի և նոր երկրի մասին խոստումն ի՞նչ է մեզ բացահայտում Աստծո բնավորության մասին:

ՀԱՄԱՑԱՆՑԻ ՅՕԱ ԵԿԵՂԵՑՈՒ ԵՎ ԳՈՐԾՆԿԵՐՆԵՐԻ ՀԱՅԵՐԵՆ ՈՐՈՇ ՌԵՍՈՒՐՍՆԵՐ

ՇԴ դասերի էլեկտրոնային տարբերակը կարող եք գտնել համացանցում (ինտերնետ), այցելելով եկեղեցու կայքը՝ www.adventist.am

ՇԴ դասարաններում քննարկելու հարցերը դուք կարող եք գտնել այցելելով www.christian7habits.blogspot.com հասցեում գտնվող բլոգը:

Ստորև ներկայացվող ռեսուրսներում Դուք կարող եք գտնել այլ նյութեր ևս:

adventist.am - ՅՕԱ եկեղեցու Հայաստանի միության կայք

elpidos.narod.ru - ՀՄ ՇԴԱԾ բաժնի կայք (այս կայքը չի թարմացվում)

christian7habits.blogspot.com - հովիվ Պավել Սարգսյանի բլոգ, այս բլոգում կարող եք գտնել այլ գործընկերների կայքերի հասցեներ

studymy bible.blogspot.com - Աստվածաշնչյան դպրոց

eskristonyaem - Ֆեյսբուքյան էջ

Աստվածաշնչի ուսումնասիրության ձեռնարկ
2013թ. I եռամսյակ

ՍԿԻԶԲԸ

Լ. Ջեյմս Գիբսոն

Գլխավոր խմբագիր՝
Թարգմանությունը և
համակարգչային շարվածքը՝
Վերստուգող՝
Գրական խմբագիր՝
Համակարգչային ձևավորող՝

Պավել Սարգսյան

Մերինե Աթոյան
Մարթա Սիմոնյան
Ալվարդ Մադոյան
Կորյուն Կակոյան